

Проф. Роберт Паклен

»БІЛА КНИГА«

НАЦІОНАЛЬНА І СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА СОВЕТІВ
НА СЛУЖБІ МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ

(На основі автентичних урядових советських даних)

Всі права автором застережені

Видавництво »Український політик«

Проф. Роберт Паклен

»БІЛА КНИГА«

НАЦІОНАЛЬНА І СОЦІЯЛЬНА ПОЛІТИКА СОВЕТІВ
НА СЛУЖБІ МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ

(На основі автентичних урядових советських даних)

Всі права автором застережені

Видавництво »Український політик«

Від Видавництва.

Тепер, більше чим будь-коли відчувається пекуча потреба в подібній праці, як ця, котру пропонуємо ласкавий увазі читачів.

Що ж управлює Видавництво до такої думки? У першу чергу політичні події, яких ми є свідками, а з окрема діяльність "советських" дипломатів і агентів поза межами ССР.

П. Вишинський не випадково призначений репрезентувати ССР на форумі Обєднаних Націй, де він має виконувати знайому йому ролю оскаржувача - цим разом тих, які поки ще не стали підданими "найдемократичнішої" країни світу - діячів Америки і Англії.

Від дня 23.X.1947 р. від Обєднаних Націй ^{домагався} заборони говорити і писати правду про відносини в ССР, або про справжні наміри Москви, звучи це "воєнною пропагандою".

Комунисти Італії під час розрухів у листопаді 1947 року демолювали редакції часописів, які відважилися писати про розриви московських агентів, Москви і комуністів та висвітлювати їх діяльність. Тоді ж вони добились заборони всякої "менонічної" та "неофашістської" пропаганди під загрозою кері 20 років важкої вязниці. Чи заборонена рівно ж пропаганда на користь червоного тоталітарного устрою? Ні! Отже це було тільки обмеження волі слова для тих, хто проти московської політики, це було фрэзброння противника. Це й єсть часткова реалізація домагань Вишинського.

Вимога Вишинського нам зрозуміла.

Натомість менш зрозумілими нам є, які заховані пружини унеможливлювали під час війни та утруднюють тепер появу публікацій, що буть в сам центр проблеми, виявлюючи дійсну "ахілесову ніку" московського імперіалізму.

Промова того ж Вишинського з дня 24.X.1947 року виявila: 1) повну непоінформованість дипломатів Заходу в тому, що діється в ССР, відомості про котрій вони обирають на "газетних качках" своїх часописів і дешевій пропаганді. 2) випливачу з того тенденцію замість атакувати напасника - боронитися викрутами, а це разом дало змогу Вишинському поставити їх в ківричи-

становище, хоча безумовно саме Вишнівський не мав рації.

Тому здавалося б усе промовляє за публікацію матеріалів, які розкривають справжні цілі "советської" політики, які вказують, хто, як і до чого хоче дійти, спекулюючи на непоінформованості Заходу щодо певних справ. Здавалося б пора було постаратися поважно до цебезпеки зі сходу і й думати спинити їх грізним жестом або ігноруванням.

Ми добре розуміємо, в чийому інтересі лежало й лежить, що вороги Москви в пропагандовій війні вимахували деревляною маслею, але не розуміємо, як ця цілі обсягається. Знаменним є то вільно друкувати все американцям і англійцям, але дуже це важко робити тим, котрі краєю за них знають "советські" відносини,

Ця книжка була закінчена в 1943 році. Вона викриває спрагненість советського імперіалізму та засовує ряд тактичних помилок до котрих між іншим належить повторювання навмисно пущеної в обіг, тою ж Москвою, ідеї "слов'янського блоку".

Пропонована книжка має не менше документального матеріалу від "Білих книг", що їх публікували різні уряди, при чому, проблеми, на які вона дає відповідь, не є для майбутнього народів Східі менш важливими.

Думки, висловлені автором, робили цілком неможливим її реяву тоді, коли вона була написана:

Ця книжка повинна опинитися на столі у кожного політика, але на жаль видавництво може видати лише невелику кількість примірників, що вже у своїй більності є замовлені. В майбутньому видавництво сподівається, що зможе видати нове видання, яке матиме між іншим усі чужі, щитати в українському перекладі.

Нарешті ця країна набирає більшої цікавості на тлі багатьох коментарів світової преси до опублікованих мін.зак. справ Спол.Шт. матеріалів про стосунки уряду Сталіна з урядом Гітлера. Ці коментарі були користні для Москви, тому, що представляють Москву як іншим чинником, "жертвою Берліна", а тим інспірюють ідею трактувати і тепер усі політично-восні приготовання Москви тільки як "бажання забезпечити себе від нападу" тим присиплючи налу чуйність.

Від Видавництва.

Тепер, більше чим будь-коли відчувається пекуча потреба в подібній праці, як ця, которую пропонуємо ласкавій увазі читачів.

Що ж управлює Видавництво до такої думки? У першу чергу політичні події, яких ми є свідками, а з окрема діяльність "самовільських" дипломатів і агентів поза межами ССРР.

П. Вишинський не випадково призначений регресувати СМ на форумі Обєднаних Націй, де він має виконувати знайому йому ролю оскаржувача - цим разом тих, які поки ще не стали підлісними "найдемократичнішої" країни світу - діячів Америки і Англії.

Від дня 23.X.1947 р. від Обєднаних Націй ^{домагався} заборони говорити і писати правду про відносини в ССРР, або про справжні наміри Москви, звучи це "воєнною пропагандою".

Комунисти Італії під час розрухів у листопаді 1947 року демолювали редакції часописів, які відважилися писати про розриви московських агентів, Москви і комуністів та висвітлювати їх діяльність. Тоді ж вони добились заборони всякої "монархічної" та "неофашістської" пропаганди під загрозою кари 20 років важкої вязниці. Чи заборонена рівно ж пропаганда на користь червоного тоталітарного устрою? Ні! Отже це було тільки обмеження волі слова для тих, хто проти московської політики, це було розброяння противника. Це є єдиний частковий реалізація домагань Вишинського.

Вимога Вишинського нам зрозуміла.

Натомість менш зрозумілим нам є, які заховані пружини унеможливлювали під час війни та утруднюють тепер появу публікацій, що буть в сам центр проблеми, виявлюючи дійсну "ахілесову п'яту" московського імперіалізму.

Промова того ж Вишинського з дня 24.X.1947 року виявила: 1) повну непоінформованість дипломатів Заходу в тому, що діється в ССРР, відомості про котрій вони обирають на "газетних качках" своїх часописів і дешевій пропаганді. 2) виліваючи з того тенденцію замість атакувати напасника - боронитися гікуртами, а це разом дало змогу Вишинському поставити їх в незруйне

становище, хоча безумовно саме Вишнівський не мав рапції.

Тому здавалося б усе промовляє за публікацію матеріалів, які розкривають сирахні цілі "советської" політики, які вказують, хто, як і до чого хоче дійти, спекулюючи на непоінформованості Заходу щодо певних справ. Здагалося б пора було поститися поважно до небезпеки, з і сходу і не думати спинити їх грізним жестом або ігноруванням.

Ми добре розуміємо, в чийому інтересі лежить, що вороги Москви в пропагандовій війні вимахували деревлянор плаю, але не розуміємо, як ця ціль ссягається. Знаменним є, що вільнє друкувати все американцям та англійцям, але дуже це важко робити тим, котрі крачують за них знають "советські" відносини.

Ця книжка була закінчена в 1943 році. Вона викриває справжню істоту советського імперіалізму та засновує ряд тактичних помилок до котрих між іншим належить повторювання наїмисно, зведенії в обіг, тов'я Москвою, ідеї "слов'янського бльоку".

Пропонована книжка має не менше документального матеріалу від "Білих книг", що їх публікували різні уряди, при чому професії, на які вона дає відповідь, не є для майбутнього народів. Ідеї менш важливими.

Думки, висловлені автором, робили цілком неможливою її виведену тоді, коли вона була написана.

Ця книжка повинна опинитися на столі у кожного політика, але на жаль видавництво могло видати лише невелику кількість примірників, що вже у своїй більшості є замовлені. В майбутньому видавництво сподівається, що зможе видати нове видання, яке матиме між іншим юсі чукі цитати в українському перекладі.

"Нарешті" ця праця набирає більшої цікавості на тлі поділкових коментарів світової преси до опускікованих мін, західних Спол. Шт. матеріалів про стосунки уряду Сталіна з Тріадом Гітлера. Ці коментарі були користні для Москви, тому, що представляють Москву як активним чинником "жертвою Верліна", а тим інспірюють ідею трактувати її тепер усі політично-військові приготовання Москви тільки як "бажання забезпечити себе від нападу" тим присиплюючи нашу чуйність.

НЕ САМОЮ ЗБРОЄЮ ТВОРЯТЬСЯ ІМПЕРІЇ.

Славнозвісний німецький військовий теоретик генерал Клявзевіц, свого часу стверджив, що всяка війна є лише продовженням мирної політики, тільки іншими методами.

Це треба розуміти не лише так, що причини і цілі війни вже криються в мирній політиці, котра стремить, як до забезпечення інтересів даної держави, так і до здійснення мрій і бажань керовників її проводу.

Це слід розуміти також і так, що успіх війни, або її неуспіх залежить від цілості приготувань переведених за мирного часу і то не лише приготувань у сфері матеріальній, але і в сфері "духа". Хто не допінє того приготування ворога і хто весь час не звертає на цю ділянку пильної уваги, той, в найліпшому випадку, платить за це життям своїх вояків. Мало ^{на} 50% перемога залежить від уміння ослабити ворогів, розеднавши їх, знайшовши собі серед них прихильників. Розеднати ворогів далеко не завжди удається навіть найспритнішій дипломатії, бо вона здебільшого все ж має до діла з більш чи менш досвідченими політиками. Знайти ж прихильників у таборі ворога завжди багато легше, бо таким прихильником все може бути якась у послідженя чи невдоволена частина громадян воюючої держави, політично досить слабо вищоколена або і цілком неграмотна.

Творці імперій, як ми знаємо з історії, не нехтували, звичайно, всіх воєнних приготувань, не нехтували дипломатичних заходів, завжди звертали увагу і на цей бік справи.

І так було навіть у дуже давні часи. Безперечно, дуже багатьом відомий творець Перської імперії, завойовник і полководець - Камбіз, що 529 - 22 р. до Христа вславився близькуче переведеним походом з метою завойовання Єгипту. Всі знають, що Камбіз мав на ті часи величезну і добре вимуштровану армію, яка, як своїм числом так і відвагою, рішила про перемогу над єгиптянами, однак мало хто знає, що удержуватися стільки часу в Єгипті Камбіз міг не тільки завдяки збройній силі,

Він прибрав сам після перемоги єгипетське ім'я, оголосив себе фараоном Єгипту і на власні кошти відбудував поруйновані під час війни єгипетські храми!

В IV.вілі до Христа китайська династія Тсін підбила ряд китайських і монгольських племен і створила китайську імперію, але це ій вдалося в першій мірі тому, що китайські війська несли тим народам ідеал, кажучи по сучасному, "правової держави", а крім того переводили всюди широко закорену, в інтересах селянства, земельну реформу.

Знаємо, що був час розцвіту Атен, котрі фактично створили старогрецьку державну організацію, в якій вели перед і яка була остильки сильна, що могла мірятися зі світовою перською державою. Для того в 477 р.до Христа висунули атенські політики ідею "морського союзу" всіх незалежних грецьких портових міст-держав, скерованого проти варварів, а в першу чергу проти персів. У створенні цього союзу збройна сила маже не відігравала ролі - вистарчало самої атракційної ідеї.

Сталий конкурент Атен - Спарта, за панування Лізандра спробувала опанувати Грецію лише голою силою. Як знаємо, панування Спарти було смішно короткотривале, забраючи багато жертв та й без допомоги Персії взагалі було б неможливе.

Класичним однак прикладом "творення імперій" є приклад Олександра Македонського і тому ми над ним трохи довше спинимося.

Підвалини Македонської імперії поклав ще батько Олександра Македонського, який був у цьому відношенні учителем сина. Він послуговувався ідеєю не в меншій мірі чим збройною силою. Опанував він Грецію, висунувши популярну в Греції ідею боротьби проти Персії, ідею ширення в Азії грецької культури і втілив її в звичку для греків форму "геленського воєнного союзу".

Це так діяло на греків, що жодні "філіппіки" Демостена не могли тут нічого порадити!

Олександр Македонський рушаючи в похід близьку підготував до нього своє військо, приймав під увагу і вивчав все, починаючи зі шляхів ворожої держави та кінчаючи побутом та госпо-

дарчими умовами життя, [напр., в Персії], але першорядне значення надавав добору і переведенню в життя ідеї, які йому заснували прихильників у тaborі ворога.

Похід проти Персів починає Олександр Македонський під гаслом боротьби за опанування варварського Сходу грекою культурою. Свою пошану до цієї ідеї маніфестує він на початку походу зломенням у Трої вінків на могилі Ахіля.

Практичні наслідки були величезні - в Малій Азії ставили йому опір лише перські залоги, грекі ж міста ставилися прихильно. Коли б Олександр повів справу інакше, його могли б трактувати в Малій Азії як завойовника Греції, на яку він щойно відбув воєнну виправу і в звязку з тим міг би він мати спільний фронт проти себе, як Персів, так і підлеглих їм міст Малої Азії.

Коли прийшло до зустрічі з армією перського короля Дарія, в якій було більше третини греків, самоврозуміло все вище сказане мало також небияке значення.

Приймаючи під увагу політичний момент Олександр Македонський по блискучій перемозі над перським королем не переслідує його [як би він зробив, коли б давав першество військовим міркуванням], а рушив визволяти [і очевидно завойовувати!] Египет з під влади персів, знаючи, що єгиптяни персів ненавидять. Це йому на багато улегчило остаточну перемогу над Персією.

Але того мало! Олександр хоче підкреслити, що він справді є визволителем Египту і для того він:

1) не оглядаючись на невдоволення греків складає жертву єгипетському богу Апісу,

2) їздить на пропу у пустелю до славної єгипетської святині й там одержує від жерців титул "Амонового сина" і

3) адміністрацію Египту лишає він у руках тубільних урядовців, обмеживши лише до додання грекої контролі.

Це не значить, що він не забезпечив собі користей зі завойовання у формі прибутків або не закріпив його, розмістивши невеликі залоги, котрих при такій політиці було аж забагато, але при іншій - буде рішуче занало.

Упорядкувавши так там справи - рушав він на Персію, але спочатку прямує він до Вавилону, мешканці котрого не забули, що то перси знищили їхню державу. Здобувши Вавилон, він є остильки мудрий, що не лише прилюдно, не оглядаючись на найвінчих власних, македонських "імперіялістів", приносить жертву вавилонським богам, але й відбудовує своїм коштом поруйновані колись персами святині.

Перемігши після того остаточно персів, Олександер Македонський, котрий перед тим весь час не лише боровся з персами, але й підтримував до них зневадисть, що йому допомогла їх перемогти, тепер для творення імперії на частину якої складається й Персія - того не потребує. Хоча Олександер Македонський не сказав того, що було пізніше не ним, а ким іншим сказане, але очевидччи він те розумів, а саме, що "на багнетах можна поставити трон, але не можна на ньому всидіти".

Тому Олександер Македонський висуває ідею "греко-перської єдності", одружується з персіянкою, а одночасно одружує в той сам день 10.000 своїх вояків з місцевими жінками. Починає сам з'являтися перед народом у спеціальному одязі, що є синтезом одягу грецького з перським, притягає до керування державою ряд персів і з персів формує на македонський зразок військові відділи. Тільки цим умінням підбити серця можна пояснити те, що під час походу в Індію він не лише переміг одного з наймогутніших її володарів [Пороса], але й знайшов у ньому після перемоги найвірнішого приятеля. Не будучи пророком можна сказати, що було б з військом Олександра Македонського десь на східніх межах Персії, далеко не лише від баз постачання, але й від своєї землі, так далеко [затих засобів комунікації], як далеко були б тепер війська якісь Аргентини в центральному Тибеті!

Коли б Олександер Македонський замість імперіалізму великого стилю і розуміння, яке має значення "підбивання сердеч" виявив дрібничкову захланність і примітивне розуміння панування, як "права кулака"

і голої сили - його війська ніколи б не бачили батьківщини, ~~їх~~ знишили б в далеких пустельних землях тубільні народи, що всі як один виступили б проти його. Також політика Олександра Македонського поклала такі тревалі підвалини під імперію, що по його передчасній смерті, коли б не незгода між його полководцями і повний брак гідного наступника - та імперія проіснувалаб віки.

Це не значить, що Македонці не були у ній пануючою нацією, це не значить, що по довшому часі перси не відчули б болюче втрати своєї незалежності, лише це значить, що вони б її відчули для себе запізно!

Вже за Олександра Македонського його вояки здобули собі безліч золота, а сам Олександр, що починає похід з дуже скромними засобами - тепер мав до розпорядимости дуже великі суми.

Безперечно відбудовані Олександром "власним коштом" святині відбудовувалися не за македонське золото, але власне його заслугою й доказом політичного розуму було, що він вмів частину здобутого золота витратити так, щоб зробити ним для зміцнення своєї влади не менше, чим зброю. Він розумів, що можна панувати і від підвладного одержати більше для себе користі, змусити його до більших зусиль, послуговуючися чимсь іншим крім самої зброї, а тим більше ніколи не звертаючися до шиканування.

В інтересі ж знова поневолених ним народів безперечно було б шиканування, керування самою силою, бо лише тоді все населення поневоленої країни, до найбільше уносілдженіх, орієнтувалося б відразу у справжніх замірах завойовників і відразу, не давши йому закріпитися, мобілізувало б всіх довкола.

Безперечно, що і славна в історії Римська імперія будувадася не інакше!

На самих початках місто Рим, щоб підбити собі Італію, використувалося ідеєю "італьського союзу", в якому підбиті міста одержували ряд прав.

Для перемоги над картагенами широко послуговувався Рим ідеєю визволення зпід гнету Карthagіни "римських союзників". Перемігши Філіпа V. Македонського римляни лишили незалежність і самій Македонії і дрібним державам, що були під владою Макс-

донії.

Ще Ганібалъ, завзятий ворог римського імперіалізму, сказав: "могутність Риму полягає не в його воєнній силі, а в умінні розєднувати ворогів".

Знаємо, що Юлій Цезар підбив для Риму Галлію, висунувши ідею організації гальського союзу незалежних народів для оборони Галлії, а цей союз зробив його своїм провідником і оголосив захисником права.

Середні віки і нові дали б не менше прикладів, котрі були б хіба більше скомпліковані. Щоб ствердити це, нагадаємо хіба один загально відомий факт, а саме, що в той момент, коли Наполеон готувався підбивати Європу, захоплений не так його військовим генієм, як тими ідеями, що ними Наполеон робив не менше, чим збросю для своєї перемоги — Людвік ван Бетовен присвятив йому свою "Героїчну Симфонію".

Колиб Наполеон I. вмів не лише зєднувати собі прихильників у рядах своїх ворогів, але й значно довше маскувати після перемоги справжні, остаточні цілі французького імперіалізму, безперечно, його близкучі воєнні перемоги дали б цілком інші наслідки.

Все це ми мусіли нагадати лише тому, що як видко з історії — хоча безліч разів завойовники і творці імперій приходили в масках визволителів — ніколи не бракувало наївних, котрі дали б себе зловити на гарні слова, обіцянки і жести. Майже завжди в парі з цім можемо помітити у тих, хто в обектом імперіалістичних планів, нерозуміння тих планів і недооцінювання значення як тих планів, так і спроможностей їхніх виконавців.

Очевидно, те недооцінювання і нерозуміння дуже користне для імперіалістів, вони завжди воліють передчасно не розкривати своїх карт.

Справжні державні мужі, мудрі політики всіх країн, безперечно все те знають і вміють в тому орієнтуватися, бо ж це "граматика політики", знає все багато й не політиків.

Отже, пошо ж ми таки мусіли те все ще раз повторювати, ілюструючи підставові істини слількома прикладами?

Тому ми те все повторювали, щоб зясувати краще, що політика гітлерівської Німеччини значно менше небезпечна для неволяніх народів, а тим більше для їхніх подоланих, чим та по-

літика, яка застосовує методи Олександра Македонського чи інших "творців імперій". Політика Гітлера це не політика людини здібної створити імперію!

З ідеологією: "ми пануючий народ, який повинен винищувати або повернати в рабів усі інші народи і це маємо підкреслювати на кожному кроці, навіть в трамваях і потягах" - можна тільки змобілізувати подолану націю, розпекти до червоного ії націоналізм. Отже можна ще від біди, кинувшись на одного з сусідів, за мовчазною згодою інших народів, заокруглити свою територію. Однаке не можна з такими ідеями визнаваними одверто навіть думати створити світову імперію! Така "капральська" прямолінійність в політиці є чимсь більше за наївність і може привести тільки до повної поразки підофіцера, що наважився керувати державою і творити імперію без політичного підготовання. Значно більше небезпечною є політика того, хто хоче нас ковтнути іншими методами.

Треба памятати - замаскований ворог є завжди найбільше небезпечним ворогом.

Лише тоді наш ворог не може застосувати до нас такої як Олександр Македонський політики, коли ми будемо оцінювати кожен його крок саме приймаючи під увагу те, що він таки навчився дечого з досвіду своїх попередників, таки використовує ту лекцію історії.

На дуже великий наш жаль, є що надто багато європейців, котрі, придивляючися до того, що діється у "советів", забували приймати під увагу, що червона Москва не тільки знає, так як і ми, те все, що ми попереду казали, але застосовує це в житті.

У нас же, навіть ті, хто розуміє важу "небезпеки зі Сходу" мали нахил скоріше підозрілим оком поглядати на "советське" летунство, на вишкіл танкістів і кількість танків, чим з належною увагою приглядатися до т.зв. "внутрішньої політики" яка пояснює і політику закордонну| червоної Москви в освітленні "советських" чи "просоветських" джерел, так і до того, якою вона є в дійсності та робити належні висновки, як з тих розбіжностей політики "на експорт" і справжньої та з надмірного числа |2 мільйони| випколюваних парашутистів.

Коли б ми приглядалися тому так, як слід, то мусіли б ствердити, що вже майже два десятки років |а може й дещо більше| більшевицькі політики використовують досвід віків не лише в захопленій ними імперії царів, але також і для підготовання мяяку до панування над світом. Вони більше може чим треба надають значення саме політичній акції та її ролі під час війни.

Ми були свідками, як працювали вони завзято за допомогою т.зв. "народних фронтів" над психічною демобілізацією свого ворога |а "ворогом" для них є весь світ|. Вони ослабили Францію, щоб спокусити німців почати війну, яку не могли перед тим викликати в Женеві, з тою ж метою зрештою підписали вони на початку союзну умову з тими ж німцями.

Ми те все бачили, а проте не спромоглися на рівносильну протиакцію протягом майже чверть віка, зайняті своїми справами, а справами Сходу Європи цікавлячись лише принагідно. З метою підбиття світу московський сфинкс пускав і пускав в світ ряд близких на око ідей, які в сумі творять поза межами реального європейського життя в уяві європейця якийсь міраж, якусь "Fata Morgan'у", котра перестане впливати цілком, або викликатиме лише сміх щойно тоді, коли всякий бачитиме чим є ті шахрайські штучки, що ними твориться ілюзію. Бажаючи паралізувати "советський" політичний наступ, ведений пару десятків років |або його наслідки|, мусимо в першу чергу бачити самі і показати іншим, що нам демонструють недійсність, що маємо до діла лише з міражем, мусимо показати, що криється за лашунками "советської" феерії і то показати на основі не наших міркувань і припущень, але їхніх оригінальних матеріалів.

Сучасна Європа |і то не вся| треба призватися, що несподівано для себе переконалася це лише в тому, що СССР не розлетівся від першого удару, але й що він має всупереч безконечним миролюбивим декламаціям імперіялістичні пляни.

Проте мусимо таксамо отверто призвати, що й зараз є на заході люди, котрі не лише уважають твердження про "советський" імперіялізм, як і про відємні прикмети "советського" режиму, перебільшеними в цілях "антісоветської" пропаганди, та й взагалі поважно думають про якісь "zmіни", про "еволюцію кому-

ніаму ", про можливість трактувати ССР, як кожну європейську державу, що зрештою має "добре організовану і численну армію".

Навіть політики скильні пересцінювати силу "советської" зброй, цілком нехтуючи значення тої зброї, котра далеко небезпечніша за "советські" танки і котрою вони розчищають собі шлях; вони забувають, що тільки політичною зброяю можна боротися проти політичної зброй Москви і так спинити її натиск.

Адже коли б Азія знала, що їй може принести Олександр Македонський [якби довше жив або мав талановитого наступника] - вся б стала як один муж і він би десь загинув біля Евфрату! Так само і тепер, коли б народи Європи та народи західньої півкулі добре розуміли і знали те все, про що ми далі говоримо, не фільзофувалиби, а кинули б усі свої сили проти Сходу, в першу ж чергу озброїлися б ідеєю, яка могла б забезпечити від того, що звідти насуває.

Більше того: коли б то все було докладно відоме, не давали б необережно Англія і Америка стільки танків та літаків до диспозиції своїм сьогодня тайним, а завтра явним ворогам.

Задля того ж, щоби ніхто не думав, немов подаване нами далі є якоюсь пропагандовою вигадкою, чи просто суб'єктивним освітленням дрібних фактів життя - ми порушуємо тут лише справи, котрі разом відіграють велику роль і то виключно на підставі советських урядових даних.

II

ВІД ІМПЕРІАЛІЗМУ ЦАРСЬКОГО ДО ІМПЕРІАЛІЗМУ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ.

Нас часто штовхають антибільшевицькі елементи, а в першу чергу московські емігранти, до цілком неправильної оцінки московського більшевизму, що випливає з неправильного його розуміння. Під впливом тих чинників ми починаємо надто схематично розуміти більшевізм, він став в нашій уяві однобокою, майже одірваною від ґрунту, схемою і це веде до того, що життя приносить нам усе нові "несподіванки", котрих не буде, коли б ми розуміли докладно істоту тих процесів на сході Європи і по часті в Азії, яких ми є свідками.

Ми мусимо пам'ятати, що московські емігранти є дітьми, частиною тої самої "Росії", а тому вони вразливі лише на певні сторони більшевицької дійсності, саме ті, котрими вона ріжиться від їхнього внутрішнього світу, від звичного для них [або вимріяного] укладу внутрішньо державних відносин. З усім іншим, а в першу чергу з закордонною політикою вони майже солідаризуються, зрештою майже все поза справами режиму їх не разить.

Ми повинні пам'ятати, що й царська "Росія" стисло кажучи не належала до Європи і царська "Росія" почувала всю Європу [незалежно від націй та держав] чимсь одним підлим, "окремим, чужим світом".

Один з найбільших московських критиків і то т.зв. "западників" [прихильників Заходу] - В.Белінський написав:

"В географіческом атласенії ана [Росія] всегда била державой європейской, но аднаво географіческаво палажнія мало для європеізації страни", а відомий московський письменник Данілевський доповнив: "пріналежіт лі Рассія к Європе? - К сожаленію ілі к удовольствію, к щастію ілі к нещастію - н е т, н е пріналежіт".

Нагадуємо це все лише тому, щоб зясувати, чому ми повинні антибільшевицькі інформації московської еміграціїуважати лише сирим, необробленим, дуже не повним і тенденційним матеріалом для пізнавання істоти політики червоної Москви, яким треба дуже обережно користуватися.

Треба весь час мати на увазі, що закордонна політика таєв. "більшевиків" [поширення імперії] не лише не зустрічає спротиву московської еміграції, але вона її похваляє! Нам ні на хвилину не вільно забувати, що московські емігранти падко всім серцем бажають не лише упадку більшевицького режиму, але в першу чергу повстання не менше могутньої "нової Росії", а ми, ми бажаємо забезпечення вільного розвитку європейських народів, цілого окціденту та окцідентальної культури. А ці дві мети далеко не збігаються одна з одною.

Тому нашим завданням є більш повно, більш вичерпуючо і більш всеобічно зясувати істоту і цілі політики червоної Москви. Це є можливе лише тоді, коли ми будемо по можливості опирати свої твердження на оригінальних московських документах, котрі будемо розглядати не з московського становища, не через московські окуляри.

В першу чергу неправильним було б уважати, що більшевизм московський це якийсь "deus ex machina", що його політика не мала і не має нічого спільногого з політикою його попредників.

Мусимо з притиском зазначити, що було б цілком проти природнім, коли б справді в жовтні 1917.р. все минуле московське одного дня вмерло і почалося щось, що немає ніякого органічного зв'язку, немає нічого з ним спільногого. Для цього мусів би прийти не лише новий режим, але й цілком інший народ, іншої раси та зайняти місце попереднього.

Тому можемо лише говорити про те нове, як про нове що принесли більшевики в додаток до спадщини попредників, спадщини, котра є також для широкого загалу невідомою і котра може не цікавити московських емігрантів, що її знають, з неї виросли, але не такого широкого читача - не москвина, який її не знає.

Щоб належно оцінити знова ж, що нового внесли в імперіалістичну політику Москви більшевики, а також ту небезпеку, яка випливає з її тягості, слід сказати, хоча кілька слів про імперіалізм царської Москви. Десь того ми все додбаємося "еволюцію"

б о л ь ш е в и з м у т а м , д е ї ї н е м ає .

Колишня ворохобна провінція руської держави київських князів, держави етнічно-української, а економічно повязаної з Чорним Морем, з чужим цій державі славяно-фінським населенням, повязана майже всіми своїми інтересами з Азією | через Волгу |, що ій не лише улегшило перебування більше 200 літ в ролі провінції Золотої Орди, але й заохочувало до повної льояльності для неї, - лише по розпаді татарської держави нарешті цілком усамостійнилася. Розпад Золотої Орди ішов поволі, отже і тому поволі наступало унезалежнення цеї, вже татарської провінції, котре оформилося тільки щойно за пада Івана III.

Звичайно щойно здобувші суверенність народи хворіють на щось подібного до т.зв. "лібертінажу", все мають нахил до вибутого імперіялізму. Так було і з Московією. Згадуваний князь Іван III, дуже швидко не лише приєднує до Московщини майже всі московські землі, але й відвойовує у Литви землі північно-українські, та Новгород - ко^{лишно} Українську провінцію на шляху "із Варяг у Греки". До того ж він одружується з небогою останнього візантійського імператора Софією Палеолог, що разом з усіма попередніми успіхами викликає в московських політичних колах справжній заворот голови і тоді виникає в Москві теорія, згідно з котрою "Москва - третій Гім, а четвіртому ні бівати".

Так по упадку "другого Риму", Візантії, Москва починає себе уважати її спадкоємцею і центром православного |грецького| християнського світу.

Але тим часом, за тих часів це лише нереальна, абстрактна теорія, котра скріпила московську зерозумілість і сприяла замкнутості та ворожому наставленню до "європейського Заходу".

Наслідників Івана III, - Васілію III, довелося це закінчувати обєднання московських земель, а його синові, Іванові IV. Йому довелося в першу чергу зайнятися фактичною відбудовою залісненської держави, завойовуючи і обєднуючи під свою владою зпочатку |1552| Казанське царство, а потім |1558| Астраханське. Тодіж прийняв офіційно князь Іван IV, титул "царя".

Року 1569. Іван IV, нищить дощенту Новгород, вирізуючи кілька тисяч його населення, а 15.000 невинищених новгородців

виселює до Московщини, Новгород же заселяє москвинами. У 1563 р. намагається Іван IV. опанувати побережжя Балтики, та ця перша проба кінчається повною невдачею.

Таким чином уже за Івана IV. не лише сформульовано, але спробовано реалізувати московські претенсії до володіння берегами Балтику, поруч з тим повторювано далі твердження, начебто Москва є спадкоємцею Візантії, але практично це як за Івана IV. так і за найближчих його наступників, виявлялося лише в "підпомаганні" |грошевому| східних патріархів, які навіть деколи відвідували Москву. Але важливо, що ці дві основні напрямки московської політики на Заході вже були описані. Тоді ж почато опановувати Сибір |за посередництвом Срмака і козаків|.

Енергійна протиакція західних і південних сусідів загальмувала на самому початку спроби здійснення московських плянів на Заході, але по ряді важких поразок все ж за Алексія Міхайловіча нещасливий для України збіг обставин дав нагоду кремлівському уряду спробувати використати Переяславську умову з метою поневолення України і створення пляндарту проти Заходу. Під цим оглядом "Переяслав" треба вважати фатальним не лише для України, але й для цілої Європи, як новий вихідний пункт для пізніших виявів московського імперіалізму. Однак західня Європа не усвідомила такого значіння цієї події тому, що завзята боротьба українців, щотра не припинялася аж до московської перемоги під Полтавою, значно відтягла момент настуру на решту Європи. І щойно по спланованию, хоча частковому, України, могла Московщина, використовуючи її ресурси, сягнути за Петра I. те, чого не міг доконати Іван IV; вона здобував береги Балтику та перемогою під Полтавою відкриває собі шлях до берегів Чорного моря. Це – не збіг обставин, а доказ правдивості цього твердження.

Після цього на порядку дійному стає практична реалізація висловленої за Івана III ідеї "Москва – третій Рим". В цій ідеї криється властиво дві ідеї, вузча і ширша:

1) розуміння Москви як центра східно-православної імперії, що обіймає всі землі, котрі належали до Візантії і

2) Москви - світової імперії, що не має собі в світі конкурентів, бо охоплює весь світ [це друге розуміння довго лишалося тільки божевільною мрією гарячих голов].

Для улегчення здійснення цеї ідеї все частіше починає московський уряд виступати в ролі "оборонця православ'я", використовуючи недооцінювання московських можливостей і несвідомість щодо його справжніх намірів європейських держав.

Так Катерина II. здобуває Крим, виступивши наче б то в оборону його від Туреччини і для стримання музулманського натиску. Звичайно, що все було скероване до реалізації плянів з часів Івана III., які цілком поважно розглядала Катерина II. і навіть проєктувала перед турецько-російською війною, здобувши Царгород, відбудувати грецьку імперію, якої паном мав бути її внук - Константин.

Правда, прийнятий Петром I, титул імператора визнається всією Европою щойно в 1762 році, а пляни щодо Царгорода Катерини II. завдяки спротиву європейських держав так і залишилися досі плянами. Та її наступники очевидно їх не забувають і поступово розширяють імперію москвинів на південь і на захід. За Павла Москва приєднує до себе Грузію, яку вона здобуває легко, послуговуючися знова ідеєю "оборони християнської східно-православної Грузії перед магометанами".

За Александра виступає Москва як "візволитель" Фінляндії, гарантує їй автономію і загарбуети, а також "обороняючи православних" - приєднує Бессарабію. На Віденському конгресі Александр I добивається призначення загарбаної московськими військами Польщі. За Миколи I здобула Москва Кавказ [боронячи ... цивілізацію!].

Ще до війни 1828 р. Москва як зброя в своїй імперії лістичній політиці послуговується засобів такого ідею оборони християнства, оборонюю православ'я, думаючи так улеглити собі здобуття Царгорода. Що правда, для здійснення тої ж мети, один раз вона спробувала також виступити в обороні "законного султана" про-

ти ворохобного паші | "все одно, кого і що" боронити" - аби досягти мети!" це девіза їхніх імперіалістів|, але це уможливило їй лише короткотривалу висадку військ у Царгороді.

Та в міру поширення в Европі демократично-ліберальних ідей, а також загального збайдуження до питання віри, ідея "оборони православія"тратила чим раз більше свою притягаючу силу і тому перед московсько-турецькою війною 1877 р. вже була висунена ідея інша, відповідаюча тодішнім настроям, "духу часу" - ідея "визволення славян".

Так фіно-славяно-татарська мішаниця |80% не славянської крові|, над котрою панувала неславянська |німецька| династія - виступила перед світом як "центр світового славянства", як славянська держава "візволителька славян".

Від цього моменту аж до 1917 р. послуговувалась Москва цією ідеєю для здобуття собі спільніків серед південних держав, що загороджували їй шлях до Царгорода та Середземного моря.

Очевидно, що ідею що ширено серед славян за допомогою сусідій, купленої преси і, звичайно, замовчування того, що діялося в самій державі царів.

Славянські народи не мали жодної уяви про те, який гніт терплять під владою Москви справжні славяни: українці, поляки, білоруси та й взагалі не підозрівали, що вони були лише щаблями на драбині ... до Царгорода і Дарданелів!

Не помог і приклад "звільненої" Болгарії, яку пробували москвини підпорядкувати собі, що однак їм не вдалося |по десяттях літах довелося всім московським старшинам зіратися з Болгарії, а дипломатичні зносини її з Москвою були перервані на багато років|.

Що це не могло мати витвереждаючого впливу на славянські народи, котрі не знали ще російської опіки, а відчували стало дужий натиск германської раси, не повинно нікого

дивувати, коли ми приймемо під увагу, що вже в 1711. році московський посол у Франції - Волков підплачував редакторів преси, а пізніше ю одна газета одержувала від царського уряду - субсидії.

Так, аж до самого кінця 1917. р. царська Москва, котра хотіла за всяку ціну здобути Царгород і Дарданелі - послуговувалася "славянською ідеєю" як зброя, не нахтуючи і "православної ідеєю".

Але були політики московські, що навіть досить широко висловлювали свої цілі.

Ось напр., що писали вже демократичні московські політики по революції 1917. р. в часописі "Русскія Ведомости" Ч. 58. з дня 23. III.:

"Ми, росіяни, претендуємо на володіння Константинополем і протоками. Володіння Царгородом завжди вважалось одвічним національним завданням Росії". При цьому Мілюков звичайно урочисто запевняв, що це "не є жодним зазіханням на національні права Туреччини і ніхто не має права закинути нам загарбницькі пілі".

Безумовно цілком йому в тон попадали урочисті заяви уряду Керенського, в якому досить було московських соціалістів, які запевняли: "мета Росії - не панування над іншими народами, не відображення від них їхнього національного добра" | "К народам всеєво міра" | "Ізвестія першогр. совета салд. і рабоч. депутатов" Ч. 15. 1917. р. |

Як бачимо, той московський уряд, котрий не згоджувався на признання за підлеглими Москві народами навіть автономії, котрий безумовно і в Царгороді обмосковлював би народ, так як в Грузії чи на Кавказі; так як і тепер і пішний советський уряд запевняє, що він у нікого "не відбирає їхнього національного добра", що він "не стремить до поневолення інших народів" |

Так ідея з часів Івана III, енергійно підтримувана за Катерини II. і Миколи I, зберігає свою актуальність і тоді, коли владу в державі перебрав "сам московський народ". Мінялися часи, сінялися обставини - мінялося умовиовання | "спадщина візантійських імператорів", "оборона православних", "оборона словянства", "одвічне національне завдання",

з непозбавленим гумору додатком, що це "не є жодним вазіханням на права Туреччини", але не міняється основне: стремління московської нації поширити імперію!

Завданням кожного нового оформлення було не лише приспать чуйність народів світу, не лише дати потрібне "декорум", але й заховати справжні мотиви, котрі виявляли тягливість імперіалістичних стремлінь Московщини, а тим самим знайти прихильників у таборі ворога.

За царя Миколи II, два роки перед війною, ми могли знайти део інакше висловлене теж домагання в поважному часописі "Промисленность і тарговля" |за грудень 1912|, а саме:

"Країна не може жити під постійною загрозою, що "ключ від входних дверей" до нашого житла, випавши зі слабих турецьких рук опиниться може в чужих руках".

З наведеного видно, що участь Московщини у війні 1914.р. була лише для наївних людей наслідком німецької політики, в дійсності ж Московщина з нетерпеливістю чекала будь якої війни в Європі, щоб спробувати здійснити мрії Івана III. та його вступників.

Щоб улеглити завдання, яке поклалося на московську збройну силу за першої світової війни, знову висунуто "славянську ідею", справу представлено так, наче б то Московщина виступає лише як "шляхетний оборонець загроженої Сербії".

Безперечно у цьому випадку, як видно з плякатів, що їх несли маніфестанти в день оголошення війни на "Палацовому" майдані в Петербурзі |"Победа Рассії і Славянства", "Свобода Карпатської Русі"| московські імперіалісти числили на підтримку карпатських українців, українців галицьких, чехів, словаків, хорватів і т.д., котрих мали надію "успішнити" згодом московським підданством.

З цею метою вже багато років велися праця московськими агентами серед тих славянських народів.

Тодішні союзники Московської держави оголосили війну 1914.р. "священною війною за визволення слабих народів".

Московські і антантські дипломати будували свою політику на тому, що не знали, як славянські народи так і інші народи світа національної політики, яку в дійсності вела Москва у відношенню до поневолених народів.

Мало хто знат, що нечуваний національний гніт був від віків основою московської політики у відношенні до всіх підбитих народів, у тому числі і до славян. Ще в 1738 - 55 роках казанський єпископ Лука зруйнував 418 мечетів із загального числа 536 існувавших в межах його єпископства. Він же силоміць відбирав музулманських дітей і давав їх у церковно-приходські школи. Тільки³ метою русифікації засновано було і казанський університет і казанську духовну академію.

У законі, виданому 31.3.1906.р. графом Ігнатієм Толстим, міністром освіти, говорилося, що треба за допомогою науки "посилити в іннородців любов до спільної батьківщини" і з цею метою впроваджено в усіх школах для "іннородців" - обовязкове навчання російської мови ("Свод Законов", Москва 1906.р. стор. 155.).

Як бачимо і "священна війна" і "любов до спільної батьківщини" і "обовязковість московської мови", що так завзято переводяться більшевиками - не є нічим новим у цьому відношенні - вони з подиву гідною неоригінальністю повторюють своїх попередників.

До цього слід додати, що світ не знат про відсоткове відношення пануючої в московській імперії нації до решти населення, а воно було таке: москвина перед 1914.р. складали лише 43,3% всього населення.

Програма найбільш реакційної організації царської Москви "Союза Рускаво Народа" говорить зрештою прямо: "Велікому русському народові, збирачеві землі русской, що створив велику й могутню державу належить першество в державному житті". "Безліч іннородців, які живуть в нашій батьківщині, повинні вважати за честь і благо належати до складу Російської імперії".

А щоб ті народи мали до того досить підстав, "двали" звичайно і складачі програму і влада. Піла московська історія

дає досить прикладів.

Сьогодні генерал Єрмолов так пише про "покарання Чеченців": "З боку ворога всіх, хто був зі зброєю в руках - знищено, жіночок і дітей взято в полон до сто сорока ... даліко більше число оник вирізано було, або в домах загинуло від дії артилерії і пожеж". Без сумніву чеченці після цього мали зашо любити "спільну батьківщину", та мали досить причин "уважати за честь" до неї належати!

Так було з чеченцями, так було з українцями, так було з фінляндцями, так з поляками, так з узбеками і т.д. і т.д.

Очевидно, ми побачимо пізніше, що під цим оглядом червона влада мислилася на тих самих позиціях, на яких стояли т.зв. "російські чорносотенці": московський народ у рядово в оголошено "першим середі равних" "ведучим", "керуючим", "іннородцам" сказано, що вони належать до "одного об'єднаного ріжнонаціонального советського народу", який повинен "пішастися громадянством ССР і захищати спільну батьківщину всіх трудящих советського союзу". Це - немов відписали зі штойно цитованих тверджень "Союза Руссково Народа"!

Чи ж і нездійснені в першій світовій війні цілі московського імперіалізму також поставив собі за завдання здійснити московський советський уряд? - Так. Хоча щодо цих цілей і що до методівся осягнення, то пороблені і деякі зміни, на котрі вплинули інші обставини, що вимагали зміни деяких методів московської політики, однак усі ці зміни вели тільки до поширення і поглиблена остаточних цілей московського імперіалізму.

В першу чергу в наслідок ще воєнної пропаганди, веденої під час первої світової війни ворогами Московщини, а пізніше в наслідок інформаційно-пропагандивної праці деяких народів, яким пощастило після революції вирватися з московської вязниці народів і стати самостійними, - стало відомо хоча б лише найближчим сусідам московської держави про те, що їх чекало під опікою Москви. Тому довелося московським імперіалістам |тепер вже первоним| переглянути все і змінити старі методи, котрі вже нічого не давали.

До того ж в першу чергу треба було числитися з фактом,

що імперія, створена нащадками Івана III., розлітається у всі боки. Це не було, безперечно, для большевицьких керовників несподіванкою. Адже ж вони стільки часу готувалися до тієї революції і знали ще до неї, як хотути гноблені Москвою народи вирватися зі своєї вязниці.

Ще до революції, яку вони хотіли зробити для себе, а не для інших, мусіли вони ламати голови над цим питанням і ще тоді вони видумали спосіб зберегти спадщину царів, збереженняя котрої вони, звичайно, уважали конечним. Це зрештою і зрозуміле, коли нагадати, що лише не цілих 9% московської імперії за часів царату і то території надзвичайно бідної - мало за московськими даними [?] більшість московського населення.

Ще в 1915 р. Ц.К. большевицької партії прийняв за участю Леніна таку постанову: "Інтереси робітничої кляси вимагають злиття робітників усіх національностей даної держави в єдиних пролетарських організаціях - політичних, коопераційно-освітніх і т.д."
[Ленін, т. XVII, ст. 12.]

Очевидно цею резолюцією не лише був осуджений розпад імперії, навіть федералізм, але і підкорслена коечність повного централізму і практичної денационалізації, бо при єдиній організації напрісвінній, з національною мішаним складом членів - практичні моменти змусять її вести всю пралю одною, звичайно, московською мовою.

Таке однак наставлення і ясне розвязання питання щодо взаємин між загарбаними землями підбитих народів і Москвою - не лише могло бути перешкодою при спробах затримати ті народи під владою Москви, які намагатимуться відділитись, але й могло би бути згубним при спробах провадити і розгорнати далі імперіялістичну політику.

Таким чином треба було дати самим собі ясну відповідь чи, зберігаючи або намагаючися зберегти все загарбане імперіялістичною політикою своїх попередників, будуть прооувати також і большевики реалізувати ті мрії, котрими жив московський народ раніше, чи може їх зречутися чи обме-

жать, або поширять і як в залежності від того, що оформить, своє відношення до підлеглих народів. Відповідь на це питання випливає зі статті Леніна, писаної ще до першої світової війни, в якій він вияснював, що большевикам не чужий московський патріотизм, навпаки, писав він, вони хочуть "працювати в першу чергу для московського народу", хочуть його бачити на першому місці під кожним оглядом. Отже патріотизм, який межує майже з месіянством, ст. "Московський патріотизм".

Сучасники Івана III, чи Катерини II, могли бажаючи бути першими в світі, чи уважаючи себе такими, виступати серед своїх громадян, не наражаючись на закид пів-божевільних, з претенсійними мріями про право на спадщину візантійських імператорів, - але самозрозуміло, з усуненням династії, і то в двадцятому віці, в устах большевиків такі домагання були б надто карикатурні і ідея "оборони православних" в країні, яка саме тоді ліквідувала безоглядно у себе релігію, рівно ж була абсурдом... Ідея "славянської єдності" в устах тих, хто декларативно виступав проти расових ріжниць - рівно ж не могла бути ані надто переконуючим аргументом, ані давати для власних мас якесь умотивовання. Більше того, вона була внутрі держави несезпечною, коли прийняти під увагу хоч би роль жидів і інших не-славян в ССР.

Але коли приймемо під увагу з одного боку підкреслюваний ще Леніним московський патріотизм і централізм, а з другого боку безсумнівний факт, що в самій советській державі місце православія зайняла нова "релігія" - комунізм, то нам не буде складно вивести з того і ширші імперіалістичні цілі і відмінні методи нової червоної Москви.

Ідея "пролетарі всіх країн - єднайтеся!" сама підсовує думку модифікувати декларативні цілі політики своїх попередників не зважуючи іх, а навпаки - ще поширюючи до світового розміру. Ясно, що коли мати "пролетарі" "єднатися" - то визнаючи в практиці якусь владу, яка природно, мусить мати і місце осідку. Ідея світової імперії з центром у Москві, імперії, що існуватиме вічно ("четвійор-

тому - не биват" | може бути спокійно прийнята червоними спадкоємцями Івана III., котрі краще за своїх попередників можуть її реалізувати, використовуючи комуністичну доктрину. При тому, використовуючи ідею "комунізму", став московський імперіялізм відразу на "Олександрівський шлях", став "атракційним", став "поступовим" і ... цілком реальним.

Московська імперія царів мала спиратися при її творенні на всіх православних, як на природних спільників, а по її створенні - мала не-православних або винищити або поневолити. Цим самим той імперіялізм обмежувався в просторі, славянська ідея, практично ширша - також була обмеженою, зрештою тодішні московські політики розуміли повну неможливість поширити свої впливи поза славянство і перемогти культурніші за себе і могутніші народи. Силу тих держав добре бачили московські політики, не знали способу розкладти ту силу. З середини і саме тому обмежували свій імперіялізм до славянства їїмп. традиційний Царгород і протоки.

Комуністи вирішили, що вони в стані будуть з руки увати зі середини, розкладти і здеморалізувати всі народи світа, які таким чином можуть зробитися легкою жертвою московського імперіялізму.

Це не є лише наше припущення. Адже ж і до влади прийшли комуністи розкладаючи й деморалізуючи царську армію, усувуючи з неї відзнаки, дисципліну і все інше для того, щоб посапанування держави ввести та все напад.

Як перший етап на шляху до здійснення цих планів - перенесено до Москви "Комінтерн" і взято його на московське удержання. Тепер не через подорожуючих до Москви патріярхів |хота і такі подорожі не виключені!|, не через галицьких і чеських московофілів, а через філії Комінтерну у всіх країнах світу можна вести диверсійну акцію, яка в ограто разі в повинна полегчити збройним силам Москви підбите.

в сеєвіті.

До епохію московського імперіалізму дуже влучно висловив український поет Маланюк у своєму "Посланні":

"Не "щіт", не "крест" і не "проліви",¹

Тепер вже плянетарний плян,

Одеського босяцтва зливи

Перехлюпнуть за океан!"

Однак у большевицьких керовників вистарчало розуму для того, щоб збегнути, що для здійснення своїх імперіалістичних цілей мало б, за видерти з кровю у населення засоби, пробувати створити важку індустрію "найбільшу в світі", мало випродукувати десятки тисяч танків і літаків, мало обернути всі народи СССР у один величеський військовий вишкіл, а територію советської імперії - у кольосальний арсенал! Щоб перемогти це ю "матеріальную" зброя, довелося б чекати віки, це б то не дочекатись ніколи! Самою зброєю наявіть не пощастило б відновити спадщину царів! Для опанування ж світу треба розхитати і розклести існуючі державні нації, винищити їх взаємною війною і тоді, яко союзник одних, яко ворог других - ввести свої полки в Європу та й послунутися далі, спирячися на творені за здальність диверсійні організації, яких справжня роль стане ясною і советським союзникам щойно пізніше.

Розуміли також добре большевицькі керівники, що національна політика царської Росії є "розшифрована", що не лише большевики московські мають національні амбіції, але такі амбіції почали мають і большевики великих націй, а тим більше ті наївні "вільно любиво настроєні" маси, на котрих допомогу ще більше числяться кремлівські володарі, чим на досить слабий числом міжнарод-

11. Цілі московські за царату: "щіт" - на брамі Царгороду, "крест" - на царгородській св. Софії і Дарданелі.

ний большевізм. Також треба будо інші народи за всяку ціну заспокоїти і в першу чергу переконати, що московський імперіалізм не є жодним імперіалізмом, що Москва "попрвала з традиціями царської політики", "перестала поневолювати народи", що вона є чимсь, що спирається не на силу, а на любов усіх своїх народів!

Як за кріпацтва саме пани-рабовласники прикрапали свої хати зображеннями "селянських ідилій" і розписувались про ідилічне життя на лоні природи пастухів і селян - так тепер взялися чекісти фабрикувати духовим міщенам Раходу "ідилічні картинки" зворушуючої "дружби народів" під егідою Кремля.

Треба було щоб цій ідилії вірili - бо коли б так не було, московський імперіалізм засуджено було б на смерть.

Для того ж большевицькі політики, ідучи за прикладом Петра І., котрий, щоб поневолити Україну, зашифрував Москву, назвавши її "Росію" - тепер, по скомпромітованні і розшифрованні "Росії" - вирішили її зашифрувати знов. Бувша "Росія" змінила маску і виступила як анонімова "многонаціональна" держава - "СССР", до якої, мовляв, може належати "весь світ", зберігаючи свої національні амбіції, навії і права. Вже тепер оголошено: "Москва - міровий центр общечеловеческого прогреса" [проф. Базілевич], що підтверджує правильність висловлених тут міркувань.

Далі була застосована намічена ще до революції - національна політика, що мала служити цілям московського імперіалізму, з одного боку створюючи враження нової волі всіх підсоветських націй [це на експорт], а з другої - давала б практично змогу як найскорішої денационалізації всіх поневолених націй та створення з них кулака, котрий би надавався для підбою світа.

Ця подвійність завдань, подвійність гри - змусила московський політичний центр початково знайти більш досконалу, більш еластичну, але й більш ефективну формулу непомітного

для зовнішнього світу нищення і використування підбитих народів, а одночасно скерувати зусилля на створення пропагандового, атракційного міту ідилічної "дружби народів". У політиці закордонній поставлена ж була ставка на :

1. ідею комунізму |дає змогу розкладати пануючі нації і тим здобувати спільників|, 2) ідею "визволення кольоніальних народів" |дає спільників серед величезної кількості залежних і півзалежних народів, які складають дві третини населення непідвладної Москві решти земної кулі| і 3. ідею, до абсурду доведеної "демократії", яка ослаблює значення і силу державних організацій у тих народів, котрі стоять Москві на шляху до панування над світом |що демократію Москва тому захвалює іншим, але у себе її не стосує|.

Все попереду сказане цілком не доводить, що Кремль уже покінчив цілком з тими двома ідеями, котрими послуговувалися попередники більшевиків - московські царі. Совітська діялектика вчить використовувати все, що лише дає змогу осигнути мету. Коли міг Кремль вернутися до тих офіцерських відзнак, скасовання котрих у 1917 р. було чи не "головною карткою" у розкладі царської армії, то тим більше можливим було повернутися і до православія та славянофільства. На такі пляни мусів би вказувати як факт ліквідації, ще в перших роках революції всіх немосковських |національно| церковних центрів в ССР, а збереження |на всякий випадок| церковного московського центру в самій Москві, центру, котому властиво ні що не підлягало, бо всі парафії були знищені |замкнуто було 49.720 церков і 467 монастирів|, так і факт очолення властиво неіснуючої церкви замаскованим ставленником уряду, уряду "урядових атеїстів" - ставленником, що саме тому завжди урядово закликав до підтримування режиму атеїстів.

Що ж до "славянофільства" чи пансловізму, то ще Л. Троцький |такий же "славянин", як вся московська влада і як самі москвичи| писав, що цею ідею не хтувати не мож-

на і проти неї в цій неславянській державі ніхто й ніколи не виступав |хоча завжди більшевики виступали проти всякого расизму|.

Треба думати, що передбачається використати "славянофільство" для затримання і політично-підпорядковання собі таких народів, як чехи, серби, поляки, словаки, а "православіє" для ширення своїх впливів на близькому Сході |Сирія, Александрія, Абісинія, Греція і т.д.|.

Це все може видаватися нелогічним лише тому, хто піддався суггестії Кремля та його платних чи наївних агентів і думав, що має до діла з "вовчим комунізмом", котрий випадково має базу в Москві та на Московщині, а не з імперіалізмом і бажанням панувати над світом московського народу, який лише в залежності від обставин послуговується раз одною, - раз другою ідеєю.

Демонстративне зречення назви "Росія" |котре зрештою в життєвій практиці не перестерігається| не має найменшого значення, як тому, що не в назвах справа, так і тому, що ця назва чужа для московського народу. Він прийняв що назву |також в імперіалістичних цілях| лише в першій чверті XVIII. століття, не зважаючи на протести європейських держав, отже ця чужа назва служила урядово москвинам лише два століття і була прийнята для тої ж цілі |щоб узасаднити і приховати загарбання України|, для якої вона змінена на СССР.

Зрештою це зречення назви, як ми вже згадували, самі москвики трактують як формальність, як тактичний крок і тому в життєвій практиці: "громадяни національних республік" вступають до "всесоюзної армії", яка є опера на історичній традиції тільки московській |Александр Невський, Суворов, Кутузов|, а її перемоги - це завжди перемоги "рускаво оружія", це заслуга "ведущво, величаво русскаво народа"! І так з усім.

Виправді цього не наголошувано було більшевиками в тривожний період ліквідації революційно-національних рухів поневолених Москвою народів у роках 1917-21 і безпосередньо кілька літ по тому |доки всі ці рухи не були зламані|, але до цього не дійшло б взагалі без веденої за новими методами

національної політики Москви, методами, які давали розвязку проблеми поєднання повного національного поневолення у сполучі з ілюзією [поза межами СССР] повної національної волі.

о

III

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА СОВЕТІВ НА СЛУЖБІ ЧЕРВОНОГО ІМПЕРІЯЛІЗМУ.

Як видно з попереднього розділу перед більшевицькими політиками стояло складне питання: розвязати національне питання так, щоби практичні цілі й наслідки були цілковитою і ясною протилежністю зовнішній формі, яка мусіла бути обчислена майже виключно на закордонну імперіялістичну політику і давала б кремлівським імперіялістам як найширші можливості. Це питання було теоретично розвязане Леніним ще на початку революції і від перших днів більшевицького панування вперше послідовно переводиться в життя.

Нижче подаємо так би мовити ту "підставову формулу", якою розвязано це питання, в дословному перекладі.

Пролетаріят [гноблячої нації] повинен домагатися права повного політичного відокремлення кольоній і націй, що їх гнобить його нація.... з другого боку соціалісти гноблених націй повинні особливо заважати боронити й переводити в життя нову і безумовну, в тому числі й організовану єдність гноблених націй з гноблячими [Ленін, Твори, том XIX., ст. 41. видання II]. Ця формула випливалася зі свідомості факту [Ленін про це писав ще перед революцією], що москвина творили меншість населення московської імперії.

Ця Формула має кольosalne значіння і для нас, бо вона є тим ключем, за допомогою котрого ми можемо

ро зшифровувати всі зигзаги советської політики.

Негайно по захопленню влади ця формула почала послідовно переводитися в життя, в першу чергу у відношенні до тих, котрі вже порвали стосунки з кремлівською владою, а саме у відношенню до Фінляндії, Латвії, Литви, Естонії, Польщі й України.

Урочисто проглашоване окремими актами в Москві ще в 1918. році визнання повної незалежності кожної з тих держав, а московська преса підкреслила, що на такий крок не пішов би жадний інший уряд [це був один з перших трьох, обчислених на відповідне враження за кордоном]. Однак поза формальним боєм справи був ще і бік фактичний – одночасно створено з москвинів і жидів чи інших чужинців, що родом були з тих держав, або комітети, або відразу навіть і "уряди", які оголосили справжні, обрані тими народами національні уряди [навіть цілком соціалістичні!] за уряди "буржуазні" і спробувано почати проти них повстання. На прикладі України можемо бачити з кого складалися такі комітети та хто робив повстання. Коли у "Вістях" з 1938. р. [числ. 20] подано про агітаційні промови, ... які з нагоди роковин повстання проти української влади робітників київського арсеналу мають виголосити перед робітництвом Києва бойовики – учасники того "повстання", мусіла часописъ подати також і їх прізвища: Ріженков, Шумов, Бєлявцев, та інші. Прізвища ці московські і свідчать як найкраще про те, які "українці" творили советський український уряд, які були його прихильниками.

Такі повстання в дійсності всюди були сполучені з бомбими операціями регулярних московських військ, що як "союзні" негайно вступали на території народів, що визнаних Москвою – незалежними. Однак підбити Москві подастило по чотирьоххлітній війні, з числа західніх сусідів московського народу – лише Україну – решта встояла свою незалежність.

Такі наслідки змушують нас обмежити обсерування дальших метод національної політики Кремля до того, що робилося большевиками на Україні та землях післеволених Москвою південних, південно-східніх і східніх народів, бо решта народів не підлягала Москві по 1922. році.

Перший "незалежний" советсько-український уряд головно складався з москвинів і жидів і мав лише двох українців з походження. Головою того советського уряду, котрий прийшов після остаточної перемоги російських військ, був Факовський, жид з Румунії, що по московськи говорив зле, а по-українськи не вмів цілком, а його заступником був Мануйлський, котрого також не можемо уважати українцем, бо в 1918.р. він був так обмосковлений, що навіть не знов про існування української літератури і науки. Зрештою командант советських військ, що першого разу в 1918.році вступили накоротко до Києва, полковник Муравйов у своєму наказі Ч.14 відвірто писав: "Цю владу ми несли з далекої півночі на своїх багнетах".

Очевидно ця советська "українська" влада склада "союз" з червоною Москвою, пристойність була збережена, отже так знов прийнято під увагу закордонну політику, тим більше, що тоді Кремль сподіався негайної "світової революції" й організував путчі в Угорщині, Італії, Німеччині ...

Для оільшого приспання чуйності інших народів у 1923.р. навіть було розпочато "українізацію" війська. Щоб не вертатись більше до цієї справи подаємо табличку з урядового статистичного збірника | "Україна" Центр. Стат. Управл. - 1925.р. Харків |, яка показує, як виглядала "національна українська советська армія" щодо свого національного складу в процен-товому відношенню, на тлі національного складу населення советської України:

українців у війську	42,5 %	серед населення	80,01 %
москвинів	41,0 %	"	9,22 %
жидів	4,6 %	"	5,43 %
білорусів	6,6 %	"	-
поляків	1,4 %	"	1,64 %
німців	0,6 %	"	1,36 %
латишів	1,9 %	"	-
татар	1,7 %	"	-
інших	1,7 %	"	12,23 %

Таким чином, коли прийняти 42,5 % українців у війську за число справжніх українців, то і тоді в цій "національній армії" українці творили мен-

шість! Срештою і ця армія була Москві небезпечна та була пізніше скасована; 1926 р. виданий був секретний на-каз, в якому говорилось, що національно свідомі українці не можуть займати посад вище команданта полку.

Але вернемось назад.

Після фактичного завойовання немосковських народів, що в 1917 році невдало пробували визволитися, згідно з роданою вгорі формулою Леніна, всі "соціялісти" |себто комуністи| поневолених націй мали б стреміти до провинного злиття, однаке, щоб забезпечити успішну реалізацію імперіялістичних плянів підбиття світу, наказано було тим "самостійним урядам" в році 1922 обмежитись до створення |з "власної ініціативи", як учить формула!| Союзу Радянських Соціялістичних Республік.

З цею ж метою в 1923 р. |на XII з'їзді ВКП| урочисто проголошується "рішучу боротьбу з пережитками російського шовінізму". Така позиція є і добрим атутом в руках совєтських політичних граців закордоном і ослаблює активний спротив поневолених народів у нутрі в надії на "угоду", на "співпрацю" і "волю".

Адміністраційний апарат уже і так всюди обсаджений москвінами, отже "кістяк" тих держав, кістяк чисто московський викінчено і треба було лише ті "кістяки" для закордону прикрити національними одягами в кожній такій "національній республіці".

Конституція з 1922 р. і так обмежувала до смішного права "самостійних республік", але до того весь час в дусі ленінської формули з одного боку далі ведеться праця над зміненням повної єдності з Москвою, та з другого - памятами в першу чергу про імператив зовнішньої політики - починається енергійна "націоналізація" національних республік |вживаемо цей термін не в загально-прийнятому значенні|. Це значить, що в якутській області іде якутизація, в Туркменії - руркменізація, в Іашкірії - башкірізація, в Україні - українізація, в Монголії - монголізація і т.д. Ця акція в першу чергу зводилася до вивчення частини надісланих з Москви урядовців "місцевої" мови і таким чином замаскування їхнього чужого походження. Але

головно при цьому все ж мав на увазі Кремль цілі своєї зовнішньої політики. При тім влада всюди дбав про те, щоб ніде по змозі не випустити цілу ту акцію з московських рук, щоб вона не прийняла характеру справжньої націоналізації захопленого москвинами та їхніми помішниками апарату.

Щоб обдурити світ і краще заховати свої справжні наміри Москва пускається на досить, коли здалеку спостерігати, оригінальну політику: в межах СССР для кожної найменшої етнічної групи творяться окремі альфабети (оскільки ті таких не мали) так напр. на півночі московської імперії в до 15-ти дрібних не словянських племен, мови котрих мало чим ріжняться між собою. Одно з них - таскаляри - має всього до 2000 людей, але й для них вигадується окрема азбука, при тому навмисне на основі латинської, щоб замаскувати справжні цілі московської політики і тим більше викликати закордоном довір'я!

На Кавказі під керуванням московських фахівців дістали окремі альфабети навіть говірки одної і тої самої мови (наприклад: іронська та дігрська, говірки осетинської мови, чеченці та інгуші; хоча в Абхазії існував уже від кількох літ власний лятинізований альфабет.

У 1934.р. знова для них створено нові альфабети, відкинувши попередні і т.д.)

У Туркестані віддавна вживалася спільна літературна турко-татарська мова, яку советські політики розбивають на 70 окремих мови.

У зайнятому червоною Москвою Азербайджані усунено з ужитку азербайджанську літературну мову, що має 1000-літню давність та вироблене старе письменництво і замість неї введено в початкові та середні школи 15 племінних говірок.

Все це за кордонами СССР мусіло згідно з обчисленнями Кремля робити величезне додатнє враження, бо там подавалося до відома загалу лише про "творення навіть народам, що не мали своїх альфабетів - нових альфабетів і то на латинський зразок, щоб кожній нації дати справжню змогу в повні незалежно розвиватися!" Хіба ж можна говорити щось про національне поневолення? І кому з евро"

пейців могло прийти в голову, що саме таким способом підрізалось коріння національної культури цілих народів? Природно, закордоном також не згадувано про те, що з мов Кавказу наказано було всюди усунути арабські слова, перестати вживати уживаний там арабський альфабет і наказано було забути вироблені старі літературні мови.

Пару років пізніше на всіх мовах і говірках почато видавати "нові" термінологічні словники, в яких замість уживаних національних термінів - давано московські, в оригінальній московській вимові. Так напр. місцевим альфабетом пишеться "международне юношеске двіженіе" і це є "обовязковий термін" і для абхазької і для інгушської і для ще там якоїсь мови!

Нарешті в татарському часописі "Культура і освіта" |ч. 158. 1935. р.| вміщені, яко передовиця, такі домагання советського комісара |очевидно не татарина!|:

- 1| вчитися нових "всесоюзних" слів, а старих уникати,
- 2| соціалістичну термінологію взяти без змін з московської мови,
- 3| наукову термінологію взяти без змін з московської мови,
- 4| коли в татарській мові немає якогось слова в ільно замість нього вживати лише московське і не в ілько творити нового.

Таким чином роздрібнені мови зведені до якихось жаргонових говірок і одночасно наближено до московської мови.

Слідуючим етапом було, як сказано знова в розпорядженні, з огляду на те, що "московська мова позбулася в новому ладі характеру мови творівників" 11, а є мовою найбільшої революційної частини світового пролетаріяту", введення її для зносин між усіма "націоналізованими" народами. Це трохи пізніше шеф уряду "незалежної" Дагестанської республіки - хід Цехер сказав до зібраних учителів Дагестану таке: "Треба вам нарешті зрозуміти, що тепер московська мова не є мовою Мико-

11 Це загадкове "визначення" не позбавлене гумору!

ли II., а мовою великого Леніна".

Безперечно, ніхто не виявив по чім фактично можна було би пізнати перетворення мови Миколи II. на мову Леніна, як рівно ж чому вона малаб через те в практиці заступити власну!

Далі в дусі ленінської формули XII. зізд Азербайджанської Компартії та VII. зізд Закавказької Федералії ухвалили:

"Визнати московську мову за обедннюючу всіх азербайджанців і закавказців", а тому, що це і мови там не знають, виходить 4.XI.1935.р. шкільний декрет Сталіна та Молотова про посилення там навчання московської мови.

Не треба й казати, що про такі махінації й декрети не повинні були знати в Європі і про це дбала ЧЕКА, ГПУ, НКВД. Зате інші совєтські органи дбали, щоб світ думав - наче б то в СССР плекають самі московські володарі національну культуру поневолених народів. Що це все було роблено з огляду тільки на широкі пляни підбою світу, а не для задоволення потреб тих націй, видко з того, що інколи надто балакучі большевицькі політики писали в своїй пресі. Ось напр. що читаемо про т.зв. "Молдавську Республіку" у "Вісٹях", урядовому советському органі з 19. XI. 1924.р.: "Населення Моддавії майже перестало існувати як окрема нація" по утворенні ж Молдавської Республіки читаемо: "Треба майже заново утворювати молдавську літературу, а також і молдавську школу".

А ось цікаве признання урядового часопису "Правда" з 10. III. 1925.р.: "У Якутській округі заборонено після жовтня цього року приймати урядовців, що не знають якутської мови. Серед якутів ведеться енергійну акцію ліквідації неграмотності. Виданий у друге якутський буквар розійшовся".

До цього слід додати, що для багатьох малих народів, які стояли дуже низько, як ми вже казали, були спеціально вигадані альфасети, а це унеможливе припущення, що всі ці башкирізації, якутизації чи навіть українізації були роблені під тиском населення!

Ні! Ціла ця акція ведена була лише для того, щоб у майбутньому зменшити до мінімум опір європейських націй червоним москвинам під час їх наступу.

ми звичайно знаєм, що не можна рівняти під оглядом як культури так і свідомості українців з якутами, але ми їх поставили поруч тому, щоб виразніше підкреслити таку істину:

"Всі ті "націоналізації", оголошенні і переводжувані в життя одночасно, були наслідком плянової політики Центру-Мосви, а не тиснення мас, політики, яка не мала нічого спільногого з інтересами тих націй.

Навпаки, така советська "націоналізаційна" політика могла вважатись лише добрим "щепленням" проти "хвороби націоналізму" у підбитих Москвою народів. Адже вона в теорії зрозуміле найширшим масам вістря націоналізму |владу людей, що урядує іншою мовою і не визнає місцевої|, створюючи ілюзію цілковитої зміни національної політики гнобителів.

Кід галас, здійнятій советською пресою з нагоди тих всіх націоналізацій, потрохи перетворювано, все ж досі існувавши на папері, Союз незалежних советських держав у одну "єдину союзну державу".

Ця акція припадає на той час, коли кремлівські володарі мусіли визнати, що надії на негайнє викликання в Європі революції не справдилися і тому хотіли використати історичний "антракт" для прискорення централізації, а потім і денационалізації тих мас, які таким чином треба було підготувати до виконання в майбутній боротьбі почесного завдання "гарматнього мяса", кинутого на терези історії в московському інтересі. Зрештою успішна денационалізація можлива лише при допомозі доброго, централізованого адміністративного апарату і до творення його пильно взялася Москва.

Так, як бачимо, в дусі ленінської формули переводилася денационалізація, бо ж Кремль "творив кулак", готовучись до "скoku на Європу" і не забуваючи при тім ні на хвилину, що існують закордонні глядачі і то такі глядачі, котрих обовязково треба переконати в найліпших своїх намірах! Їх глядачі не повинні були здогадатися, що національна політика советів не є політикою найбільше ліберальною і демократичною в світі, а є такою, якою була політика "тюри народів" - царської імперії.

Ось автентичні докази, що ми пояснююмо це не так, як нам

зручніше, а так, як таки справді було.

Постійний член ЦК ВКП і приятель Леніна - Ларін |справжнє прізвище Лур'є - жид| у своїй книзі "Продовольственная політика" пише: "Перші три роки пролетарської революції були лише переднім словом, вступом в історію боротьби за утворення першої передумови господарського розвитку, за збирання в одно ціле роздертої держави. Тепер, коли російський пролетаріят і воюючий большевизм, як новий Іван Каліта, знову зібрав землю - пролетарська Росія дістане можливість показати свою енергію" ...

А ось визначний український комуніст М.Хвильовий - один з кращих письменників, що в звязку зі здемаскованням планів Москви і спробами боротися з московським імперіалізмом мусів скінчити самогубством, - устами одного з героїв своєї повісті "Вальдінепі" |знищеної пізніше червоною владою| говорить про партію: "як про собірателя землі русской, яка стоїть грізною примарою на шляху світового поступу", в ній панує "той руський інтелігент-інтернаціоналіст, який з охотою говорить про самовизначення нації ... тільки не тих, що входять в Гадлинський Союз, який, показуючи Европі досягнення русского генія, виводить на арену й інші народи Союзу ... як цікавий "зоо", ображених русским царом мавп. Словом, це той самий інтернаціоналіст, який ховає під своїм космополітизмом розжарений націоналізм" |де писано в році 1927.| .

Звичайно, поліційні органи дбали дильно, щоб час від часу створити якийсь монстр-процес, єдиною метою котрого було фізичне винищування кращих і більш інтелігентних одиниць поневоленого народу, котрих, зрозуміло, винищувано формально не за "націоналізм", але завжди за "шпигунство" та інші подібні злочини. Поруч з тим велася широка акція закріпачення народних мас поневолених народів, винищування їх і властовувалися "кампанії", скеровані проти різних "націоналістичних ухиляв".

Советська влада пильно дбала, щоб советські громадяни не могли їздити поза межі Союзу, а чужоземці не контактувалися безконтрольно з населенням. Ге було конечно для того, щоб могти напр., під гуркіт стрілів, якими ліквідовано українців заяїляти голосно устами того, хто переводив про полі-

тику |Постишева| "все крікі українських націоналістов об колоніальному положенні України - падлеїная клевета!"

Бгук пострілів не міг дістатися до широких мас в сусідніх державах, а, проте, щоб дісталися слова всякого Постишева дбала не одна, куплена Москвою, газета.

Таке ж завдання підтримки, потрібної для Кремля ілюзії, серед західних народів мало і советське радіо, і видавництва, і пропаганда, ведена іншими способами.

Про терор, утиски і масові винищування природно і далі не повинні були знати за кордоном. Для закордону всякі масові винищування свідоміших і освіченіших людей кожної, на папері "вільної", нації представлялось, як ліквідацію творених майбутніми агресорами та інтервентами "шпигунських організацій", що звичайно "нічого спільногого не має" з політикою утиску національностей, які, мовляв, "у союзі" щасливі і ні про які відокремлення навіть чути не хочуть.

Так можна було прилюдно допускатися злочину, коли світ думав, що то "акти справедливості". Як весь час при цьому оглядається советська влада на те, що діється закордоном, видно напр., хоча б з такого "інтервю" з українсько-советським московофілом Любченком |згодом зрештою "зліквідованим"!| депутатів польського сейму, що їздили оглядати "советський рай". "Деякі депутати поставили товаришу Любченкові таке характерне питання, бажаючи, очевидно, перевірити брехливі інформації української еміграції. Вони запитали тов. Любченка - чи немає тепер на Україні національного руху, скерованого до відокремлення від Москви. Тов. Любченко дав відповідь, в якій рішуче спростував ці чутки". |"Пролетарська Правда" 1926.р.|.

Очевидно не самими словами пробують кремлівські володарі підтримати серед народів світа обчислений на майбутні підбої міт про Фейнеке-Лиса, що покаявся і став відлюдником-пустельником та готовується до чернецтва!

Протягом кількох років наказувала Москва друкувати книжки і інші видання мовами пригнічених національностей. Всі кращі, з технічного боку, видання завжди трапляли за кордон на різні міжнародні вистави, до бібліотек і т.д. Це впливало корисно для советів на західно-європейського інтелігента, кот-

рій не міг підозрівати про такі напр.лтучки: видано було пристойно цілком твори одного з найбільших письменників 40-ка мільйонного українського народу - Лесі Українки, але в кількості |один раз за тільки літ!| ... 5000 примірників |з яких трапляє за кордон біля 3000| зате українською ж. мовою видано твори московського комуністичного письменника Фадєєва "Розгром" - в кількості ^{не}ста двадцяти тисяч примірників - бо то ^{було} видання обчислене для роблення пропаганди за кордоном, тільки мало на меті служити обмосковлюванню психіки українського народу. Є й видання, які виходять накладом менше одної тисячі примірників, але всього цього европеєць не помітить, навпаки - побачить пільгий ряд назв творів, виданих не московською мовою і з того зробить потрібні для московського імперіалізму висновки.

Але навіть і що політику пробували використати, хоча частково для себе, деякі поневолені народи, напр. українці, горячково працюючи над перекладами європейських класиків та іх виданням і т.д. Але й на що роботу звернув увагу Кремль і поклав їй край масовими розстрілами тисяч людей та процесом СВУ |Спілки Визволення України|. Цей процес мав на меті переведене тоді масове винищенння культурних працівників представити для світа як ліквідацію шпигунсько-інтервенційної організації і таким чином у справедливи перед громадською думкою свою акцію злочинного гноблення поневолених націй.

Звичайно українська еміграція нераз пробувала виступати на міжнародному форумі, будьто хочаб навіть в півоперетковій Лізі Народів, з остореженням що до справжніх намірів Москви. Але ніколи не може емігрантська організація успішно конкурувати з організацією державною. Виступи практичних наслідків не мали, але згадати про це варто.

Так наприклад, представник Українського Уряду на еміграції подав пану Гендерсону з нагоди міжнародної конференції по обеззброєнню ноту, в якій читасмо:

"...Справжня мета СССР - війна між народами, яка б мала завдяки большевицьким методам перетворитися в світову громадянську війну .... Дипломатичному і словесному пацифізмові СССР треба протиставити факти завойовання України, Грузії, Азербайджану, Північного Кавказу, Туркестану та інших, зокрема

захопленням Монголії. Нагадати треба повстання Спартаківців в Німеччині, заколоти в Австрії, Угорщині, криваві події в Болгарії й Естонії.

Існує в СССР велике число праць, що їх присвячено ступіям по навчанню як вести пропаганду в запліллі ворога. Крім того зазначені книжки трактують проблему провадження громадянської війни і повстань в капіталістичних країнах. Спеціальні катедри подібного навчання було створено в Академії Генерального штабу СССР".

Далі в тій ноті подаються цифри, що вказують на спромогу СССР без великого зусилля виставити 10-ти мільйонову армію проти Європи і говориться, що вожді СССР роблять усе можливе для приспішення утворення військової індустрії. В основі пятилітнього пляну лежать чисто мілітарні цілі. Деякі уряди не розуміючи небезпеки для Європи навіть гарантували значні кредити для СССР. Хемічна індустрія перевищувала в союзах усі потреби країни і т.д. |12.2.1932, Женева|

Очевидно, такі виступи могли усе таки шкодити і тому червона Москва з одного боку намагається ліквідувати тим чи іншим способом емігрантські центри |вбивство жидом Гвардібартом з наказу Москви Голови українського уряду С.Петлюри, вбивство полковника Є.Коновалця, що очолював революційну українську акцію, вбивство московського "білого" генерала Кутепова та інші|, а з другого боку посилює свою пропаганду про вигадану "дружбу народів многонаціонального советскаво Саюза".

Все це звичайно ведеться з обрахунком на майбутню війну, яку віддавна плянувала викликати в світі Москва, до якої надежно готувалася, щоб могти її використати для здійснення того, про що мріяв ще московський центр за Івана III.

Б тою ж метою, щоб утворити в світі враження повної національної волі в Советському Союзі радіостанції московські дбаючи надавали що певен час концерти "національної" музики різних народів |в тих концертах оригінальна, справді національна, композиторська музика звичайно була відсутня|, народів, що належать до СССР. Пі концерти поруч зі звичайними авдиціями, котрі, хоча мають далеко не національний характер, заповідались спікерами у відповідних мовах народів СССР, що служило також тій же імперіалістичній меті.

Інтелігенція народів заходу, не знаючи добре національних рухів і культури та взаємовідносин між тими всіма народами - не могла належно орієнтуватися в тому, чим справді були ті, наче то національні авдиції. Очевидно, що в них що року зростав відсоток |тепер - 75%| московського матеріалу.

Щоб краще зясувати в чому справа, ми тут подамо такий факт: Існує в Києві найбільший український [на папері] державний Ордена Леніна Театр Опера та Балету, в якому досить часто йшла опера "російського" композитора Чайковського "Мазепа". Гетьман Мазепа є для українців тим, чим Гарібальді для італійців. Отже, що можна сказати, коли влада ставить оперу, в якій представлено Мазепу навмисне в найгіршому світлі. Але п'ого мало, в наче то українській, урядовій советській газеті, вже згадуваних "Вістях" |1938.р.Ч.:31| українською ж мовою подана велика рецензія на виставу "Мазепи" за підписом професора В.Івановського, в якій читаємо: "Мазепу, цього огидного зрадника, хтого і розважного політика надміру романтизовано, Чайковському він не вдався. Тим більше праці мусіли прикладти артист і режисер, щоб показати справжнє обличчя злочинця".

Нехай тепер шановний читач подумає, звідки може знати пересічний европеець, що в українській урядовій газеті ображають почування українського народу так, як і в найбільшому "столичному театрі" або в радіо, хоча то все робиться в українській мові здебільшого не-українцями? Московський уряд знає про це й тому спокійно веде свою подвійну гру.

І нова "сталінська конституція" і комедія "обговорювання та ухвалювання" окремих конституцій для кожної з "сотоварищих республік", і стаття 123. конституції |де говориться: "рівноправність горожан СССР незалежно від їх національності й раси в усіх галузях господарського, державного, культурного і громадсько-політичного життя є непорушним законом", і, нарешті, провокаційно-ширий герб СССР де є ціла земна куля прикрита серпом та молотом під червоною зорею Москви, - все служить одній і тій же меті! .

Ця мета ясно сформульована у пропагандовій книжці М.Ільїна "Вчора і сьогодні" |вид.1939.р.| в якій читаємо таке пояснення:

нення советського герба:

"Чому заклик повторено одинадцять разів – одинадцятьма мовами?

Ці республіки вже обєдналися в один союз, в мирний і добровільний союз працівників серпа і молота. І вони закликають пролетарів всіх країн: єднайтесь так, як обєдналися ми, щоб покінчти назавжди з хижакськими законами капіталістичного світу".

Думаемо, що на тлі останніх подій ні у кого не може бути сумніві, що до цілей советської політики і їхнього палкого бажання "приєднати" до себе всі народи світу.

Завданням слідуючого розділу буде зясувати, що в дійсності чекали інші нації в Советському Союзі.

IV

ЗАКУЛІСОВИЙ БІК НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЧЕРВОНОГО КРЕМЛЯ

На початку треба нагадати національний склад московської імперії в 1917 р. Москвинів за московською урядовою статистикою [не правильною] було 43,3%, решта поневолених народів це були: словяни – українці, поляки, і білоруси та численні не-словянські народи. Мова словян стояла у такому відношенні до мови москвинів [що хоч не словяни – говорили словянською мовою] як напр. мова еспанська до італійської або норвезька до англійської, а мови інших народів мали стільки ж спільногого з московською мовою, що й мова англійська з малайською чи сіягезькою. Культурно словяни ріжились також від москвинів і між собою.

По перше розміри цієї праці не дозволяють дати повний перегляд закулісних махінацій советів у відношенні до всіх поневолених ними народів, а по друге, до певної міри це й зайве. Бистарчить познайомити читачів на основі одного, найбільш характеристичного прикладу, як тому, що ми вже й перед тим виказали фактами, оскільки така політика має шабль основний характер щодо всіх народів, так і тому, що ми далі спимося дещо докладніше над прикладом

України, прикладі, котрий можемо уважати типовим. Зрештою сам Кремль найбільше уважно обмірковує кожний свій крок саме щодо України. Узасадненість такого нашого вибору видко також зі слів колишнього "губернатора" України - Постишева, який писав в своїй брошурі про національну справу таке:

"Немає майже ні одної статті Леніна з національного питання, де б питання про Україну так чи інакше не зачіпалось. Україна ніколи не виходила у нього з поля зору і уваги", |ст. 195, р. 1933|.

Почнемо зі справи розвитку національної культури у перший період т.зв. "воєнного комунізму".

У той період Москва ще не встигла навіть як слід зорієнтуватися в українському культурному процесі і в українських культурних ресурсах. Отже тому характеризує советську політику тоді з одного боку "заяви на експорт" про повну самостійність України, а з другого - танденція на всякий випадок спинити всяке незалежне національне життя в тому числі й видавниче та освітньо-культурне.

Безумовно москвина тоді [як ліві так і праві] недоцінювали сили національних рухів поневолених народів і це та-кож спокушало їх спробувати відразу зіпхнути українців до становища якутів чи чуватів |мовляв: дати їм буквар і початкову школу в "місцевій" мові і там вчити любити Москву| в надії, що широкі маси не звязані з "групами", котрі хочуть відбудови своєї колишньої державності.

Лей час характеризується гострим спадом кількості видань в українській мові, незалежно від змісту, але зате через недогляд і непідготованість цензорів потрапляють на світ видання, котрі потому доводиться владі виловлювати і нимити. Такий стан довго тривати не міг, та й зрештою він перечить ленінській формулі, отже з кінцем "воєнного комунізму" кінчиться і він.

Провідною ідеєю слідуючого розділу є: дати змогу виявлювати себе українським чуттєвим силам під умовою, що вони стануть на службу замість своєї нації - московській кремлівській владі. Ця політика

збігається з періодом "українізації" та всяких інших "якутизацій".

Проте і тут Москва пильно дбав про те, що не перешкоджа-
ло дальньому обмосковлюванню місцевого, не московського насе-
лення. Ця акція обчислена з одного боку "на експорт", а з
другого мав на меті змягчити |"стерти гранки" - щоб не ви-
кликати реакції| процес душення національних культур.

Спробуємо зясувати читачеві це на конкретному прикладі:
У видаваному за московські державні кошти у Львові року 1929
місячнику, що з наказу "хлібодавців" заховував не комуністич-
ний, а "народньо-фронтівський" характер, у числі 1, на стор.
171 читаємо таке: "Як і в минулих роках йде в передніх ря-
дах українських видавництв найстарша організація книжкової
продукції - Державне Видавництво України. За пляном на цей
рік воно мав випустити різних видань 2952 назви на 18.750.
аркушах в 29.049.000 примірників і 183.643.000 відбитків".

Ця "інформація" є типовою для советської пропаганди за
кордоном, і опертої на нестисlosti, несумлінності та приголом-
шуючих "астрономічних" цифрах. що до цифр, то певно, боячись
їх розшифрування, пропагатор спинився раптом - бо логічним
було би також закінчити те речення обчисленою подібно, справ-
ді "астрономічною" кількістю видрукованих при тому літер.

Ноза тим слід звернути тут увагу на: 1|брехливе твер-
дження "Нових Мляхів", неначе ДВУ є "найстарішою організаці-
єю книжкової продукції" - бо це в інносно нова
урядова установа московських окупантів, створена щойно в
1920.році, тоді, як існували від кінця XIX.віку
українські видавництва, що видавали тво-
ри вже нового українського письменства, а взагалі видавнича
праця і друкарство поширилися в Україні тодіж, як і
в Європі, цеб то чи не раніше за Московщину і 2|на те, що з
тої мізерної кількості виданих ДВУ книжок [тільки 2952 бро-
шюри, з яких кожна пересічно не перевищує 100 сторінок],
більші книжки, друковані в кількості 10-15000 примірників-
були навіть мовою московської.

Але слова советської преси завжди далекі від дійсності.
Тут слід нагадати, що за часів незалежного існування Украї-

ни |перед советською окупацією|, не зважаючи на московсько-українську війну, що точилася з невеликими лише перервами і кольосальну господарську руїну, яка була наслідком тої війни, в році 1918 вийшло було 1079 назв |всі українські|, тоді як в році советської окупації 1921. - тільки 214 назв |більшість із них були українські лише мовою|, у 1922.р. - 385 назв, у році 1923. - 421 назва і т.д.

Ще цікавішу картину даде нам шкільна політика.

Треба зазначити, що за часів відносної самостійності України |1740 рік| в Україні було на 1099 населених пунктів - 866 шкіл. Це ще були рештки спадщини з часів української гетьманської держави.

У році 1768. ще припадала одна школа на кожних 746 душ населення. Зате в році 1860. після цілковитого оpanовання москвинами і підпорядковання собі всіх галузей українського життя, припадала |і то вже чужа, московська| одна школа на 17.142 українців.

Самозрозуміло в році 1929 випадає одна школа на 1664 душі, однак хоча більша частина тих шкіл є лише мовою українські, проте все ж таки ця цифра показує, що освіта під советською владою в році 1929. стояла нижче, чим в році 1740..

Це "поліпшення" у порівненні з передреволюційними часами кінця XIX століття є лише конечним наслідком зміни поглядів на роля супільніх груп. За царату уважали вистарчаючим обмосковити нечисленну пляхетську верству - тепер її не було і треба було обмосковлювати селянські і робітничі маси. Але х письменну людину можна скоріше обмосковити та й легче її в наші часи використовувати як робочу силу. Треба не забувати, що тут в основному іде мова про початкову освіту. Справжнє ж наставлення московської влади до національної освіти виявлює високе шкільництво.

Так наприклад українську викладову мову мали в 1929.році лише 28,9% т.зв."інститутів". Університети ж були відновлені щойно 1.10.1933.року |коли вже всі національні рухи були зламані| і всі вони були підпорядковані не маріонетковим "ресурсібліканським" урядам, а урядові московському і ці університети мають викладову мову - московську.

В якій ситуації опинився навіть під оглядом вживання

свої мови теоретично "вільний" український робітник, яскраво показує видана московським урядом не пропагандова, а річева книжка - веірцевий каталог для робітничих бібліотек, під заголовком "Робітнича Бібліотека" | вид. "Політосвіти Н. К. О., УССР," стор. 320, обхоплює тільки советські видання|.

У ній з таких галузей знання як енергетика, машинознавство, авіація, деревообробна промисловість, чибарство, комунальна справа, кооперація, рахівництво - рекомендовано для українського робітника 95% книжок в мові московській і тільки 5% в українській.

Варті особливої уваги такі поширені на Україні галузі промислу, як напр. харчовий | в ньому працює 47% українців | видано ж по українській в справах повязаних з тими родами промислу лише 2 тонесеньких брошур, а московською мовою - 36, з того 25 назви мають більше чим по 100 сторінок кожна.

Кам'яновугільна промисловість України давала в році 1928. - 80% "всесоюзної" продукції, а працювало в ній за урядовими даними 74% всіх кам'яновугільних робітників СССР, українці ж серед них творили 82%. А проте з цієї галузі видано московською мовою 9 більших книжок, українською ж 1 тонусінка брошурка.

З металургічної промисловості | серед працівників котрої українці творять 54% | видано московською мовою 32 назви, а українською - ні одної.

Для залізничників із 71 назви | при чому 42 мають більше чим по 100 сторінок | видано українською мовою лише 1 | одну | брошурку.

Ці вбивчі цифри - цифри урядові, які розкривають країде за десятки декларацій і освідчень типово колишніяльний характер національної політики Москви. Ці цифри набирають ще більшої вимови, коли ми пригадаємо собі що в СССР пишуть книжки не так, як на заході | з власної ініціативи письменника |, а на замовлення уряду та видавництва, отже тому в такому співвідношенні книжок виданих одною і другою мовами не може бути жодної випадковості.

Треба думати, що Кремль, звикши як і царська московська преса, легковажити українську культуру - не доопінював вартості української інтелігенції та помилково думав, що вона з першого ж моменту "не витримає конкуренції" з підтримуваною державою інтелігенцією московською.

В цей період, хоча вдалося москвинам і жидам практично опанувати або затримати в своїх руках ряд установ, що мали українські шильди, та проте не всі. Хоча і тоді було дуже багато таких установ, як напр. "Українська опера" або "українські виді школи", що цілком не були і не в українськими [хіба територіально] та проте в основному Українська Академія Наук, Український театр, українські видавництва таки були, хоча "марксістськими", але українськими. Національна кооперація, професійні організації вже на той час були наказом влади скасовані і замінені на територіальний і в яких не лише була "чужа контроля", але і керівництво було віддане в московсько-жидівські руки.

Та українська інтелігенція все ж потрапила в умовах терору використати "українізацію" для повнішого опанування народньою школою, частково середньою і бралася вже до вищої. У видавництвах тоді українці подбали про видання перекладів на українську мову класичних творів світового письменства, [Шекспір, Шіллер, Гете, Байрон, Бальзак, Золя, Гавптман, Ібзен, Гамсун, Кіплінг, Келлер, Кляйст, Лондон, Зудерман, Меріме, Лонг'фелло і т.д.] та науксвих поважних праць оригінальних і в перекладах.

Кремль це помітив і почав поважно турбуватися тим та навмисне в цілях провокаційних "попустив віжки" - викликавши так звану "літературну дискусію", щоб краще пізнати духове обличчя різних представників української культури. Та дискусія [1925-28 рр.] виявила, що навіть серед завзятих комуністів, але таки українців, знайшлися визначні особистості, що виступили за культурну єдність з Європою. Вже згадуваний Хвильовий писав у 1925.р. на запит, що таке та Європа, до якої він кличе: "Європа - це досвід багатьох віків. Європа - грандіозної цивілізації, Європа - Гете, Дарвіна, Ейрона, Ньютона, Маркса і т.д." І коли цей же автор висловлюється в своїй брошурі "Думки проти течії" [1926.р.] ще ясніше у відповідь на провокаційне питання: "яку Європу він пропонує брати яко

зразок" - відповідає: "Беріть яку хочете: минулу, сучасну, буржуазну, пролетарську, вічну, мінливу".

Бо й справді: Гамлети, Дон Хуани чи то Тартюфи були в минулому, але вони є і в сучасному, були вони буржуазні, але вони є і пролетарські. Можете їх уважати "вічними", але вони будуть і "мінливі". Прикладом має бути згідно з ним українському советському інтелігентові: "европейський інтелігент у найкращому розумінні цього слова. Це, коли хочете, знайомий нам чорнокнижник із Вюртембергу, що показав нам грандіозну цивілізацію і відкрив перед нами безмежні перспективи. Це - доктор Фавст, коли розуміти його як допитливий людський дух".

Нарешті, коли опоненти поставили ще ряд питань, на них відповідає той же Хвильовий:

"Ми хочемо підкреслити до якого абсурду докукурікуються наші москвофіли, коли пропонують нам російський крам, російську школу: мовляв ідіть туди, "там маємо прекрасні переклади світових письменників"! так і написано! ніби то ~~ми~~ про це чуємо перший раз, ніби то ми такої геніяльної літератури не можемо ~~ї~~ у себе "утворити". Скажіть, будь ласка, яка мудрість: переклади чужу річ і потім задавайся!

.... Сьогодня, коли українська поезія сходить на цілком самостійний шлях - її в Москву ви не заманите ніякими "калачиками".

.... Ми до нашої літератури прикладаємо теорію комуністичної самостійності. Росія ж самостійна держава - самостійна! Ну, так і ми самостійна. Оскільки перед нами стоїть таке питання: на яку із світових літератур вона мусить узяти курс? У всякому разі не на російську! Це рішуче і без застережень. Від російської літератури, від її стилів українська поезія мусить, яко мога швидче тікати". | "московські задрипанки" |

Слід прийняти ще під увагу, що М.Хвильовий був "100%" комуніст, без жодного закиду і що за ним стояв цілий гурт українських комуністів, менш талановитих, але однаково думаючих, а за тимчасом по цілій країні - кадри підростаючої молоді!

Червоний Кремль ствердив, що як він і передбачав, організуючи що широко закропну провокацію - він уже опинився

між Сциллою та Харібдою через неопановання і незатиснення в сталеві обценки всього життя. А для здійснення в майбутньому мрії про панування над світом треба з запалом і темпераментом грати перед тим ж є світом комедію ідилічного співжиття цілком вільних націй! Фальшивий крок загрожує відкриттям цілої грандіозної містифікації, але з другого боку — починається зарисовуватися знову тріщини на щойно відремонтованих мурах вязниці народів!

Звичайно, європейський читач, перечитавши подані нами пітати з Хвильового, зі ширим здивуванням запитає: що ж в них є такого "небезпечної"?

В першу чергу у відповідь на це ми нагадаємо формулу Леніна, а саме відповідне її місце: "соціалісти гноблених націй повинні особливо завзято боронити і переводити в життя повну і безумовну, в тому числі і організовану, єдність гноблених націй з гноблячими". Це б то вести до повної асиміляції українців москвинами. Отже такі думки |як ті, що їх висловив Хвильовий| може й повинен був висловлювати якийсь "200%" |москвин| та й то так, щоб вони згучали не надто переконуючи, кладучи їх українцеви на язик перед очима Європи, немов шматочок ковбаси на ніс тресованому щуцикові, але щуцик — не сміє навіть пробувати надто нюхати тої ковбаси, іого учено, що він має її відкинути як цілком йому непотрійну!...

Але треба призвати, що Москва і в цій справі виявила себе небезпечним ворогом усіх прихильників волі.

"Дискусія" — ця широко закроєна провокація, яка мала завдання передчасно викликати на поверхню всі елементи, що можли в майбутньому стати дуже небезпечними — тяглася від 1925. року |з перервами| до кінця 1928. р. і була використана не тільки для ліквідації більш небезпечних одиниць, але й ще в одному напрямку. Під галас дискусії відбувалася енергійна ліквідація формальних державних прав націй, що входили у "Союз".

Дня 25.5.1927.р. затверджено " положеніє о бюджетних

правах Союза ССР і союзних республік" і скасовано остаточно фінансову автономію України та інших республік.

15.12.1928.р. затверджено новий одностайний земельний кодекс для цілого ССР.

3.11.1929.р. "новимі формами управління промисловності" скасувано всяку автономію українських трестів, а впроваджено "трести всесоюзні" по всіх "республіках".

8.12.1929.р. підпорядковано Наркомзем УССР - московському Наркомземові,

також одночасно також приступлено до "ідеологічної" ліквідації "зарвавшихся" українських літераторів і культурних діячів. В 1927.р. виходить спеціальна постанова НК КПБУ яка фактично замикає дискусію і в імені, очевидно, "самих українців" засуджує комуністів, що виявили себе не московофілами.

У 1928.р. видав з наказу Москви "Інститут Тараса Шевченка" великий [380 стор.] "Збірник матеріалів" до цієї дискусії, що мав бути підручником для поборювання проявів українського патріотизму чи просто незалежного думання серед представників літератури.

А поліційним органам [ГПУ] наказує кремлівська влада зайнятися ліквідацією національно свідомішіх елементів, не забувши змусити перед тим Хвильового та його групу до "прилюдного каяття".

Тому то в 1929.р. арештовують ГПУ тисячі представників свідомішої молоді та 45 душ найвизначніших представників науки, літератури, мистецтва, головно з числа тих, що не емігрували свого часу, а почали після окупації української території лояльно працювати на чолі культурних установ.

Влаштовується шумно-рекламований процес "Спілки Визволення України", до котрого мали належати ті всі арештовані. Мета процесу - довести, наче б то в сі члени тої спілки в дійсності, не були прихильниками незалежності України від всякої Москви, лише від Москви советської і з клясової ненависті висували протимосковські гасла, щоб вирвати Україну з під советської влади та просто реставрувати за допомогою європейських держав "капіталістичний" устрій. Це мало з одного боку, коли б почали в світі щось підозрівати заспокоїти світову опінію і переконати, що все ж таки немає в ССР

національного гнету, а є лише боротьба з соціально ворожими елементами, з ворогами державного ладу.

З другого боку процес мав скомпромітувати перед українськими масами українську національну ідею й українську еліту та усправедливити терор. Характерно, що на процесі не переслухувалося зовсім тих, котрі своїми зізнаннями могли би Москві "зіпсувати гру", котрі б зазначили, що їх не обходить соціальний устрій, але що вони бажали визволити свій народ з підвсякої Москви. Таких засуджено так, як і інших, але без переслухання на процесі. Одночасно, як ми вже згадували, ішли масові арешти людей, котрих карало ГПУ без всякого судового процесу, хоча б за приналежність до тої ж "Спілки Визволення України". Наслідки цілої цеї акції - тисячі розстріляних і засланих!, з яких майже ніхто не вернувся!

11.1.1930 р. підпорядковується всю українську |територіальну| кооперацію - "всесоюзний".

8.2.1930 р. скасовано представництво УССР при уряді СССР.

Твориться ряд нових Наркоматів "всесоюзних" і таким чином ряд ділянок господарства підпорядковується безпосередньо Москві.

5.1.1932 р. касується навіть формальна автономія українського промислу утворенням "всесоюзних" наркоматів важкої промисловості, лісної промисловості, легкої промисловості та підпорядковано Москві через спеціальну "Раду комунальну" все комунальне господарство,

Таким чином самостійним республікам вже навіть формально не належало їхнє господарство - ліси, підприємства!

9.2.1932 р. заведено одностайну адміністрацію по цілому СССР а 1.10.1932 р. все сільське господарство узалежнено від Москви - в той спосіб в сії господарські ресурси вже були безпосередньо в руках Москви.

Далі скасовано ще ряд самостійних Наркоматів |лишилося фактично лише два і то напів залежних|.

Того ж 1932.р. під пресією влади "самі" розв'язуються всі українські літературні об'єднання і створюється одне - "українська" територіяльна організація письменників, в яку таким чином входять | для контролю і паралізування небажаних Москві течій | москвина, жиди та інші.

Паралельно з тим почато в 1929.р. натиск на село і розгром селянства. На початку 1930.р. вже біло заслано на Сибір більш чверти мільйона селян. Землю почато масово примусово "колективізувати". Національні "самостійні" | на папері | "ресурсники" тратять усі правні підстави існування й обертаються в звичайні адміністраційні московські одиниці зі збереженням з огляду на майбутні імперіялістичні пляни називи "ресурсники".

Селянство України у відповідь на те в 1931. і 1932.рр. саботувало державну хлібозаготівлю, перемішавши всі московські пляни.

Ія акція, крім терору, з боку московської влади викликала для остаточного зламання спротиву:

1| організацію в 1933.р. кольосального голоду, що забрав у жахливий спосіб кілька мільйонів українського населення;

2| заборону переселення до самої Московщини, де є багато країн умовини життя;

3| повну ліквідацію української церковної організації - а залишення московської, і

4| ліквідацію окремого українського видавництва.

Крім того в звязку з тим усім московський уряд дня 24.1. 1934.р. висловлює докладу проводові комуністичної партії України | що так і паррія був в основному неукраїнським і посилає для "наведення порядку" з широкими, надзвичайними уповажненнями, п. Постишева.

Постишев, який мав більше чим генерал-губернаторські уповноваження, негайно береться випікати залізом решти національного патріотизму і свідомості. Ідуть арешти за арештами, процес за процесом. На індексі опинюються твори таких советських але українських письменників, як - Головка, Косинки, Поліщука, Підмогильного, Слюсаренка, Антоненка-Давидовича, Сосюри | деякі |, Усенка, Вишні, Дорожкевича, Фальківського, Хвильового, Голоти, Ку-

ліша, Микита та й багато-багато інших. Не треба при тому думати, що всі ці письменники були свідомими учасниками-патріотами, ворогами Москви. Ні! Такими були може два-три, решта просто зважувалася змальовувати життя таким, як воно бачила.

Твори комуністичної української літератури коли й виходять, то у "виборі" та й то пофальшовані. Театральний репертуар також передесятковується й заповнюється московськими творами. Замість перекладів світових класиків починають виходити українською мовою безлічі ріжних, часом нічого не вартих, московських письменників, а також переклади з творчості калмуків, грузинів, татарів, вірмен, жидів, і.т.д.

Корнійчук, щоб догодити Постишеву, накидається на советську кінопродукцію зі статтею "Разгроміть націоналізм в кінематографії", яка провадить до конфіскації ряду чільмів. Починається поновне помосковлення шкіл, починаючи від вишіх. Ще початий в листопаді 1930. року наступ на Українську Академію Наук закінчується в 1934.. цілковитим її помосковленням і підпорядкуванням Москві. Досить сказати, що Українська Академія Наук не має катедри української мови! питання мови передані до Інституту мовознавства, на чолі которого поставлено жида Кагановича [зі славної родини Кагановичів, до якої належить юнка Сталін-а].

Щоб краще усвідомити чим тепер стала Українська Академія Наук мало було сказати, що більшість її членів не володіє взагалі українською мовою, але і що маємо там таких представників української "науки" як: Агол Ізраїль, Акізер Наум, Фінкельштайн Вол., Ліберберг Йосель, Каганович Наум і т. д., і т.д. крім надміру великої кількості москвинів.

Що лягло в основу нового "пролетарського" світогляду, ширеного на Україні Постишевим через пресу, літературу, мистецтво і науку побачимо з наведених далі цитат з ріжних публікацій самого Постишева і його підлеглих, які просимо порівняти з тим, що писав Хмільовий.

Отже Постишев обвинувачував Українську Академію Наук [до "реорганізації"], що вона допускалася навіть таких срішних злочинів: в одному зі збірників катедри історії української культури видруковано дословно: "Прі всех связях своїх

с Азієй Україна ат глубокой древності і до самаво паследнєво времені всеєда била в культурном атнашенні частю Європи і панять єю історію і культуру не вазможно без связі с іскусством Європи". "Газве за стими словами - додає Постишев - не может скрыватса прізв к разрыву с СССР? І це ліє гада гуляла эта қніжка па Сов.Українے і нікто не обратіл на это вітіманія!"

Добре би було, зазначимо на цьому місці ми від себе, коли б поміркував кожен европеець над цими словами Постишева, вони ліше за щось інше виявляють, що для західної культури несутъ "советські" багнети.

Але вертаемся до "тез" Постишева. "За прямими вказівками Сталіна ми розгромили українську національну контрреволюцію" пише деінде той самий П.Постишев.

"Ми не только вишибалі націоналістическія елементи ... ми далі за десять месячев не менше однай тисячі двесті комуністов [не українців!] на руководящую работу". Це все робить Постишев під істеричні вигуки;

"Немає більше царської Москви, є нова Москва - Центр СССР - столиця батьківщини міжнародного пролетаріату і пригноблених трудящих мас цілого світу. Є нова Москва - центр притягання цілого передового людства".

Саме коли Постишев оповішає ще здайний раз Москву столицею світу, а московську імперію - батьківщиною всесвітнього робітництва - і всього поступового людства - до конституції УССР додано [січень 1930 р.] певний артикул:

"УССР разом з усіма радянськими республіками, що творять СССР забезпечує міць непохитну політичну і економійну незалежність СССР соціалістичної батьківщини всіх трудящих. Люди, що зраджують соціалістичну батьківщину є вороги народу".

Хай подумає людина заходу над "правом кожної нації вийти з союзу", гарантованим конституцією, коли та ж конституція

каже, що це є "зрадою батьківщини"!

Інший супрап московської України - Хрущов - на XIV. зізді КП | б| важе: "Вчення Маркса-Енгельса розгорнути дальше Леніним-Сталіним російською мовою. Тому товариші, народи взагалі всіх країн вивчають і вивчатимуть російську мову, для того, щоб краще оволодіти вченням Леніна-Сталіна". Звичайно, аргументація тут не має жодного значення, бо напр., п.Хрущов ніколи не пробував "вивчати" німецьку мову, щоб читати Маркса в оригіналі, важніша непрямна московської політичної думки.

"Лізнь і іскуство" ч.24. пише: "український язык говоря мягко не вполне пригоден для спирних постановок".

Советський "вчений-мовознавець" Марр вчить: "в результаті боротьби й перемоги пролетаріату має перетворитися мова на многість в єдиність мови".

Безумовно, "геніяльний" у всьому, що лише може бути на світі, Сталін цю думку висловив ще ясніше: "треба дати національним культурам виявити свої потенції, щоб утворити умови для злиття їх в одну спільну культуру з одною мовою... коли пролетаріят переможе у всьому світі - прийде одна спільна мова".

Звичайно, Сталін все ж оглядається на закордон, чи краще сказати; на свої закордонні пляни, і тому не може сказати, яка це має бути, згідно з їхніми плянами, мова; але менше "важні риби" кажуть виразніше: "російська мова стала міжнародною мовою соціалістичної культури як колись латина була міжнародною мовою верхів раннього середньовіччя".

Це значить, що коли би Совіти опанували Європу, довелось б французам у своїх школах студіювати Золя чи Мопасана а англійцям Шекспіра - по московськи.

Тільки що згадуваний "мовознавець" Н.Марр вчить, що не слід безчинно чекати на злиття мов чи перемогу одної з мов шляхом еволюції. Певно тому, з наказу Постышева, кинулися "удосконалювати" українську мову й правопис, усуваючи наслідки "шкідництва" в ній українців-націоналістів такі "мовознавці-українці": А.Хвиля | справжнє прізвище -

Мусульбас, жід!, Н. Кагановіч, О. Фінкель, Ст. Васілевський й інші.

Згаданий Хвиля стверджує, що "Перегляд українського правопису нова урядова комісія провела по лінії відкидання барерів між російською та українською мовами".

Лі "мовознавці" засмітили чим могли і викривили український правопис, скалічивши його немилосердно, щоб уподібнити московському, а також пильно працювали й працюють в тому ж дусі над мовою. Вони почали переводити "уніфікацію" термінології і чужих слів, замінюючи просто все московськими словами, або вживаними в московській мові термінами. Крім того ці мовознавці дописалися до такої ідіотської істини: "українська літературна мова зросла і змінила на прекрасних творах геніїв літератури й культури великого русского народу"! Це так, як би написати, що англійська мова зросла на творах Пушкіна і Толстого, а німецька мова на творах Шекспіра або норвезької літератури! І звичайно, покликаючись на таку вигадку, закликається українців до посиленого вивчення московської мови.

| "Вісти" ч. 192. 1938. |

Українську мову перетворює поступово московська влада на якийсь жаргон і вона ж пильнує, щоб взагалі українська література перестала відріжнятися, як ідеями, так і мистецькими формами від московської. Це робиться для того, щоб дати потім змогу з вистарчаючими підставами казати те, що сказав під час гостювання на Запоріжжі автор славнозвісного в Советах "Цемента" – Фіодор Гладков:

"Зачем вазраждать допетровскую епоху, зачем гальванізировать украинский язык, который уже пакрилса прахом ... украинские писатели хатят конкурировать с русскими писателями, а виходит только обезянічают" | малпують|. Не диво, що в такій атмосфері, як стверджує советський часопис "Вісти" ч. 121. 1930. рік: "Службовці, що вже володіють українською мовою уникають її вживати". До цього слід би було лише додати, що ті службовці знають, яке советській владі неприємне вживання неросійської мови тими службовцями поза конечними випадками. Все це, звичайно, спричинилося до того, що таких службовців, котрі справді володіють українською мовою є, не зва-

жаючи на формальний наказ українізації, серед урядовців зникомо мало. Напр., на Маріупольщині - 0,7%, на Глухівщині - 2%, на Полтавщині - 7,5% і т.п.

Зрештою комуністичні партії окремих "республік", московські по складу, цілком правильно розуміють розпорядження й гострі накази влади щодо опанування урядовцями "національних" мов, яко виконання відомої читачам ленінської формулі, себ то, що Москва "наказує" через свої партійні органи для того, щоб показати "повне право на відділення", а обов'язком доброго комуніста є того наказу не виконувати і тому охоче не вчать немиліх їм "місцевих" мов.

Преса "українська" | пишемо в лапках, бо вона, як і всяка немосковська преса в "українською" лише територіально і мовою, але не по духові і не по національноти більшості її співробітників| переповнена статтями, в яких домагається посиленого вивчення московської мови і так тягнеться вже кілька літ. Однак, в числі 201. "Вістей" з 1938.р. ми знаходимо статтю якогось Гадзієвського під характерним заголовком: "Г л и б о к о в и в ч а т и російську мову!", в якій маємо такі цікаві заклики й признання:

"Ми вивчаємо російську мову для того, щоб краще опанувати велике вчення большевизму, цю багатоці, багатовікову культуру великого російського народу."

"Підлі вороги народу, українські буржуазні націоналісти, добре розуміли це і намагалися вигнати російську мову з нашої школи, преси [!!], наукових закладів, одним із засобів цих мерзотників був прямий саботаж вчення російської мови в школі.

Славні органи Н.К.В.Д. розгромили осині гнізда, але вороги встигли багато нашкодити, є досить низький рівень знання російської мови".

Ця писанина є надзвичайно цікава тим, що педагог вихваляє в ній Н.К.В.Д. за арешти й розстріли, що визнає все ж незнання населення України московської мови і що, зрештою, йому ходить не про комунізм, а про стару московську культуру, яку хотів си поширити.

Розмови про "шкідництво" тут ні при чому, бо 3/4 цитова-

ної статті це назбирані автором яскраві приклади повного незнання московської мови студентами [очевидно пролетарями, бо ж іншим не дозволяють читися], які щойно в 1938 р. зступили до високих шкіл.

Як знаємо, усі "рештки націоналістичних шкідників" були, на радість автора статті, виарештовані ще кілька років перед тим. Кілька літ велася відверта москалізація всього життя, саме протягом цих кількох літ ті студенти вчилися московської мови, щоб засвоювати таку підтоптану, стареньку, "революційну" літературу, як напр.: твори Некрасова, уривки з котрих як приклади незнання мови студентами подав та ж стаття.

Ось один з таких прикладів:

"Стой скрині, что бй не скажут, то вона им дастъ. Захочутъ холодного кваску або хлеба, так вона ім дастъ". Як показує це речення, на 18 слів московської мови студент-українець в іспитовій праці з московської мови вжив 10 українізмів, що не мають нічого спільногого з московською мовою. Це є доказом, що "шкідники" тут ні при чому - просто - московська мова чужа населенню і важка для вивчення, як і всяка чужа мова.

Це ж випливає і з другої статті, в якій автор-москвин алярмує всіх і вся з приводу "бездаддя" в Каневі в Шевченківському заповіднику". Там читаємо: "Непоказані звязки Шевченка з російськими революціонерами-демократами, немає статей Чернишевського, Добролюбова, відсутні також висловлення Алексея Горького, дирекція Заповідника заповільно ліквідує наслідки шкідництва ворогів народу, які все робили, щоб відірвати творчість Шевченка від літератури й культури великого братнього народу. Немає також жодного екскурсовода, що володів би російською мовою" ("Вісти" 1939 р. ч. 203.).

Цей допис-донос дуже характеристичний як ствердженням, що не зважаючи на страшний терор, люди не спішать обернути місце присвячене Шевченкові на його могилі у Виставу висловів з московських пись-

менників і то вислові в цілях політичних неукраїнських, денденційно добраніх. Во ж ні від влади кі автор статті не погодилися б на виставлення українофобських цитат російського критика Еслінського про Шевченка, як рівно ж уривка з Шевченкового листа до приятеля, де він пише: "який гріх, що я сповідається кацапам черствим кацапським словом". Ле й зрозуміло - адже москвинамходить не про дійсний стан, лише про прищеплення ідеї вигаданої вищоти москвинів і залежності повної всіх націй від московської культури.

Неменше цікаво й те, що не зважаючи на всю вакханалію московського націоналізму, люди, що обслуговують екскурсантів і далі не володіють московською мовою.

На цьому місці ми хочемо перепросити наших читачів за ряд подробиць з українсько-московських культурних взаємовідносин, в які ми мусіли заглибітися, лише тому, що хотіли зілюструвати дуже складне маневрування червоного Кремля, скероване в остаточному висліді до денационалізації всіх підлеглих націй. Без тих подробиць читач не міг би самостійно орієнтуватися в таких протиреччях, на перший погляд, деклараціях, заявах і розпорядженнях, звязаних зі щоденним життям, наші ж твердження виглядали б бездоказовими і не обективними. Ці цитати є не лише конкретним матеріалом але і документами дуже красномовними, від котрих вів безпосередньою свіжістю дійсного життя. При тому весь час слід памятати, що між часописною статтею і директивами влади в СССР дуже зникома ріжниця.

І, наприклад, цитати стверджують, що населення навіть України |не говорячи вже про Грузію, Дагестан чи Інгушію| таки не володіє московською мовою, важко її вчитися йому, але наставлені москвинами урядовці нею говорять і підтримують процес обмосковлення.

Через те в багатьох національних республіках чи жинець, який запізнається з урядовцями та керовниками установ т.зв. самоврядування, як би вони не звали себе |фінами, українцями, азарбайджанцями чи білорусами| в дійсності матиме до діла з людьми, котрі вважають себе в дусі членами московської нації. Людей же, котрі почивають себе частиною того чи іншого

народу, що в більшості на тій чи іншій національній території - він мусить шукати серед мас, серед людей, котрі не займають жодних керуючих становищ. Коротко, автор статті, яка атакує студентів за незнання московської мови, безперечно як і Андрій Хвиля, О.Фінкель та інші, не належать до населення пануючої числовово на даній території нації, але зате до неї належать ті молоді студенти, котрих ще не перемолола московська державна машина.

Звичайно, стремлять москвина не лише до мовного обмосковлення, але в першу чергу до обмосковлення політичного, уважаючи все ж питання мови за другорядне. І це є власне специфічною прикметою большовицької політики. З цею метою всі видання, вся книжкова продукція, як і взагалі все культурне життя підпорядковані тезі: "культура національна по формі - соціалістична по змісту". При тому в інтерпретації кремлівської влади все без винятку майже московське уважається - "соціалістичним по змісту", навіть творчість такого відомого одописця з часів Катерини II - Лержавіна. Тому не що давно по цілій території, підлягаючій більшевикам, урочисто святкували його роковини, яко "певца русской слави".

До ж лінію влади ілюструють такі цифри: напр., видано було на протязі останніх двадцяти років панування Романових творів Л.Толстого московською мовою - 8.744.000 примірників і 9 мовами підлеглих Москві народів 217.000 примірників. За ~~сталінських~~ років влади СССР видано московською мовою 15.250.000 примірників і 52 мовами "народів Союзу" - 1.298.000 примірн. Так засипали москвина під маркою "національного по формі" письменства творами своїх дореволюційних письменників. Вони роблять більше, вони насичують, як лише можуть, московським духом все, а промовчують або усувають все немосковське, так напр., протягом 10 років видавали вони "всіма мовами Союзу" і викладали в усіх школах "Історію СССР" написану Покровським. Після того визнали Покровського за неправовірного комуніста і сконфіскували його підручника, а видали іншого, спеціально переглянутого і ухваленого "політбюром" партії. Текст цього підручника надавався по радіо, а дослідних громадян змушувано його вивчати.

Ми мусимо тут з притиском ствердити, що під оглядом н а-

ціональним обидва підручники [і Покровського і Несталєва] майже не ріжняться між собою.

Обидва обіцяли дати історію Союзу Соціалістичних Советських Республік, отже начебто - не Росії. До Союзу належить, як знаємо, безліч народів, з котрих деякі мали свою багатовікову історію, часто значно старішу за московську. Москвина як суб'єкт історії виступали лише протягом неповних чотирьох віків.

Тимчасом жодної історії [навіть коротенької!] ні одного з тих народів там не знайдете. І один і другий є властиво історією московського народу, до того ж історією невідповідаючою правді, написаною на основі ще раніше змонтованої, фальшивої історичної схеми з уривків білоруської, української та "російської" історії. Ці обидва підручники ріжняться від подібних підручників царського часу не так, як би то дехто думав, своєю соціалістичністю, як тільки своєю націоналістично-московською розперезаністю. За царського часу напр., жоден московський історик, оповідаючи про бій Александра Невского з балтійським орденом німецьких хрестоносців не дозволяв собі писати "о параженні немецьких псов-рицарей", а це ви знайдете в обох підручниках [підручники друковані перед війною]. На такий "стиль" можуть собі дозволяти лише "інтернаціоналісти", що живуть ідеями часів Івана III!

Щоб не вертати до цієї справи, нагадуємо, що жоден обективний історик не може уважати москвинів, що етнічно як фінослов'янська мішаниця не лише ріжнилися від населення Київської Русі, але й не брали жодної активної участі в державно-політичному житті цеї держави, створеної варяжськими князями зі словяно-українських племен - за народ управлений до подавання тої чужої історії як власної. Таким самим правом сучасні французи на тій основі, що Юлій Цезар завоював Галлію і вона була частиною Римської Імперії, а французька мова є мовою романською, можуть починати "свою" історію від ..., засновання Риму!

Советська пропаганда користає з непоінформованості широкого загалу народів світу про дійсні відносини на Сході, ко-

ристас з того, що в Європі забули про появу лише в XVIII віці держави з назвою "Росія" [по московській перемозі над шведами і українцями].

Отже, викладана в "советській" імперії історія не є історією народів, що примусово належать до Союзу, хоча зувереність історію СССР. Це є новим доказом, що лише в звязку з імперіалістичними плянами підбою світу московська держава виступає назовні під маскою "Союзу", в дійсності ж червона Москва — мов велітеський пожирає ті народи, котрі мали нещастя попасти під червону зверхність.

Так звана "Історія всесоюзної комуністичної партії", писана за близькою участю Сталіна, яку від 1938 р. [по закінченні і виході в світ примусово викладають усім мешканцям СССР, використовуючи при тому навіть хвилини відпочинку під час праці] є в дійсності також в своїй першій частині історією тієї ж "Росії", а в другій частині — історією московської комуністичної партії, чого не міняє кілька згадок і про діяльність підлеглих їй філій у поневолених Москвою країнах.

Є також окремо видана советами "Історія України", але вона мало спільногома з правдою, а написана на спеціальне жадання влади так, що ^ї входить, немов би Україна мала спільну історію з Московчиною аж до татар, потому потрапила під Польщу, однак населення все мріяло й боролося за те, щоб знову стати частиною "Росії". Друга ж половина підручника цього присвячена тому ж що і переду згадуваний підручник. Самозрозуміло, що є фальсифікат, що не має нічого спільногома з правдою, однак про це там ніписати не вільно.

В тому ж дусі опрацьована [оскільки мова про сучасних авторів, а про дореволюційних — то зфальшована] вся критика, українська література і мистецтво. Таким чином навіть те, що видано не в московській мові все одно служить ширенню московського світогляду денационалізації та імперіалістичним плянам.

Цілий ряд праць так званої "Української Академії Наук" з української історії, випущені в світ зі спеціальним завданням пофальшування минулого.

Для ілюстрації того всього подаємо зразок, наче б то української літературної критики |автор дуже часто буває неукраїнець|:

"Шевченко був перейнятий найширішою симпатією до Пушкіна й Лермонтова.... Після виходу Шевченкових творів чорносотенці |україні монархісти| зняли галас у квартально-надзірательському стилі.¹¹ Справжні сини народу, передові люди російської культури виступили в оборону геніяльного кобзаря.... Російська передова критика підхопила слова Шевченка на щит, одразу ціля перших виступів. З усього написаного про Шевченка за 100 років роботи російської критики найглибше й найцінніший. Алексей Гор'кій включив Шевченка в курс російської літератури, читаний для робітників" і т.д. |"Шевченко і російська критика" Шаховський, "Вісті" ч.215. 1938.р.|.

Щоб напомну читачеві було ясно скільки в цих словах нахабної і пинічної брехні - подаємо нижче цитату про Шевченка з відомого і то саме "передового", шанованого большевиками, російського критика - Белінського:

"Но здравий смисл в Шевченке должен відеть осла, дурака і пошлеца, а сверх таво горькаво пяніцу, любителя горелкі по патріотізму хахлацькому.... Шевченку паслялі на Кавказ салдатом. Мне не жаль ево: будь я ево суддью я бы сделал не менше".

До цього слід додати, що той же Белінський свого часу накинувся на Шевченкових "Гайдамаків", на українську мову взагалі та й в тому ж тоні писав про інших українських письменників |напр., про Куліша: "Адна скатіна із хахлацьких лібералов, некто Куліш |какая світская фамілія!| напечатал історію малороссії".|.

Та ж "чорносотенна" критика, якую нападає Шаховской, в дійсності висловлюється звичайно крайнє вороже, але пристойніше і таким запашним "советським жаргоном" не орудує. Очевидно, всупереч правді, просто намагається з наказу Москви Га-

¹¹ | "Квартальний надзіраттель" - нижчий поліційний урядовець російський, вжито, як синонім брутальності.

ховской інспірувати українцям фальшиві погляди на все, а такими речами, як визнавання Горким уже широко відомого поета - Шевченка "руським народним писателем", що в тільки ще одним виявом московського імперіалізму, може лише ображати українців.

Зате, коли Совети вирішили допустити в театр інсценізацію шевченкових "Гайдамаків", то вони зфальшували текст і змусили героїв виявляти симпатії до Москви. Тут слід нагадати, що Шевченко ненавидів Москву і завжди виявляв антипатію до московського народу в своїх творах.

Цитований попереду доцент Шаховской уклав у тому ж дусі читанку для середніх лікіл з історії української літератури та курс історії української літератури. Завершенням цього всього слід уважати нищення самої національної свідомості в такий спосіб: потроху термін "нація" в практиці советській деградовано, одночасно роздроблювано і примітивізовано національні мови, заборонювано все, що лише має характер не чисто народного | peuple | мистецтва, деградуючи все до значіння племени, а потому вигадано, що існує "один советський многонациональний народ". Таким чином в Советах термін "народ" вживають в значенні "нація", а нація в значенні - племені. Така кулярська штучка за кордоном може навіть подобатися, там можуть подумати, що то якесь "нове розуміння", а в дійсності то веде до практичного заперечення існування в межах Союзу тих націй, які справді існують і вказує на тенденцію у майбутньому трактувати їх як "племена" - единого "народу".

Очевидно для скріплення тої ізвоутвореної нації вже ось біля десятка років влаштовують з нагодикої річниці, а то й без неї, святковання квілеїв ріжних московських письменників і деячів, безперечно не лише по московськи, а також і "всіма мовами Союзу". Поневолені народи мусять терпеливо зносити, як зневажають і паплюжать їхніх власних великих людей та героїв | особливо якщо вони виступали проти Москви, | а закохлюватися Александром Невскім, Кутузовими, Багратіонами, Суворовими, Державінами, Острогізькими і, само собою, Сталіном...

Так ми коротко, так, як на те дозволило місце, виключно на основі советських джерел, старалися зясувати закулісовий бік

національної політики Советів у ділянці культурно-національній на прикладі України. Додамо, що ця політика була однакова у відношенню до всіх народів поневолених Москвою.

Так напр., свого часу мала нещастя дістатися в склад Союзу Східня Карелія, з ії переважно карельським населенням та Інгрія, з населенням фінським. Цьому населенню умова між Москвою і Фінляндією гарантувала ще з 1923 року: "Право розпоряджати собою, самоуправу, культурну автономію для фінів в Інгрії й вживання рідної мови". Нікого не повинно дивувати, що порушування цеї умови вже в 1923 році було предметом дискусій [як звичайно без наслідків] у Союзі Народів [Женева], як рівно ж і те, що ця дискусія не перешкодить зловитися на московські "гарантії" ще не одному політикові.

Але властиво добре "взялися" москвина до карелів і фінів саме тоді, коли Постышев ліквідував усікі прояви "місцевого" патріотизму в Україні - цеб-то в 1935 році. Анальгічна акція переводилась тоді по цілому "Союзі".

Під кінець серпня 1935 р., відкликано до Москви секретаря красного комітету компартії фіна - Ровіо, а на його місце призначено цілком чужого для Карелії; обмосковленого мешканця Риги - Іркліса. Цей Іркліс на спілку з секретарем ленінградського комітету московської компартії - Чудовим, почали "доходження" над діяльністю Ровіо та інших, і в наслідок цих доходжень перевели на зізді компартії постанови в справі "націоналістичного ухилу і викривлення ленінсько-сталінської лінії, невиховання мас у дусі советського патріотизму" і усунення Голови Ради Гіллінга та ряду інших карелів та фінів.

Часто влено їм було у вину, що й досі школярі та нижчі урядовці незасвоїли в належній мірі московської мови, що не виконували наказу про викладання у фінських школах деяких предметів по-московськи і т.д.

Комуністів, карелів і фінів, що туди свого часу присули з Фінляндії, щоб "творити соціалізм" сбивнувано в тому, що воно не намагалися притягати все нових урядовців з Московщини і тим са-

мим виявили "місцевий патріотизм" |очевидно негайно наказано було справдити з Московщини належну кількість москвинів-урядовців|. Поставлено було також у вину місцевим комуністам, що траплялися такі явища гідні догани, як заміна карелами наданих їм за царя, без їхньої згоди, московських прізвищ на прізвища карельські. І багато інших подібних закидів.

Після того "в наслідок чистки" в лавах самих карельських і фінських комуністів виключено з партії і здебільшого заслано майже всіх фінів і карелів, що як комунисти прибули добровільно зі Сполучених Штатів, Фінляндії і Канади |"творити комунізм"!|, а також величезну кількість і тих, що були родом з Карелією. На їх місце прислано було дуже багато москвинів.

На місце Гіллінга - призначено Бушуєва. Це був, приймаючи під увагу те, як дуже залежало Москві з огляду на її імперіялістичні пляни на опінії закордонної громадської думки, дуже зручно вибраний кандидат. Бушуєв був плем карелом, але народився в маленькій карельській колонії під самою Москвою і був цілковито обмосковлений. Таким чином це був в істоті річи москвин, але міг фигурувати для закордону, яко карел, бо був карельського походження.

В Інгрії вжито таких же засобів.

До пізної осені тяглося виселювання карелів і фінів з рідної землі |вже і непартійних|. Щілі ешелони везли тих нещасних до залізничних станцій, а звідти до Альма-Ата |Туркестан| або до Томська. Їхні місця заживали москвини. Після того ряд шкіл переведено на московську мову, потворено мішани карело-московські організації, а в ділянці культури почато проводити ту ж лінію, що й на Україні. Тут слід вгадати, що як Карелія так і Інгрія були створені зі спеціальною метою: демонструвати населенню Фінляндії можливість в межах СССР мати власну комуністичну "державу"!

Крім Карелії свого часу на західних кордонах СССР створена була для тої ж цілі т.зв. Молдавська Автономна Республіка. В ній большевики ввели для молдаван замість уживаної ними ру-

мунької мови - молдавську говірку, вже також відмінний від румунського правописа, а потому в меншому розмірі, але так як і всюди, почали "опікуватися" молдавською культурою. Отже навіть спеціальні завдання по відношенні до Румунії і тенденція зменшити українську територію не врятували молдаван від політичного обмосковлювання.

Але особливо яскраво московська розперезаність виявляється в Білорусі. Звичайно, там всюди тоді ж, як і в інших "самостійних" республіках, відбувалися арешти, процеси, заслання. Зрештою, в меншому чи більшому розмірі це в стало явище в совєтській дійсності.

Було в Білорусі "виявлено" так зване "націоналістичне шкідництво" і що симптоматично, тоді ж як і в інших республіках.

Академію Наук [білоруську] після того опанували також як і в Україні досить специфічні "білоруси". Так директором інституту філософії [філології] Білоруської Академії Наук є академік "білорус" - Сруль Вольфзон, другим таким ученим мовоznавцем білоруським є Грінблят і т.д.

Згаданий С. Вольфзон в 1931 р. виступив в імені Білоруської Академії Наук в справі "ухилів" в мовознавстві та в мові білоруській.

Перше, що закидають Вольфзона "шкідникам" - білорусам так це іхне каригідне переконання у "відрубності білоруської мови від московської"! Далі, звичайно, "боротьбу з московськими елементами в білоруській мові" і т.д.

Доходить до таких куріозів: догледів С. Вольфзон страшну "контрреволюцію" не лише в таких народніх приказках, як: "з маскалем дружи, а камень за пазухай дзяржи", але навіть в "Жалем съціскаюцца грудзі", "Хіть весела, да ёсьць нечага" .

Цілий ряд подібних приказок заборонено вживати в літературі білоруській, а їх у кожного народу, що побував під московським пануванням є подостатком. Не один білоруський селянин склав і стало вживати приказки подібні до такої білоруської: "тату, тату - лезе чорт у хату!" - "Дарма синку, аби не маскаль!" Але боячися виникнення певних алюзій, заборонено було навіть таку, здавалося б невинну, приказку, як: "ні самому паглядзець, ні

людзям паказаць". |Подано за виданням "Беларус. Акад. Наук" – праця під заголовком "Наука на службі нацдемовської контрреволюції" рік 1931.|

Нівною заборонено пишучи про білорусів в мові ліменській вживати "Weissruthenie" замість "Weißrussland".

На пануючій в московській політиці "стандарт", а не на індивідуальну ініціативу вказує і такий красномовний факт: українці також мають надзвичайно багато народних приказок та жартівливих оповідань |фольклор|, у яких влучно і правдиво змальовують москвинів. Ці народні анекdoti розповів у віршах український письменник Руданський, який у ціх своїх "співомовках" передказав також анекdoti про поляків, лімців, жидів, циган і т.д. Отже в усіх "советських" виданнях залишилися навіть анекdoti про жидів, але усунуті всі співомовки "присвячені" москвинам! |це вказує фальшивість тверджень "більших" москвинів, які навмисне роблять відповідальними за все самих жидів.|

Але вертайтеся до справ білоруських.

Звичайно, там не кінчилося на самому галасі, але той галас привів до арештів людей, до усунення з ужитку словників, підручників і наукових праць білорусів, а нарешті дня 28.8.

1933.р. до "декрету" ради народних комісарів БССР, яким "усувається штучну бар'єру між білоруською і московською мовами в правописі, лексиці, синтаксі та граматиці", зводячи звичайно тим білоруську мову до стану провінціональної говірки і нищачи її власні природні прикмети.

Трохи інакше на початку поставилися москвини до польської мови, якою говорить польська меншість, що властиво не займає там суцільної території, живучи на землях українських, білоруських та інших. Ця меншість, спеціально робітництво, є досить сильно обмежена, а вона має в "советських" плянах на захід відіграти цілком специфічну роль: улегти москвинам у перший момент оpanовання

П о л ѿ щ е ю . Тому виступили москвани самі проти москалізмів в польській мові!

Б. Ясенський так і пише: "П о л ѿ с є к і маси не зможуть порозумітися спільною мовою з пролетарськими масами фашистівської П о л ѿ щ і ", якщо не будуть володіти впovні польською мовою. Та в 1936 р. почали думати кремлівські володарі про й інші можливості посування на Захід і тому почалась ліквідація непотрібних їм уже сільше польських установ, що пильнували розвитку польської культури і чистоти польської мови.

Нарешті мусимо сказати кілька слів про становище жидів в СССР. З того, що ми подамо далі буде видно, скільки собі недокладно чи навіть фальшиво уявляють це на Заході вороги "большевизму" і навіть його приятелі.

В межах колишньої царської "Росії" жило приблизно сім міліонів жидів, які складали 4% всього населення. Тому, що більшість жидівського населення була сконцентрована на заході колишньої Московської імперії, а саме в Польщі, Литві, Західній Білорусі і Західній Україні, то кількість жидів в СССР повинна бути на багато менша ніж у царській імперії, в кожному разі треба думати, вона не доходить навіть до 3%. Недокладність советської статистики і тенденція жидів за советської влади подавати не свою національність, позбавляє нас змоги користати тими даними для усталення справжнього стану.

Жидівство в Європі протягом його довгої історії завжди намагалося шляхом зовнішньої мімікрії злитися з масою населення, а в державах мішаних національно - з пануючою нацією. Тому еспанські жиди - говорять зіпсованою еспанською мовою, жиди, що виємігрували до східної Європи - принесли зі собою зіпсуту старонімецьку [даби середньовіччя] мову, у Криму жиди говорять татарською мовою і т.д. Коли б стара польська держава проіснувала довше - безперечно мали б ми жидів, у яких єдиною "рідною мовою" стала б зіпсована польська мова. Навіть у поневоленій Польщі протиросійський рух і революційні виступи поляків привели до того, що вже появився у Варшаві "поляк майжеового визнання". Ця нація "по-

"середників" в царській московській державі очевидно, як здавалося, всувереч льогіці |бо ж царська влада переслідувала жидів|, таки прискореним темпом асимілювалася з москвінами. Від часу до часу всюди в світі маси місцевого населення кідалися на жидів обурені або їхнім поступованням, або визиском, лихварством і т.д., жидівство вибирало часто такі професії, але це не міняло справи. Напередодні революції 1917.р. серед жидівства Московської імперії, що тепер належить до ССР, потворилося кілька політичних груп. Сіоністична, що стояла на відродженні жидівської культури не в тій мові, котрою говорили жиди там в Московській імперії. |їддіш|, а в старо-гебрейській і за створення в Палестині жидівської держави була відносно нечисленна, до неї належали головно заможніші верстви |і звичайно також частинно бідніше жидівство|, що могли собі дозволити на плекання старої культури. Існувала ще дещо лівійша сіоністична група так зв. "Паолей-Ціон" - і цілком інакше настроєна жидівська соціял-демократична партія т.зв. "Вунд". Найближче до комуністів стояв звичайно Вунд, але це головно в розумінні культурно-суспільному, бо жиди, котрі були членами комуністичної партії не належали до жадних жидівських партій. Найбільше зрусифіковані були комуністи і Вундівці.

Ці всі групи гаряче змагалися між собою, але це не перешкоджало їм у потребі виступати проти всіх нежидів, всіх "гойдів", як монолітна солідарна нація.

Очевидно, що в ССР тих 5% жидів, не зважаючи на свою малочисленність, повторили і такими багатьо разів повторювану біблійну історію - опанування Єгипту; яка так висловлена в Біблії: "Єгиптяне казали: та се ж народ ізраїльський став більший і могутніший за нас". |глава I. Друга книга Мойсея| - вони фактично мають великі впливи в ССР.

Жінка Сталіна - жидівка, а це вже забезпечило родині Кагановичів найвищі становища в ССР.

Жид, самозрозуміло, усе тягне за собою жида |так зрештою роють кожна здорованація| і тому не дивно, що і вказаний нами факт і велика участь жидів в лавах комуністів все склалося разом на те, що це опанування пішло їм легко.

Природно, що хоча великі впливи здобув у СССР обмоскований, найлівіший відлам жидівства, однаке це не значило, що інші відлами не будуть всіма силами підтримувати їх. Найзаможніші навіть жиди підтримували все й підтримують жидів комуністів, бачучи в тому засіб до збільшення впливів у світі, а знова комуністи-жиди охоче де-коли тримають зі своїми Фотшільдами і Моргентавами. Очевидно помилкою є уважати немов "бідна Єосія" є опанована "жидами" і на них перекидати всю відповідальність за московську політику. Такий стан справи ніскільки не перешкоджає тому, що ми говорили про московський імперіалізм, навіть стоїть у повній згоді з ним. І саме цього не усвідомлюють пересічні мешканці західної Європи. А в тому немає нічого дивного.

Ми всі знаємо, в Північно Американських Сполучених Штатах не тільки Рузвельт завжди виступав і виступає як американський патріот, навіть в одній зі своїх статей доводив конечність домагатися від кожного американського громадянина сталого вживання англійської мови! Не лише Рузвельт, але й американські жиди виступають в Америці як американські патріоти - чому ж би вони мали робити інакше в СССР, хоч є їх лише 3%? Чому Борух мав перетворюватися в Америці на містера Єорка, а не мав би Лейба перетворитися в СССР на Льва?

Стреміння Москви панувати над світом збігається з анальгічним стремінням московських жидів, котрі не можуть, очевидно, пробуватися досягнути свою мету під власним національним прапором. Обставини самі підказують конечність симбіозу. Це жидам іде тим легче, що мають величезні впливи в СССР саме обмосковлені жиди, які здебільшого говорять московською мовою, які захоплені московською літературою, які культурно є на 2/3 москвинами, але завжди мають сентимент для своїх однотлачів.

Московська культура має в собі стільки типового-азійського, що жидам вона мусіла б бути вже тому близькою, а не маючи своїх Кутузових і Суворових чи Петрів I. чи Катерин - воїни охоче згоджуються з запалом підтримувати культи цих пред-

ставників Москви за ціну спільногопанування над світом і в майбутньому ... може і над самими москвичами.

Сокіл бе птахів - бо він сокіл, але людина його властивості використовує для своїх потреб.

Москвичі - безперечно є імперіялістами, щоб вони ні казали. Московський імперіалізм стремить до поневолення народів світу від часів, коли ще там не було жидів, але жидівство ССР уважає за цілком згідне з інтересами відносно нечисленного жидівства [3%] використати цей імперіялізм для себе, так, як ловець використовувє звички сокола.

Така мета вимагає від жидівства очевидно дальнього помосковлення, бо лише під цею умовою вони зможуть використовувати для себе московський імперіялізм. Коли б народи Окціденту були більше спостережливі - помітили б, що всюди в світі саме жиди є найсильнішими енергійними пропагаторами "високих прикмет" московської культури, популяризаторами московських духових впливів.

Серед захоплених адораторів московської літератури, музики чи науки на Баході завжди складають більшість жиди. Це є яскравий доказ симбіозу і збіжності цілей в даний момент москвичів і світового жидівства. [Це звичайно не має нічого спільногоЗ комунізмом]. Цілком у згоді з цими міркованнями стоїть практична політика Кремля у відношенні до "советського" жидівства в масі.

Жиди одержали як і всі інші підлеглі Москві народи, теоретично [мовою] жидівські видавництва, часописи, театр і т.д. Під цим оглядом до них поставлені були ті ж вимоги, що і до інших. Однак жидів використовувано для того, щоб поясом жидівських кольоній відняти Україну від Чорного моря і для організації цих жидівських кольоній на півдні України використовуваво допомогу не лише від жидівської некомуністичної організації Америки - "Джойнт'а", але і співробітничано зі світовим жидівством, жидівською "буржуазією" в їй справі.

Та ось, коли почалася уніфікаційна акція що-до мов підлеглих Москві народів, виступив також і жидівський діяч та літерат

Каменштайн в справі "очищення жидівської мови |іддіш| від ... німецьких слів". У тому ж 1934.р. відбулася чотирьохденна нарада організованою Інститутом Жидівської Пролетарської Культури Всекраїнської Академії Наук спільно з редакцією жидівського партійного часопису "Штерн".

Згаданий Каменштайн і інші жидівські діячі виступили з "домаганням" усунути з жидівської мови старі гебрейські слова та нові, недавно включені до Іддіш, німецького походження. Мотивували вони це тим, що ці "германізми може використати на випадок інтервенції німецький фашизм". На підставі аналогії з іншими народами здавалося б саме це й мусіло бути урядовою лінією Кремля, так очевидно думали її ті жиди, що висунули цю справу, та показалося, що справа стоїть інакше.

Несподівано той же Хиля разом з іншими представниками урядового напрямку рішуче виступили проти обмосковлення жидівської мови.

На перший погляд здається, що це підважує всі наше твердження, але це лише на перший погляд.

На цій же нараді було усталено, що після розкладу і ліквідації жидівського релігійного життя, обмосковлення жидівського робітництва прийшло величезне розміри. Для обмосковленого советського жидівства |комуністів| це є явище бажане саме для осiąнення їхніх політичних цілей і тому, як є виразно надруковано в звіті з тієї жидівської наради визнано, що:

"Ззовні ліва фраза допомагає маскувати стремління жидівських націоналістів у рятувати перед здоровою асиміляцією частину жидівського робітництва, узаконючи в жидівській літературній мові його москалізм замість германізмів". Во стверджено, що "відстала частина жидівського робітництва, не маючи ще постійного звязку з жидівською пресою і книжкою, негаразд розуміє літературну мову.

Як бачимо, тут все ясно, особливо, коли мати на увазі пляни як москвинів, так і співпрацюючих з московським урядом жидівських комуністичних політиків. "Советська" позиція і в

справі жидівської культури та мови є здивим доказом, що со-
єтська Москва, напружуючи всі сили, стремить до якнай-
скорішого поглинення всіх, опанованих
нею націй, старанно то все затаючи від світа, щоб могти без
більшого труду ловити в спрітно розставлені тенета все нові
необережні жертви. Лише денационалізація інших народів має
на меті їхнє дальнє поневолення; а денационалізація шляхом
відірвання вже зденаціоналізованих груп жидівського населен-
ня від їхньої національної культури, завдяки впливам жидів-
комуністів у даному моменті, має на меті їхню адоптацію.

Це, згідно з планом жидів-комуністів - адоптація майбіт-
нього спадкоємця трону! Чи цьому на перешкоді стане московсь-
кий націоналізм - це питання спрітності є політики жидів.

Отже бачимо, що тенденція правих московських кол представити перед Заходом і перед поневоленими Москвою народами
немов жиди "керують" імперією і вони несуть відповідальність за все - не більше як вигадка, що має на меті "вибілити" московський народ ітим забезпечити йому |коли б посівгнулася Сталінові ноги| дальнє панування.

Нашим завданням було зясувати в цьому розділі всю облуд-
ність советських запевнень, весь фальш, що криється за гарно
розмальованим шильдом "союзу вільних націй". Коли б ми хоті-
ли коротко на закінчення зясувати істоту, фактичний стан націо-
нальної справи |головно в культурній валузі| в ССР, то могли б
порадити читачам познайомитися хоч би з характером відкриття
у 1958 р. в супроводі великого галасу ферганського Державного
Педагогічного Інституту імені Молотова. Цей Інститут може бу-
ти "символом" будьякої советської "національної республіки",
символом цілого, многонаціонального "советського союзу".

Фергана - центр узбецької країни.

Узбеки народ тюркського походження, для котрого начебто
закладають совети цей інститут, щоб він виховував учителів
для узбецьких національних шкіл.

Отже згідно з програмом в цьому Інституті є 18 катедр.
З тих 18-ти катедр лише одна |узбецької літератури|
ведеться у збільшеною мовою, - решта в мові
московській. Москвиши |з "Гентру"|" там

одержують на 30% більші платні. За царата такий додаток здався урядово - "насадка за русифікацію" - тепер, скромно залишено його без назви. Так цей "узбецький" Інститут можемо уважати мініяторіям символічним прообразом будь-якої "національної советської республіки".

Але зажине нам у відповідь на то все читач - з усього тут сказаного все ж не видно що ті народи справді несуть втрати, вигублюються вже не як нації, а просто як люди, в наслідок приналежності до ССРС. Можна ж припустити таке: скажемо якийсь узбек, дійсно зрікається своєї літературної мови і плекання власної культури, починає уважати себе членом "єдиного советського народу" і т.д., але ж взамін за те все він одержує змогу користатися з усіх благ приналежності до державного народу і без сумніву таки вине за узбецьку культуру! Може ж аж тоді не землі узбеків розвинеться промисел, висока хліборобська культура, техніка, може аж тоді пустельну землю перетнуть автостради, прийде добробут і узбецький народ почне жити щасливим і культурним життям хоча й втративши власну культуру?

На це ми мусимо відповісти з цілою рівнучістю, до так не є! Західноєвропейський читач мав нагоду протягом кількох століть чути, як ті чи інші імперіалісти |коли з якоїсь нагоди починали говорити про загарбану ними ту чи іншу кольонію| - завжди у відповідь на закиди в імперіалізмі - висував їх свою оборону більш-менш подібні міркування. Коли тих міркувань ми б слухали - мусіли б думати, наче б то альтруїстично настроєні англійці чи голландці, американці чи французи |німці тепер того не говорили, бо просто винищували поневолених, уважаючи, що лише німці здатні плакати культуру| - лише зате проливали власну кров, щоб ущасливити менш культурні кольорові тубільні народи! І далі ми б мусіли безкраю дивуватися загадковому явищу: народи, котрі до "ощасливлення їх" завойовниками все ж множилися - починали масово вимирати. Де є австралійці, ацтеки, інки, толтеки, індійці іт.д.? Чому по кілька років жахливий голод змітає по кілька міліонів індусів, а прем'єр англійського уряду, котрий в іншому випадку з патосом говорить про культуру і гуманість, яку несуть англійці в Ін-

дію - в цьому випадку холодно й сухо зауважує: "голод час-від-часу в Індії є не лише річчю конечною, але й корисною, бо регулює кількість населення".!

Наведені приклади говорять, що в таких справах неможна довіряти словам жодних гуманних опікунів - потребуємо якихсь певніших даних.

Рішальним аргументом у цій справі була, є і буде економічна політика пануючої нації, а вона не може мати на увазі інтересів поневолених. Господар тримає свиню не для того, що свиня насолоджуvalася життям, однак добрий господар тримає свиню в кращих умовинах, чим недобрий господар.

В країні "державного соціалізму", де все господарське життя є сконцентроване в руках держави - бюджет і роблені в рамках бюджету капітальні вклади говорять все. Лише звичайно з деякими цифрами треба нам бути обережними.

Коли напр., на острові Яві вкладається капітал в будову цукроварень - то це цілком не значить, що вкладачі мають на увазі підвищити добробут тусильців-мешканців Яви! Просто цукровий очерг можна використати лише там, де він росте, а належно облизивши ціну за некваліфіковану працю - можна при такій продукції одержати блискучі зиски; кваліфіковану працю виконуватимуть там европейці. Не саме можна сказати про такі інвестиції, як будова каналів в Індії та Єгипті і т.д.

Подані нами тут міркування є вистарчаючо ясні і тому ми можемо перейти до СССР.

Один з московсько-більшевицьких "губернаторів" України, Ст. Косюор, полемізуючи з тими нечисленними українцями-комуnistами, котрі вказували на національне поневолення України, писав в 1935 р. | "За марксо-лєнінську лінію в національній політиці" | таке:

"Полное равенство в национальном атташенні достігається і обеспечивается хозяйственным развитием". Ця навмисне неясна фраза все ж вказує, що й комуністичні політики не за-перечують значення економічної політики метрополії. Лише тому, що заходи саме в цій ділянці були зроблені комуністом-українцем Ґолобуєвим, представники Москви, хоч і "спритно" орудували цифрами, що власне не могли братися під увагу, влас-

тиво не могли довести неправильність тих закидів.

Згадуваний вже Косіор пише:

"Політика експлуататорських класов в колоніях сводилася к задерка їх хазяйственне розвиття, в особенності в області тяжолої промисленності" [стор. 8. там же].

Подане даліше в тій брошуру зясовує нам чому Косіор уважав особливо важною для ствердження відсутності чи наявності колоніяльного утиску, галузь важкої промисловості. Далі подано ряд цифер, котрі вказують на великі вклади, зроблені Москвою у вугільну та металургічну промисловість України, цеб-то у так звану важку промисловість, згідно з пятилітнім планом, якими хоче Косіор переконати українців у відсутності колоніяльного визиску. Цими цифрами вкладів Косіор, як спритний жонглер, просто засипає читача, не даючи отямитися, щоб ... відтягнути увагу від таких, досить важливих моментів:

1. Вся важка промисловість України, одночасно з робленням в неї вкладів, оголошена "всесоюзною", цеб-то по просту сконфіскована Москвою і всі дальші вклади робить Москва в дійсності у власні підприємства, лише розміщені на Україні.

2. Ця промисловість [металургічна] п'єдукуює майже виключно т.зв. півфабрикати, конечні не для української відповідної промисловості [якої Москва навмисне не розвиває], а для промисловості московської.

З промови визначного комуністичного діяча Щербакова на XVIII зізді Всесоюзної Комуністичної Партії довідуюмося, що: "в 1938 р. промисловість Москви випустила продукції в 16,5 разів більше, ніж в 1913 р. Найбільший зрост має металеобробна промисловість Москви". "Еже в 1937 році металеобробна промисловість Москви [міста й околиць та прилягаючого району] була в 65 разів вища доведеної" [каже він]. З наведених слів бачимо, що коли взагалі промисловість Москви зросла в 16,5 разів, то це тільки тому, що якісь її галузі в порівненні з передвоєнними навіть виказу-

ють зниження, але зате надзвичайний зрост виказує "оброблення металів". Тепер мусимо нагадати читачеві, що в околицях Москви, ще за царата, були об'єктивні обставини |власні природні багатства| для розвитку деревообробної |ліси|, ткацької |льняної| і ковальської промисловості |надзвичайно бідні, в невеликій кількості запаси найгіршого гатунку т.зв. бурої руди та на півдні від Москви був маловартний камяний вугіль, також у невеликій кількості|.

Ще за царата поруч з ковальським промислом почала виростати і штучно там утворювана металеобробна фабрична промисловість, якої однак, як повстання так і ціле існування, залежало і залежить від того чи мав Москва колонії, а в першу чергу Україну - чи ні. Для тих фабрик і виплавлений чавун і вугілля вже й тоді везли з України. Таким чином не є жодною заслugoю перед українцями московських кремлівських політиків, що саме на Україні а не в Московщині знаходяться її копальняні багатства! За те саме цей факт змушував царську Москву вести таку господарчу політику і так будувати залізниці, щоб було зручно довозити до Москви |колишні губернії Московська і Владімірська| і важке залізо і важкий вугіль, а потому і важкі німечні вироби московської металургії йшли у великій частині назад на ту ж Україну. Коли ще царем було побудовано напр., фабрику локомотивів не десь на Катеринославщині, де під рукою було і вугілля і залізо, а тільки в околицях Москви, - то це кожний уважав за чайві - разніший доказ, того, що хоча царат і звал українців "малоросами ілі темі же русскімі", проте на практиці і ставилися московські імперіалісти до України, яко до своєї колонії. Адже ж ліпше оплачується праця при робленні паротягів, ніж при здобуванні вугілля та руди, та й легча вона, головне ж побудовання таєї фабрики дає варгстат праці для багатьох москвинів у себе вдома і змушує мандрувати в пошукуванню роботи не їх, а українців з ^{на}переселеної за даного рівня продукції України, які вони ще й колонізують! Кошти провозу відограють меншу роль, бо платять їх в умовах

безкоштуренційного панування на внутрішньому ринку в кожному разі не московські народи.

Що ж дивного, коли червоні москви, бажаючи дати працю то ліпше оплачувану працю, московському робітництву коштом українського, досягли зросту та промисловости в 65 разів! Але також не є дивним і це, що цей зрост промисловости, маючи український чавун і вугілля, змусив червону Москву вкладати гроші в поширення металургії і важкого промислу на Україні. Во везти на Московщину невиплавлений чавун та руду і там виплавлювати - зменшувало їхні прибутки та й зрештою ця праця не так вже й добре оплачується. Тому цей рід промисловости залишено на Україні, сконфіскувалиши її для Москви.

. Мусів бути Косюор дуже низької думки про своїх читачів, коли хотів спритно переконати українців наче-б то вони мають за доказ спеціальної ласки і повної економічної рівності уважати "право" добування їхніх сирівців, конечних для московського промислу.

Це все навіть у малій мірі не полегшує умов життя і побуту самих українців, та в яскравим доказом кольоніального визиску українців.

У книжечці Андрія Хвилі "Національний вопрос на Україні" |1926.р.| в таблиці на стор.36. подано виразно, що серед "гірників" є лише 39,7% українців, а з них говорить по українськи лише 19%; серед металістів є 46,2% українців, а говорить з них по українськи тільки 19%!" Це показує, що від тих вкладів не мають кристи навіть зденаціоналізовані українці. Москви-лише терплять українців на їхній землі тому, що не можуть їх знищити, отже хоча їх змушують їх працювати на себе, але помічається тенденція все поступово загарбувати собі навіть найважчу працю. Звичайно, автором цитованої брошури був обчислений відсоток українців серед всіх взагалі працівників даного роду промислу, не узглядючи того, яку вони саме виконують працю. Коли б це було зроблено, ми б побачили, що більшість тих українців є зайнятих в ролі чорноробів або

мало кваліфікованих працівників. Що належе припущення в дуже правдоподібне видно хоча б зі статті одного з московських "губеранторів" України В.Чубаря |"Хазяйство України" 1926, Москва|, де поданий національний склад органів влади на Україні. Виявляється, що в Сільських Радах |Советах| в українців - 87,8%, зате в губерніяльних |як стверджує Буценко, секретар ВУЦІК а в його статті "Радянське будівництво" | в лише 45%! Очевидно, що менше є в центральних установах та в установах, до підлягають Москві й у важкій промисловості.

До того ще треба додати, що матеріальна забезпечення працівників Ф.ЗВ. "всесоюзної промисловості" і працівників підприємств неоголошених безпосередньою власністю Москви - є ріжне. На тій же Україні забезпечені було помешканнями робітників всесоюзної промисловості на 58%, а робітників республіканської промисловості - лише на 22% |"Хазяйство України" |.

Треба що правда до того додати, що більше 75% всього робітництва |незалежно від національності| працює у "всесоюзній" промисловості, що знова також є доказом ограбовання України з її промислу і рафіновані брехливоюти пп. Косьорів і с-ки.

Всі подані нами попереду міркування і дані у справі металургії та гірництва в свою чергу допоможуть нам правильноше оцінити і зорієнтуватися в істоті та тенденціях економічної політики червоної Москви, яка виявляється в цифрах державного бюджету.

Ми тут подамо лише відомості взяті з бюджету одного року, щоб не втомлювати читача числами, тим більше, що давати більше немає жодної потреби. З року на рік, протягом мало не чверть віку мінялися цифри советського бюджету у звязку зі змізою вартості советської валюти і в звязку з іншими причинами, але, що є цікаве, так це те, що не мінялося відсоткове співвідношення між тими позиціями бюджету, які нас тут цікавлять. Саме тому ми можемо обмежитися до аналізу деяких цифр з бюджету протягом тільки одного року, в даному випадку 1928.р. Цей рік є з одного боку останній перед-

боєнний, а з другого боку, його попереджують мало не двадцять років мирної советської політики - отже, тому можемо його вважати нормальним, типовим. У цьому бюджеті щороку займає окрему позицію "бюджет ССР", після "Союзі" як цілості, це в "імперський бюджет", який не є сумою бюджетів входящих у склад "Союзу" - "республік".

Як вже читачі орієнтуються, слід уважати бюджет гла-
стивого ССР бюджетом національно мос-
ковським |есі без винятку "всесоюзні установи" учи-
дають в московській мові, керовані і переповнені москвичами,
працюють для зміщення і поширення московської влади, їхні
урядовці і працівники підтримують московську культуру і т.д.|

Крім того існує ще і належить до складу ССР, але має природно свій окремий бюджет "Російська Советська Федераців-
на Соціалістична Республіка" або РСФСР, якої бюджет в основ-
ному слід також уважати за московський, бо хоча до неї нале-
жить дуже велика кількість народів і цілком немосковських те-
риторій, однак і там в основному все є московське, бо до РСФСР
включено переважно такі народи, як: калмуків, якутів, чукчів, бу-
рятів, башкірів, марійців, комі, інгушів, і т.д. Тут треба звер-
нути увагу на те, що як випливає з обчислень, на підставі
урядових "советських" даних: територія РСФСР має
20.547.200 кв.кілом., з яких більше 17.000.000 кв.кілом. має
безумовну більшість населення не московської національ-
ності. Обчислення ми робили на основі урядового видання
"РСФСР" - 1938 року в той спосіб, що подані там території авто-
номних республік і автономних областей, що входять в
склад РСФСР і згідно з цим виданням -
мають більшість населення не московсь-
кої народності |москвичі часто творять 7-10%| - зсумува-
ли і одержане число відіймаємо від загальної величини те-
риторії. Однак у дійсності справді московська територія є
значно менша. І ч у тому, що визначуючи кордони
тих "республік" і "областей" москвичі зробили те, що роблять
зажди - "прирізали" собі від кожної чужої території етногра-
фічно не московської |так, як напр., від УССР|

відтяли для себе українські землі південної Курщини чи західної Донеччини].

Самозрозуміло статистичні дані про національний склад населення рівно ж є виправлений в московському інтересі. Крім того величезні, рідко заселені, простори, що тягнуться від Московщини на північ до Білого моря, тундри і обмосковлені, але не московські етнографічно терени - міняють значно картину. Треба уважати, що московська етнографічна територія не досягне і 2 міліонів кв. кільометрів. Проте, у тих не московських країнах керують москви, усі багатства країн - в московських руках, середня і вища освіта в московська, а у "Верховному Советі РСФСР" нормально яких 20% депутатів немосковського походження.

Це дає нам право звести докути бюджет СССР і РСФСР якобюджети в основному московські.

Тепер переходимо до цифр:

Бюджет на 1938 р. СССР по бочі прибутків, як і	
по бочі витрат	126.777.693.000
Бюджет на 1938 р. РСФСР " "	21.407.000.000
р а з о м	148.184.693.000
Подано в рублях	
Бюджет на 1938 р. УССР тільки	5.977.000.000

До того слід додати, що москвинів усіх взагалі в СССР було тоді лише коло 73 міліонів, які в РСФСР усі це живуть, частина їх живе в інших "республіках" (з них в УССР більше 2,5 міліонів).

Українців в СССР живе 31 міліонів. Такий поділ прибутків говорить при поданому співвідношенню москвинів і українців сам за себе.

Не треба також забувати, що майже вся українська промисловість і природні багатства сконціковані Москвою для себе і тому прибутки від них, яко всесорозні входять до прибутків СССР, таким чином побирає Москва з України додатково величезний додатковий.

Звичайно Україна під цим оглядом не є ви-

н я т к о м : бюджет БССР в тому ж році досягав лише 1.167.210.000 руолів, а Вірменської Соціаліст.Советської Республіки був ще скромніший - 388.427.000 руолів.

Всі ці цифри знаходяться в "Законі про єдиний державний бюджет СССР на 1938.р." ухвалений 14.8.1938.р.

Як бачимо, українці, яких є 21% у відношенню до решти населення СССР, мають бюджет, що досягає тільки 4% "всесоюзного" та й то його можна назвати "українським" тільки формально, як формально Ферганський Інститут був узбецькою культурною установою.

Безперечно окремі додаткові позиції ще більше яскраво роблять цілу картину. Так напр., бюджет самого міста Москви в 1939 році рівнявся 1.561.194.000 рублів. Крім того Москва одержала на "капітальне будівництво" 744.928.000 рублів. Для порівнання просимо глянути на цифру асигнованих коштів на таке ж капітальне будівництво цілого УССР разом з усіма іншими містами - 143.100.000 рублів. Це значить, що само місто Москва одержала в п'ять разів більше! Чи єм коштом? Чи треба ще більше красномовних цифр? Місто Одеса могло витратити на основний ремонт будинків лише 15.000.000 рублів, а протягом цілого року було збудовано в тій же Одесі, великому портовому місті, тільки 29 мешканевих будинків, за які Міська Рада на спеціальному засіданні в 1939 році мусіла дякувати з ентузіазмом окупантів!

Згідно з пятилітнім пляном збудовано в місті Москві по 70 нових шкільних будинків річно, тоді, як в проекті лише було збудувати протягом 1939 року в цілій Україні тільки 87 нових шкільних будинків. Не треба й казати, що не кожний той будинок на Україні приділений буде для хоча б формально "української" школи та, що під оглядом якості шкільні будинки Москви стоять багато вище за ті, котрі будується хочби в тій же Україні. В Україні будується один шкільний будинок на кожних 354.000 населення, а в Москві на кожних 55.000 населення! За чиїм грому?

Відповідь є аж надто ясна...

Ми ще подаємо тут декілька даних про зрост мі-

ста Москви, які на тлі "зросту" не-московських міст і загального бюджету - кидають яскраве світло на московську національну політику. Тут ще раз нагадуємо, що в ССР не може бути мови про "эріст міста", лише про плянову будову чи побільшення містя урядом.

Отже протягом двох років 70 тисяч кв.кілометрів покрили асфальтом. Збудовано загалом за чверть віка червоними у Москві 6.000.000 кв.метрів мешканьївої площі, на одному лише з передмістя |Красная Пресня| побудовано за той час біля 700 кілька-поверхових домів.

Береги річки Москви і Яузи на віддалі 50 кільометрів обмуровано гранітом. Збудовано 12 нових мостів. Гічку Негліку скеровано під землю.

У московському районі працюється 1/7 всіх промислових виробів імперії, при чому майже всі сирівці й півфабрикати вирощують підсніті народи, використовуючи власні багатства. Металургічна промисловість зросла за 25 літ у 65 разів.

У 1940 році промисловість міста Москви дала більше за весь промисловий добуток московської імперії року 1918. Збудовано було у Москві протягом останніх чотирьох років 850 школивих будинків.

У школах Москви вчиться і де націоналізується, оскільки не в москвинами | 120.000 студентів вищих шкіл. Там ж існує 76 видавництв та виходить біля 500 журналів.

Чим дивно, що за цей час Москва "зросла" більше як двічі.

Але не так діється з іншими містами, особливо коли вони не московські. Сесь порівняймо для прикладу:

Москва	в 1918 р.	мала	1.850.000	мешканців
"	1928	"	4.000.000	"
Одеса	1918	"	651.000	"
"	1938	"	421.000	"
Лівів	1915	"	626.000	"
"	1926	"	528.000	"

І того ясно випливає, що москвани систематично і пляново коштом поневолених народів |в тому числі і слов'янських| - будуть по характеру культури москов-

ській, імперіяльний центр, тоді як їхня пропаганда кричить про однакове трактування всіх націй і всіх "республік". Може бути, що року до диспозиції московської нації іде 90% усіх прибутків, а з того знова на будовання міста Москви йде аж 6%. На всі ж інші поневолені народи витрачає Кремль і то головно на те, що йому треба в своєму власному інтересі - решту 10% на всі народи і республіки разом.

Тут слід ще раз нагадати, що Московщина була багата лише на торф, бурій вугіль, фосфорити, лен і жито, а москвиці займають 15% імперської території. Отже згіст Москви [а разом і національно московської культури] - коштом поту і крові рабів Сходу.

Цікаво підкреслити, що ще до першої світової війни професор Яснопольський, у своїй праці, висвітлив тодішню політику царівства, яка відрізнялася пілком тими ж прикметами.

За царівства, як видно з урядових даних, стягуваних на Україні податків і доходів для Москви випадало пересічно з душі 16,97 рубля, а видатків зроблених на Україні [включаючи суди і частину, припадаючих на її долю, загальних видатків, а також видатків на поліцію і т.д.] викодило на душу тільки 8,65 рубля.

В Московщині припадало на душу побиралих податків тільки 13,90 рубля, але за те витрати - 15,95 рубля. Тепер, як доводять праці Бласенка і советського професора Доброгазва, ця справа здійнилася для аж московин і в нащі гірше. Зрештою це підтверджують і подані нами дани з бюджету ССРР.

Так за кошти поневолених націй, за кошт пограбованих у них скарбів, коштом їхнього поту і крові, пучнявіс та росте Москва - "Центр поступових народів світу", росте і саує далі свої імперіяльстичні плянні.

Свичайкою брехнею, ширеною головно в інтересі своєї закордон-

наї-політики є, як бачимо, всі фрази про "дружбу народів" соєвсько-го союза", "комунізм" чи "міжнародну солідарність". Поневолені Москвою народи мають до діла вже від кількох сот літ з московською нацією, якої політика є все та ж сама, ті ж цілі - лише інші методи.

Ті народи, котрі ще не втілені примусово до цього "Союза" мусять добрі подумати над тим, про що говорить чужим коштом збудована промисловість в околицях Москви і в самому місті, чужим коштом там же збудований найбільший в Європі водотяг, прокладених 200 кілометроліній тролейбусових ліній і пущені в рух 10 нових електростанцій!

Центр України - Київ - в наслідок твоїй політики мав перед другою світовою війною менше населення чим перед першою, зате Москва мала його вдвічі більше - доля Києва чекає всі центри заходу, які дадуть себе втілити до СССР.

Населення московських міст має те, чого не має населення інших міст. Не дурно ж посіпаки Сталіна виривають з кровю від уст українцям крім цього іншого, більше 100 міліонів тон збіжжа річно. Так легко здобуті грохи можна собі позволити витрачати лише на речі потрібні, але ~~не~~ на люксус!

Коштом поневолених народів буде Москва собі тому напр., "репрезентативне" метро, в якому на одній лінії станції "площа Свердлова" - встановлено для обздоби 120 мармрових коліонів, стіни ж оздоблені фресками і малюнками. Таких площ є не одна і не одне понівечене життя пішло на оплату цих прикрас. На одному з пано, в одній з таких підземних заль, змальовано й українців, що на цьому малюнку витанцюючи гопака, звеселяють московську юру. Ця будова, так як єгипетські піраміди, коштувала життя сотням ^{ам}тисяч рабів - синів поневолених народів, які не припиняли своєї праці ні на хвилину протягом цілої цієї війни.

У своїй імперіалістичній зажерливості Москва не лише удержавила і зробила так фактично московськими 11,000 підприємств на Україні, але і взагалі плянув, яку лише можна промисловість України поступово ліквідувати, переносячи один рід виробництва за другим на Московщину. Навіть в галузі цукровар-

ства, яке за юди було пов'язане з українськими теренами і Україна продукувала 80% всього цукру, тепер московський "Цукротрест" закриє на Україні значно число рентовних цукроварень, а нових збудував на Україні лише десять, тоді як на Москвищі - 22.

Нарешті на XVIII Зізді ВКП |б| було заборонене будування нових підприємств в більших містах ССР і при цій нагоді ухвалено:

- 1| В таких економічних огнищах, як східні райони створити підприємства - дублери в галузі машинобудування, нафтопереробки і хемії.
- 2| Більш швидкий ріст обсягу капітальних робіт і будівництва нових підприємств у східніх і далекосхідніх районах ССР.
- 3| Створити нову постійну базу на сході ССР.
- 4| Ухвалено ряд заводів машинобудівельної промисловості збудувати в містах на московській території |назавж кілька міст|.
- 5| Забезпечити дальший розвиток і реконструкцію Москви і Ленінграду.

Звичайно такий плян намітила московська Комуністична партія з причин чисто військового характеру, підготовлюючися до майбутнього нападу на Європу, але пункти 4 і 5 вказують виразно і на бажання в будучому ще більше експлоатувати свої колонії.

Але й цього мало, найважливіші промислові райони України колонізуються московськими робітниками. Так напр., 1926.р. прибуло до Донбасу робітників-українців лише 10.126, а москвинів - 20.830 |подібної статистики за слідуючі роки не публіковано було|.

Ці цифри наберуть особливої красномовності, коли приймемо на увагу, що згідно зі москвською статистикою, як подає "Правда" з 16.3.1928. густота населення в

на 1 кв.кілом. в ЮФСР	5,1
" Түркестані	2,1
" УССР	64,7
" Узбекістані	15,2

на 1 км.кв.	на Кавказі	31,7
"	в Білорусі	39,3

| Вправді РСФСР виказує таке рідке населення тому, що там є багато слабо заселених, переважно не-московських земель, однак і в самій Московщині не всюди є аж таке густе населення, якби то можна було думати. |

Таким чином бачимо, що при тому переселяється москвинів в так перенаселені райони. Звичайно, так само робилося в московській імперії і за часів царату. При чому московська політика вже тоді гнала напр., українців переселятися десь на Зелений Клин, тоді, як на українські землі переселявалися москвиши-хлібороди.

Прочитавши то все, якийсь наївний чітак із заходу може поставити питання, чому в такому разі мовчать поодинокі "комуністичні партії національних республік"?

Але відповідь більше чим проста:

- 1| В кожній-такій партії величезна більшість її членів є московської національності, незалежно від складу населення даної території;
- 2| Одиниці, з огляду на терор, не можуть виступати;
- 3| Самі ці, наче б то окремі партії в дійсності існують окремо лише в уяві публіки за кордоном, що фікцію підтримує Москва з матою улегчення підбою світа.

В дійсності ж ось що читаємо ми в § 32 "Організаційного Статуту Компартії":

"Партійні організації обслуговуючі території національних республік | і областей| ССР і РСФСР пріправнюються к областним| ілі губернським| організаціям партії, то єсть ціліком подчинені ЦК - ВКП |б|."

Це пояснює вповні чому творені тими партіями "уряди" завжди "самі" зрикалися всіх своїх прав на користь Москви, чому плекали і плекають культ московського війська, московський патріотизм, ширять обмосковлення і т.п. Ми знаємо, що саме московсько-богданівський дипломат Літвінов | звичайно він мав на увазі не один з народів поневолю-

ваних Москвою, тільки Чехію, яка саме була перетворена на Протекторат і сказав таке: "Трудно допустити, щоб який небудь народ добровільно погодився на знищення своєї самостійності і своє включення в склад іншої держави, а тим більше такий народ, який багато років боровся за свою незалежність".
[Нота з 1939 року].

У приміненню до "советського Союзу" ці слова є більше чим правдиві - і є один з поневолених ССР народів не зрікся добровільно своєї самостійності, але саме про правду старанно ховає Москва, яка без жадності "допускає" те, чого не згоджувалася допустити, коли мова йшла про інших.

Усі поневолені тепер народи ССР, як знаємо, завзято боронили свою незалежність від червоних москвинів протягом кількох років [1918-1924] - лише про це, оскільки і знав світ, то забув надто скоро.

А саме вільним ще націям не зашкодить памятати про те все та не забувати також, що вся політика большевиків що до інших народів, і справжня і вдавана, має завжди ж мету - улеглити Москві підбій світа.

Для цієї мети інколи навіть творяться з нічого нові народи, або утворюються республіки там, де для цього немає в дійсності жадних підстав. Відомо напр., що в тих районах Підділля, де згідно з урядовою советською статистикою є лише 34% молдаван, а українців є 42,2% - створено окрему Автономну Молдавську Соціалістичну Республіку. Для чого? Всё для того ж.

Ось цінне признання в цій справі вже згадуваного А. Увилі:

"На берегу Днестра, на рубеже капіталістическаво і соціалістическаво міров, как маяк среді тьомной ночі, она [AMCF] зовьот к себе угнетённых братств Фессарабії і Румунії".

З цею ж метою, як це стверджувано нераз московськими політиками, створена була і Карело-Фінська Республіка, одиноким завданням котрої мало бути випадовою базою для підміновування та опанування скандинавських народів.

І у всіх випадках для кращого маскування своєї справжньої національної політики, виступають червоні московські діячі з галасливими обвинуваченнями царської Москви в її імперіалізмі, вважаючи, що таке обвинувачення буде будити ліру, а то й цілковиту певність у підівних людях, що СССР сама порвала з такою політикою!

Ось в "Правді" [з 22.8.1928 р. ч.231.] в передовиці "Замечанія па поводу конспекта історії СССР", писаний Сталіним, він виразно закидає тому конспектові [дяючи тим самим вказівку на малубутне]:

"В конспекті непадчоркнута анексіоністсько-колонізаторська роль русскаво царізма ("царізм - тюрма народов") і недані у слові я і истокі національно-асвабадітельного двіження".

Ю ролю "розкайного грішника" вперто переводиться в життя. Ось уривки з "декларації" того ж Сталіна на Різдві народів Дагестану ще з 13.11.1920 р.:

"В прошлом Гассія била Гассій царей і палачей. Гассія жила тем, що угнетала народи. Правительство Рассії жило за счот сокоф, за счот сіл угнетаемих нім народоф, в том числе і русскаво¹¹.... Ето время ушло в прошлое і ему не ввакреснуть нікогда.

На костях етой проклятой Гассії виросла новая Гассія [так в їй написане, а не "СССР"]. Новий період означався не тольком асвабажднієм народов Гассії, но і видінул задачу асвабажденія всіх народов вабще, в том числе і народов вастока страдающіх од западних імперіалістов, Гассія преврятілась в ричаг асвабадітельного двіження, прівадящій, в двіженіє не только народи Гассії, но і всєт-

11 Ту ж формулу ширить і московська "біла" еміграція, в тій же цілі, лише замінили слово "царізм" словом "бальшевізм"

во міре. Саветская Гассія - tot фа-
кел, каторий асьєщает дѣть..."

Щоправда в тій же свободолюбній декларації Сталін замість на доказ правди своїх слів оповістили про виведення московських військ з Дагестану та право Дагестану самому рішти про себе, оновішає далі тоном полодаря і пана: "Правительство Гассії благадаря пабеде над врагамі, нашло вазможним, занятся внутреним раззвітіем, нашло неабходімим аб'явіть вам, што Дагестан "должен бить автаномним, сахра-
ння братскую связь з Рассіей".

Безумовно з року на рік факти практичного життя переконували все наново самих дагестанців, що в дійсності заміна царської Росії на советську нічого для них не змінила.

Вони, як кінь в анекдоті, на запит, що в лішнє - віз чи сани - могли б відповісти словами того коня: "Оба сколота, обох возити треба". І тому певно навіть по 18 роках, у 1928 році |17.5.| Дагестанський Обласний Комітет Комуністичної Партиї, звертаючись до виборців |з нагоди чергових виборів| у "Дагестанській Правді" потребує ще й ще переконувати їх, очевидно в супереч видимій правді, в тому, що Дагестан - не колонія!

Ось, що там пише Дагестанський Обком ВКП |б|:

"За роки соєтської влади у Дагестані створена наново велика соціалістична промисловість. Створена нова нафтова ба-
за Ізбербеш, Ачі-Су, Каякент, почата експлоатація Архідсь-
кого і Анушінського родовиск вугілля, зросла рибна і кон-
сервна промисловість. Повстало велике соціалістичне хлібо-
роство.

Колективізовано 87% селянських господарств, друкуються книжки і часописі на рідних мовах, вводиться новий алфавіт на мескінській основі... В Чечено-Інгушеті наново створена нафтова промисловість. Створена робітнича кляса із туболь-
ців. Загальна продукція збільшилася 15 разів."

І хоча нас та поневолені народи запевняє з завзяттям сам Сталін, що в противагу тому всьому "царізм намеренно

культивував на акрайнах патріархально-феодальній гніот для таво, щоби держать маси в рабстві і невідомстві ... царізм стиснял, а іногда просто упраздняв містну школу... царізм пресекав всяку активність лучших людей" | "Статті і речі о Україні" ст.110. Москва 1936.р.| та це нас мало переконує. Ми таки думаемо на підставі фактів, що національна політика царської і червоної Москви мало чим ріжнилася. Ця наша думка спирається на тверджені самого Леніна, з котрим очевидччики Сталін в цій справі або не порозумівся заздалегідь, або, що є більш імовірне, Сталін просто забув, що писав у цій справі попереду його вчитель.

А Ленін написав таке:

"Русский капиталізм втягивал таким образом Кавказ в мірное товарное обраєніє ... Страна слабо насельонала в начале пореформенного периода ілі заселенная горцами¹¹, ставшими в старане от мирного хозяйства і даже в старане от істории превращалась в страну нефтепромишленников, торговцев вином, фабrikantov піденци і табаку... Русский капиталізм переряживал гордово горца із своє пасіческаво національно костюма в костюм європескаво лакся... Шол процес атвлененія от земледелія к промишленності. С 1851 г. по 1897 г. ... населеніє взврасло на 95%." | Ленін, "Сочіненія" т. III. гл. 8., § 5., ст. 487-88|

Таким чином виходить [не на експорт, а в дійсності], що ріжниця між національною політикою царської Москви та Москви ссоветської [коли порівняти твердження в цій справі Леніна і Сталіна, наведені нами] є лише одна, що ми знаємо з ьідозни Дагестанського Обкуму ВКП | б | про зрост валової продукції 15 разів за 13 років, але не знаємо скільки разів вона б зросла за царату, інакше кажучи, не знаємо єдиної по-мітної на основі цих текстів ріжниці - ріжниці в темпі та інтензивності. Словом, з поданих текстів ми не бачимо, чи на багато краще вміє червона Москва експлоатувати свої колонії за Москву царську.

¹¹ Проглядає тенденція правне населення тубольців- не вважати за населення.

Те, що "робочий клас із кавказьких національностей" дістав замість "костюма європейського лакея" - костюм "саветсково лакея" це ми очевидно не можемо вважати надто великим і надто важливим "досягненням" народів Кавказу!

Не треба думати, що Україна чи Кавказ є ~~ж~~кимись винятками! Така політика ведеться на всіх загарбаних землях.. Ось, напр., на півночі Сибіру простяглася країна якутів - 4.505.000 кв.кілом. за скромним підрахунком. Країна з негостинним підсніям, рідко заселена. Населення цієї країни доходить до 250.000 мешканців.

Але ця країна має надзвичайно багато корисних копалин: золото, срібло, залізо, графіт, сіль, нафту, олова. Крім того величезні лісові багатства і таки звідтам вивозяться дорогі хутра і ячмінь.

Цього всього є аж надто багато, щоб рішити про принадлежність цеї "республіки" до РСФСР. Уже зараз її природні багатства використовуються москвянами для пропаганди. Вони, запевняючи світ і поневолені народи, немов вони не мають кольоній і не ведуть кольоніальної політики, люблять подавати як аргумент на доказ того, що вони не потребують експлуатувати інших, бо мовляв "РСФСР" це-то "московська федеративна республіка" є така багата, в сирівці, корисні копалини й простори, як ніодна країна світу і що то інші національності "Союзу" є зацікавлені у звязку з нею, а не наспаки. При цьому москвини очевидно тільки через "неувагу" називають у числі своїх багатств і багатства ... якутів як і інших поневолених народів!

Тим часом населення якутів складається з 87% якутів, 5% тунгусів, а москвинів там є лише 4% всього населення!

Колиб москвини ~~м~~одилися павіть як щурі, то й то не встані практично сколонізувати всі загарбані землі, отже в тому числі і якутів так, щоб мати там більшість населення.

Тим часом це лише кольонія. Отже передбачливі московські політики тому використовують інші способи привязати цю землю до себе, а в першу чергу спосіб, який не лише привязує до них цю землю, але й одночасно служить цілям закордонної імперіялістичної політики.

Подумайте, яко враження на людину заходу, а тих є є

льше за колір рові народи робить така інформація:

"Тоді, коли за царяту якути були темні ідиgi, а країна їх була одна з найбільше занедбаних - за часи панування комуністичної влади там відкрито: 16 технікумів, 3 інститути, 5 драматичних театрів, виходить 29 часописів, видано 9.000.000 книжок, переведено електрифікацію і т.д. . . "

Справді імпозантні осяги... Лише ... лише не сказаю, що кожний "осяг" - це новий ланцюг, що міцніше приковує якутію |очевидно з її кольосальними багатствами| до Московщини.

Інститути і технікуми в московські і служать всебічному обмосковлюванню якутів. Часописи як московські так і кілька, якутських |разом 29| та театри служать цій-же цілі. і московською і якутською мовою. Не треба забувати, що в порівнянні з культурою якутів навіть московська культура є більш імпонуюча.

Досі темні якути будуть все-ж якутами, тепер - стануть прогівінціональною відміною московської нації, відміною, яка у майбутньому все-ж у своїй більшій частині засуджена на вигублення |"вимирання"|" , а в меншій - буде названа "жовто-росами" й буде існувати на те, щоб добувати москвинаам своє золото, своє залізо, своє олово та класти задурені москвинаами голови за своїх панів.

Але Сталін |і це для нас важливe!| всупереч правді та власним большевицьким матеріям, числячи на людську наївність запевняє, що саме завдяки цій своїй політиці "Госія претратилася в ричаг |підйому| асвабадітельнаю двіжнія народов всесвіту міра".

Сказано вистарчачо ясно, лише треба не забувати, що і вся національна політика червоної Москви і всі декоративні республіки, створені у великій мірі для тої ж мети - служити "ричагом" |підйомом|, фальшивим маяком для тих, котрі не вміють уважно проаналізувати основні лінії політики царату |хоча і в освітленю Леніна| і московських большевиків в освітленю хоча і їхніх власних матеріалів. Гля тих, хто цілком не розуміє, або не хоче думати, звичайно порожні фрази і декларативні заяви будуть тим міражом, котрій може звабити тих легковірних у

сипучі, рознесені піски справжньої національної політики СССР, готові ім там певну загибель.

На тлі ~~всього~~ поданого нами за урядовими московськими |советськими| джерелами, яким глумом згучать слова Сталіна в ~~всого~~ докладі з нагоди ухвали Конституції |дня 25.11.36.|: "Нациї і раси независімо ат іх прошлаво і настаяще палаженія, ~~независімо~~ ат іх слабості ілі сіли - должни пользоватса адінаковімі правамі на всех сферах хазяйственнай, общественой і гасударственной жізні".

Закінчуочи цей розділ ми повинні підкреслити, що як з усього оригінального урядового "советського" матеріялу випливає не може бути мови про те, немов "о дніаково терпіли від большевизму усі народи СССР, у тому числі московські". Ми бачили, що саме в інтересі московської нації представники її гнообили, експлоатували і нищили поневолені народи.

Коль людина Заходу почув подібне твердження |про однакові терпіння| то повинна собі ясно усвідомлювати, чим воно подиктоване.

Коли з такими словами виступають "білі" московські емігранти |або нечислені цілком обмосковлені люди не-московського походження| - те це в лише проявом того, про що ми говорили на початку книги! Ці москвіни ведуть туж політику, що й червоний Уряд у Кремлі |уважаючи кожен себе ємбасадором московської нації|, поскільки справа торкається збереження і поширення московської імперії, для тої ж боротьби з Заходом за панування над світом.

Поданих нами фактів ніщо не в силі змінити чи захитати, ніхто не може виступити з ідіотично-безглаздим твердженням що в СССР був хоч один процес проти московських сепаратистів |бо таких існувати не може|, що в СССР є не то якесь тінь утиску національно московської культури, але навіть хоча її однакове трактування з іншими. Тим більше

нікто не подасть фактів колонізовання чужинцями етнічно московської землі, економічної експлоатації тих земель і свідомого винищування московського народу. Навпаки! Те все робиться з іншими народами, в інтересі московського, який то-му й зростає в числі.

Той "білий" московський емігрант, котрий виступає з казками для дітей про "однаковий гніт від большевизму", який терплять усі народи СССР, просто хоче: 1) перед народами Заходу далі нахабно узурпувати ролям единого репрезентанта "народів Росії", з метою підтримувати в свідомості Заходу фікцію "національного бльоку російських народів", як цілості і тим способом заасекуруватися від небезпеки знайдення прозрівшим Заходом одної "Ахілесової пяти" Московської імперії, виступаючої нині під анонімовою фірмою СССР. "Білим" москвинам ходить про "зміну режиму" як большевикам на цьому залежало перед 1918 роком, але переведену так, щоб не ослабити московської імперії та її сил, потрібних їй для дальнішої експансії, і 2) тим способом мріє московський "білий" емігрант зібрати національне "живо" з більшовицького засіву.

Щоб зясувати в чому полягає те друге бажання білого московського емігранта, мусимо пояснити, як має оцінювати представник заходу подібні ж думки, коли їх висловлює і овий емігрант [з 1939-43 року] незалежно від народності, яку він подає.

Отже, не треба думати, що проваджена чверть віка таким обозглядними і такими продуманими методами, в умовах режіму диктатури й ізоляції від світу, в умовах ізоляції від минулого

| книжки, що зядовують правду, - виявлені на цілій території ССР, а небажані свідки - заслані, зтероризовані або зліквідовані| поїзда москвинів не дала жодних нас - лідків. Вона виховала нове покоління інтелігенції, ос - кільки мова про інтелігенцію немосковську, на ціонально півсліпої, котра дивиться - і не бачить того що з її народом із нею робиться, а саме головне того не розуміє. Вона бачить лише палицю, якою її бютъ по голові, але не бачить того хто б, не бачить мос - ковського народу, що тою палицею орудує.

Очевидно не важко викликати прозріння у народніх мас поневоленого народу |більшість "простих людей" помічає і сама, що діється|, значно важче у цих інтелігентів і півінтелігентів, яких мозок витресований ходити лише доріжками, вказаними окупантами, викликати здатність бачити, чого їх учено не помічати.

Отже ті з цих бувших яничарів, котрі опинилися поза мурами вязниці, доки не прозрість, можуть фальшиво інформувати Захід про відносини в ССР. І людина заходу повинна в цьому відношенні більше вірити павітим урядовим даним, які ми подавали |а таких даних можна нэзбирати грубі томи!| та тим льогічним висновкам, які з тих матеріалів може зробити кожна розумна, пезасу гестіонована людина. Нифри і факти є певніші за субективний погляд "свідка" зі звуженою свідомістю.

Тепер повинно бути ясне кожному і друге бажання "білого" московського емігранта - він хоче увесь той, вихований большевиками-москвінами "нарибок", не змарнувати, а використати для той-ж мети, для якої його виховувано - зміщення московського панування над тими народами, удержання в цілості і зміщення Московської імперії |якби вона ні звалася| з метою кинення її у відповідний час проти заходу.

З того випливає, що кожна людина оксиденту: повинна: а) викривати справжню істоту московської національної політики, дбайливо для того збираючи перевірені факти та студіючи на підста-

ві урядової московської преси і книжок-життя в ССР і б/розуміючи істоту різних маріонеткових держав у жодному випадку, послідовно нігде і ніколи, не трактувати ті держави як будь який вияв суверенности тих поневолених народів, не с визнавати їх "де юре", памятаючи, що жодна "організація вязничної сторожі" не репрезентує замкнутих у тій вязниці вязнів.

Кожна людина Заходу, яка, забираючи голос в справах політичних, нехтує або порушує ці дві аксіоми, працює для знищення Заходу, працює проти самої себе. Кожен, хто додержується тих аксіоматичних вимог – активно поборює московську небезпеку.

V

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА МОСКВИ В ЦЕНТРАЛЬНІЙ АЗІЇ, ЯК ЗІФОР В ЇЇ РУКАХ ПРОТИ АНГЛІЇ Й ЗАХОДУ ТА ЯК ЗАСІВ СКРІПЛЕННЯ ІМПЕРІАЛІСТИЧНИХ МОЖЛИВОСТЕЙ

Коли ми обговорювали національну політику Москви то не спинялися докладніше на її політиці в центральній Азії з таких двох причин: 1) коли розглядати цю політику з погляду методів, способу – то очевидно вона є всюди однаакова і не була рациї спинятися тому на справах Центральної Азії.

Ця політика [як і всюди, де лише виступає Москва] не ріжиться своїми цілями ні від політики царської Москви ні від політики будь якої імперіялістичної держави, що без жалю вибирає свої кольонії та вибирає і винищує тубольців. Однаке, що до своїх методів, вона стоїть багато вище не лише від царської політики, чи політики Німеччини, але певно і від політики Англії. Ніхто не потрапить так еластично, підступно й спритно, майже непомітно для самої жертви використовувати і більш гідно нищти цілі народи і то нищти на очах світа, котрий, бачучи смертельні конвульсії жертв, думає, що це лише комічна панто-

міна й весело припляскує в долоні.

2) Коли ж розглядати цю політику з погляду її виключного значення, яке вона має заради стратегічно-політичному положенню тих земель, що мов гострий клин загрожують у найвразливішому місці розколоти Британську імперію – то треба на цій політиці спинитися де-що докладніше, що ми й робимо в цьому короткому розділі.

Тут не зашкодить почати від пригадки про те, як самі керовники політики червоної Москви оцінюють англо-московські взаємини та значення центрально-азійських земель,

Загальне наставлення до Англії москвинів [червоних] найкраще зясовує хоча б така цитата з Леніна: "Англійські бандити побили рекорд не лише скількістю загарбаних кольоній, але й рафінованою, огидною двуличністю й крутістю". [Ленін, т.ХІІІ.ст.180] Подібних висловів інших керовників політики, починаючи зі Сталіна й Молотова на адресу Англії можна було б подати дуже багато і датованих ріжними роками.

Московський дипломат Майскій в своїй праці "Внешняя політика Ф.С.Ф.С.Ф. 1917-20 годов" пише на ст.167 таке: "Елий цар бил в достаточной степени непріятним соседом для Англії в Малой Азії і Центральной Азії – красний Ленін в єтом атакенії абещал єщё менше пріятінаво".

Цілий урядовий підручник історії Нестакова [єдиний дозволений до вхитку] виховує молодь в дусі є свідомлення собі протилежності інтересів московських і англійських, а також підкреслює "іппадове" значення в цій боротьбі Центральної Азії [все зі становища чисто національного].

При тому офіційна політична доктрина трактує цілу що проблему заочно ширше, а не тільки в межах московсько-англійського суперництва. Ось що діє Сталін на що тему:

"Населення землі поділяється так:

1.134 мільйони – населення кольоній і півколоній.

143 " населення ССР

264 " незалежні країни

363 " великі імперіялістичні держави.

Ясно, отже, що революційне пробудження кольоніальних народів

означає кінець світового імперіалізму". |Сталін, "Вопроси ленінізма":

Наведені цитати показують виразно, як велике політичне значіння надавав Кремль Центральній Азії для реалізації своїх імперіялістичних плянів.

З огляду на те, що широкий читаючий загал може не уявляти собі тих теренів під оглядом етнографічним, ми подамо кілька важливіших цифр.

Уся ця територія, про котру іде мова, сягає майже чотирьох мільйонів квадр. кільом. і є надзвичайно багата під оглядом природних багатств. Положена вона недалеко стіородавніх культурних центрів і під оглядом підсумку належить до місцевостей здорових.

Багальна кількість населення тих земель в році 1911 доходила до 14.000.000 мешканців, серед того числа елемент не автотонний не доходив до двох мільйонів!

У попередньому розділі ми вже згадували про те, що червона Москва не лише національно розкладає поневолені народи і потому асимілює їх, але й як усі імперіялістичні хижаки фізично винищую вміру потреби й використовує так "звільнені" землі та багатства.

Ще царська Москва в роках 1893-1912 переселила на ці землі загалом 662.900 душ, яким віддала всі найкращі землі, зігнавши силово тубільців і "переселивши" їх у майже безводну пустелю, де важкі умови робили своє діло... Найменший прояв протесту був лише приключкою для жорстоких, звірських карних експедицій, котрими "здобули собі славу" генерали Кауфман, Саблез, Курчаткін.

І вісі складалося на те, що тубильче населення замість зростати природним шляхом не тільки не зростало, а ще меншало! Це ж продовжувалася і під пануванням червоної московської влади.

В році 1911 було тубільців - 12.054.000

" " 1939 " " - 10.500.000

Ці страшні цифри говорять самі за себе, розкриваючи всю страшну істоту советської політики.

Брентою 26, число "Правди" з 1920.р. признається широ, що

протягом років 1918-20 в наслідок червоного терору і голоду вигинуло більше мільйона самих казахів (степові кіргізи)! Це згоджується з загальними поданими цифрами, бо ж були звичайно і народження. Тут треба пригадати, що коли так "стихійно" гинули народи Центральної Азії, то вони не були під цим огляdom жодним винятком серед поневолених москвинами народів.

Люди, котрі вміють думати, самі зрозуміють те, що кажуть подані далі жахливі цифри, цифри взяті з урядової московської статистики:

в році 1897 москвинів було 48,2 міл. або 34% людности ім.

" " 1926 " " 77,7 " " 53%

" " 1939 " " 99,0 " " 58,4%

Іо така "доля" була всіх немосковських народів бачимо хоча б на прикладі українців, котрі в 1897 році творили 23% населення імперії, а в 1926 році - 21,2%, а в 1939 році - тільки 16,5%. Однак і по такій кривавій політиці московського хижака все ж згідно з урядовими даними москвиці не перевищували: в "Казахській ССР" - 26%, в Туркменській ССР - 9,5%, в Узбецькій - 15,6%, в Кіргізській ССР - 11,7% і в Таджицькій ССР - 7%." Ці цифри вказують виразно, що і далі ще ця земля є земля не московська, але червона Москва збільшила значно відсоток московських "плянаторів" нещасної країни.

Які заяви з приводу того всього можна почути від московських комуністів може нам ілюструвати наприклад такі слова відомого комуніста Тоболіна: "для нас, яко марксистів, ясно, що казахі, слабші економічно - мусять вимерти". Це є коротко і ясно!

Чи ж по революції 1917 року всі ці народи не пробували визволитися? Пробували. Народи, що заселяють ці землі організували незалежні держави і червона московська армія організувала ряд кривавих експедицій, неменше жорстоких за інші, царські московські експедиції, здобула ті землі використовуючи брак доброго озброєння і короткозорість, коли не сліпоту срітійських політиків.

Так, напр., туркменський уряд в 1919 році звертався з проханням допомогти до англійців - тимчасом скінчилося на тому,

що вступили білі московські війська |Денікіна|, які так же, як і червоні, безцеремонно поводилися і знищили туркменів за ... "сепаратізм"! Це дало змогу опанувати цей терен червоним москвинам.

Така ж доля спіткала і Хіву. В наслідок спроб обспертися об Англію було здобуто Хіву, "зліквідовано" очевидно за "націоналізм" 150.000 туркменів і арештовано хана.

У жовтні 1919 року проглямує представник РСФСР |туди раніше вдерлися московські війська із командою Фрунзе| "повну незалежність Бухарі від Росії", що звичайно не тільки не перешкоджає лишатися там московському війську, але і вивезти до Москви 13 вагонів золота й клейнодів, які були власністю держави та Бухарського Еміра.

Що при кінці 1917- року вдерлися червоні московські відділи до Фергали, 27-29.X.1917 року збомбардували столицю узбеків - Коканд і вирізано там 10.000 мешканців.

Для 5.VI.1919. року на краєму зізді комуністичної партії Туркестану представник музулман-незаможників відчитав заяву, в якій каже: "ми, незаможні музульмани, як були сидлом за Миколи Кривавого, так і лишилися ним за советського уряду. Навіть нам є гірше, хоча ми й не боремося проти режиму. Представники влади лише те робили, що боронили своїх москвинів, добре їх годували й узвали та прикрашували доми пограбованими шовками й клейнодами ... А чи нас годували? Ні. Коли б годували - не вмирали б з голоду по кілька тисяч". |Рискулов, "Революція і коренное население Туркестана" Гіз. 1925. ст. 101|.

При тому слід підкреслити, що це не є наслідком якоїсь "сановолі" на місцях. Політикою на місцях, безпосередньо, керують визначні члени Політбюро. Відповідають за це політику такі особи як Лазар Кағановіч, Фрунзе, Куйбішев та інші.

Що наші відомості не є жодним перебільшенням доводять також слова москвина Сорокіна, Голови Ради Народних Комісарів Туркестану, якому довелося ствердити: "Музульман - цькують. Музульман - убивають. Музульманська бідота виникається нашими відділами, котрі нищать без розбору й жалю майно, жінок, дітей..."

А однак, для закордону ці "Невпубліки" є "незалежні" і

викликають там сепаратистичні рухи | цьому не перешкоджає факт, що всією політикою тих "республік" керує по диктаторськи "Средазбюро" при ЦК ВКП(б) аж до 1934 року!!.

• Звичайно, Чічерін кричить на всі боки проти Англії — Грабителя націй і запевняє, що Москва стоїть за повне самовизначення й незалежність усіх націй. Як і тепер, знаходяться політики не більше наївні за англійських чи американських політиків і ... пробують співпрацювати з червоною Москвою. Звичайно, остаточно за таку наївність плятять наївні потом'єю головою, але приклад не учиє інших!

В тому часі відомий провідник молодо-турків, зять падишаха і заступник Магомета на землі — Енвер Паша, повіривши московським сиренам поїхав до Москви [в 1920 році] і пропонував підняти повстання всіх мусульман проти Англії та просив допомоги комуністичного уряду для створення пантуркської держави. Звичайно, Москва, яка в жодному разі не могла з огляду на комуністичний світогляд і загальну атмосферу симпатизувати Енверові Паші, вірна засаді Леніна, що "революції всяка дряхль прігодітса" вирішила використати його і спрямувала в 1921 р. до Центральної Азії в асисті добре законспірованих чекістів. На місці, ряд переконуючих фактів, а також випадок з сестрою-жайлінцю розкритої Енвер-Паші й в 1922 році він підіймає там проти Москви повстання.

В травні того ж року під Байшменом, далеко, гірше озброєні відділи Енвер-Паші були розбиті москвінами, але він продержався ще на терені Ъухарі до серпня того ж року, коли згинув пробиваючися в напрямі Афганістану завдяки засідці організований чекістами.

Природно, пхнув Енвера-Пашу нахил подібних політиків гірити деклараціям і заявам та неуміння відрізняти факти щоденного життя й звичайні і ділові заяви.

Так напр. 10.III.1921 р. на Х зізді компартії в своєму докладі сказав Сталін таке: "Чічерін [тодішній Комісар Закордонніх Справ] за багато говорить про право на самоозначення. Тов. Чічерін дивним дівом забув, що ми з цим гаслом по його роціалися вже два роки тому. Із цього гасла вже немає в нашому програванні ... З огляду на те, що світські держави обєднуються в

федерацію на основі добровільності, тому право до відділення яке є в нашому програмі | чи не використаним з волі самих народів, що входять до ГСФС|. Тому ж, що ми маємо до діла з тими кольоніями, котрі перебувають в ярмі Англії, Америки, Франції й Японії, тому, що маємо до діла з такими країнами, як Арабія, Месопотамія, Египет, Туреччина, Індостан, це обто чужими колоніями - тому гасло про право народів на відділення лишається революційним" | "Х. Зізд Рос. Комун. Партиї, Москва 1921 р., ст. 102|.

Сталін тут | як і у всьому | є надзвичайно неоригінальний, є популяризатором і реалізатором значно складніших тез Леніна. Це ж є "приложені" в практиці знайома нам теза Леніна, підставова теза: "Пролетаріят | гноблячої нації | повинен домагатися права повного політичного відділення колоній і націй, що їх гнобить його нація ... з другого боку соціалісти гноблених націй повинні особливо завзято боронити "переводити в життя повну і безумовну єдність гноблених націй з гноблячими" | Ленін, Твори т. XIX, ст. 41 |.

Реалізація його як ми бачимо на прикладі Центрально-Азійських народів | а перед тим нам прикладі України, Кавказу, Грузії і т.д. | виглядає так: спочатку вдирається червона московська армія і вогнем та мечем "приготовляє арену" для дебюту "пролетаріату" гноблячої нації". Потому організується "соціалістів гноблених націй", а тоді перед їхніми зборами вже виступає | як на відкритті Курултаю | парляменту | Бухари | представник Москви і оголошує "повну незалежність від Росії" - звичайно у відповідь на це "соціалісти поневолених націй" живиться з запалом "переводити в життя повну єдність" з Москвою!

Читач може запитати, як же це робиться, щоб ті соціалісти не кинулися робити чогось іншого? Це ми зараз зясуємо, лише попереду зробимо конечні уваги з приводу слів Сталіна.

Отже Сталін лише виразніше підкреслив зайвість виразу - "самоозначення" {бо тоді все ж народ в ці лому, мав ..

право, сам означувати своє державне чи недержавне життя, а це робилиби певні труднощі | та поставив прямолінійно наголос на тому, що тут ходить не про поневолені Московською народи, а про ті, котрих треба заохотити "відділитися" від Англії чи інших західних держав | щоб потім приєднати їх до себе|.

Тепер же вертаємо до того, як робиться, щоб усе було "псевдормулі".

Треба ще раз нагадати, що в советській московській імперії форма державного устрою була і є - диктатура партії. Сталін перед обговоренням останньої конституції | т.зв. "Сталінської" | заявив: "Должен признаться, что проект новой конституции в действительности является в сущности революционным диктатором пролетариата... и руководящую роль коммунистической партии."

Таким чином "добровільність" об'єднання і невикористання "права на відділення" залежить в дійсності лише від комуністичної партії, чинної на даній території, отже варто познайомитися зі складом "советських" органів влади і національним складом комуністичної партії в "республіках" Центральної Азії.

Керували в першому періоді окупації Ревкомами Казахстану і Туркестану москвичами | Руджутак, Елява, Куйбішев, Срунзе, Каганович, Менделев, Голощокін, Лукашев, Каратаев і т.д.|.

Що ж торкається складу компартії тих земель, то треба зазначити, що складалися вони з напливової "верхівки" | московської | і дібраних навмисне з пів-анальфабетів або анальфабетів партійних низів. Про рівень інтелігенції такої партійної маси свідчить переведена в 1927 році у партійному органі "Кэиль Узбекистан" дискусія над питанням: "Чи Ленін був пророком?"

І тепер переходимо до "сухих", але таких красномовних цифр, які виявлюють хто говорив і говорить в імені тих народів.

1 В даному випадку неважним є немосковське походження деяких з них, важним є чи є національні інтереси вони репрезентують та що всі вони не пов'язані ні з Казахстаном ні з Туркестаном.

Склад комун. партій:

"Узбецька Республіка" |населення - 6.292.400|

1927 р. членів партії і канд. 26.642 в тому узбеків 40%

1940 р. " " " 39.600 " " 32%

"Казахська Республіка" |насел. - 6.145.900|

1927 р. членів партії і канд. 31.064 в тому казахів 34%

1940 р. " " " 54.820 " " 23%

"Туркменська Республіка" |нас.-1.254.000|

1927 р. членів партії і канд. 7.908 в тому туркменів 65%

1940 р. " " " 9.100 " " 25%

"Киргізська Республіка" |насел.-1.459.500|

1927 р. членів партії і канд. 4.237 в тому киргізів 45%

1940 р. " " " 18.200 " " 40%

Припускаю, що є здивим подавати даліші цифри і таک в ясно, чому всі ті народи нічого іншого не "бажали", лік бути в ярмі московському.

Так виглядає обчислена на даліші підсіч декоративна сторона національної політики москвинів у Центральній Азії.

В дійсності ж московські "візволителі" до цього сучасного стану дійшли проливши море крові і сліз і доконавши ряд нечуваних злочинів.

Повстання і партизанська боротьба автохтонів тяглася там довго. Відділи "басмачів" |партизанів| пробують розширити в роках 1922-26 свою боротьбу до розмірів всенароднього повстання. В році 1926 організують москвина процес "сиверстів", котрий коштує життя тисячам мусульман. Не зважаючи на се в 1928-30 роках виухає ряд нових повстань і тоді ж відбувається кривавий рейд І.Кінної Армії Будьонного.

Перед усіх повстаннях ведуть узбеки, які особливо палко нещають москвинів.

В році 1924 проводить Москва т.зв. "розмежуванів", яке ніби-то мало на меті здійснити гасло "кожний народ у власній державі", але в дійсності це було щось подібне до "виборчої

географії" й мало на меті знищити історичні традиції, розірвати старі звязки і ліквідувати вплив стародавніх культурних центрів [Коканд, Бухара, Хорезм, Самарканд].

Очевидно всі окуповані держави тоді ж "звернулися з проханням" прийняти їх до РСФСР.

У травні 1925 року вже "Деспубліка Хорезмська" та "Деспубліка Бухарська" були прийняті у склад РСФСР під акомпанемент жорстокої боротьби з басмачськими партизанськими відділами.

Як бачимо, і тут та ж схема, - той же шабльон: військовий підбій сполучений з галасом про "визволення", фіктивні органи народного представництва в умовах терору, комедія "просьби про приєднання" і очевидно ласкава згода! Під час цього всього негаваючи, без перерви, працюють московські органи безпеки.

В роках 1930-33 [на Україні тоді шалів масовий терор і організований голод та відбувався процес СБУ] - в Туркестані йшла "ліквідація" т.зв. "Ататурковщини", "Напасовщини"; в Узбекістані - організацій Касімова і Бодрет-Лінова, в Кіргізстані - "Абдурахмановщини"; в Таджикистані - "Хаджібесівщини" ... Це бачимо з цих "термінів" - ніде не було на ці ональні рухи, а лише якісь персонально керовані, анархістично-індивідуальні авантюри чи інтриги! Так спритна Москва навіть борців за волю свого народу не лише нищить, але й компромітує очах світу!

Концягери Лєни й гирла Снісею заповнюються "потенціальними" націоналістами: узбеками, кіргізами, таджиками і т.д.

Звичайно, крім того йшли рівнобіжно "чистки" партійного штабату. Так напр., в 1923-24 роках чистка від "націоналістичних елементів" зліквідувала коло 1800 кіргізів-комуністів.

Широко була використана Москвою в роках 1936-38 хвиля "антитроцістського" терору для при нагідної ліквідації патріотів азійських народів. Числа "Правди" з року 1927 запевняють, що "всі члени комуністичної партії" в тих республіках "примусили до відірвання своїх республік від СССР".

На тлі того всього чи ж може нас тепер дивувати, що наприклад в 1897 році було кіргізів 1.300.000, а в 1926 р. стало іх, як подає урядова статистика тільки 762.736 душ. [Подана нами раніше кількість населення "Кіргізької Республіки" годиться з цією цифрою, бо навіть автохтонне населення складається не з самих кіргізів, які становлять лише 58% населення "Республіки"]

На закінчення ще мусимо сказати кілька слів про економічний бік цеї проблеми.

Під оглядом господарчим трактує Москва ці райони як кольоніальні простори, і "розвиває" їх не всебічно, не в інтересі тамошнього населення, алише в рамках власної плянової господарки як бази сирівців та півфабрикатів.

В Узбецькій ССР напр., знищено самовистарчальність господарчу, ліквідовано всяку збіжеву господарку і наказано плекати тільки бавовну. Таджицька - розводить єгипетську бавовну і т.д. Одночасно з масовою продукцією бавовни, потрібної Москві, як для армії, так і для запільніх робітничих дружин, яку поширюється - енергійно будеться також важку промисловість.

Треба тут підкреслити, що там знаходиться 56% усіх запасів міді в СССР. У Казахстані ж є третій по потужності вуглевий район СССР. Тут же знаходиться 49% усіх запасів олова московської імперії; крім того тут родовища нікелю, вольфраму, мінгану, салітри і фосфатів. Іртиш є невичерпальним джерелом гідро-енергії. "Кіргізька Республіка" багата на вугілля, нафту, ртуть, сірку, аршенік.

Взагалі всі ці краї центральної Азії мають величезні запаси нафти і під цим оглядом певно зайдуть одне з перших місць у світовій продукції.

Москва пов'язала ці країни рядом залізниць, організує промисловість | одночасно перекидаючи туди московське робітництво | і реорганізувала скотарство.

Промисловість цих районів уже зросла двічі і тричі, сітка доріг уможливлює перекидання війська і натиск в напрямку Індії.

Підпорядкованая Москві цих районів і Сінкінгу творить безпосередню загрозу для Індії, а що ще важливіше - є дока-

зом, що Англія вже від 1919-20 років є "у відступі" по відношенню до Москви! Коли б Англія іншими поставилася до тубольців та висунула свого часу гасло боротьби з усією Москвою, — могла б сама бути там паном положення. Спідка з білим москвинами зашкодила Англії так, як вона пізніше впливиала негативно на німецьку політику.

Тепер же Центральна Азія, разом із Східною Монголією є поважними випадковими базами в бік Індії, Єгипту і Китаю, а Казахський поет, куплений Москвою — Джамбул Джабаев — "мріє" про недалекий час, коли його внук засяде в парламенті світу і візьме участь в керуванні колись могутніми і гордими націями.

Скажуть нам, якже годиться нищення тубольців з проповіданням подібних ідей? Але наш читач вже знає, що вся національна політика Москви має два обличчя: одне справжнє [якого чи то не бачать навіть винищувані народи], а друге — на експорт.

Очевидно, що можна дурити закордон, чужі народи лише тоді, коли на самій землі закривається декорацією "народного сгиба" цвінтар закатованих жертв.

Тому Україна і звуться стало — ... "квітучою," життя "світського громадянина" — "заможнім" і т.д.

Все це в ще більшій мірі має місце на терені Центральної Азії, яка має все ж спеціяльне завдання своїми лаштунками підмаблювати залежні від Англії народи, заохочувати їх до боротьби з Англією.

Саме тому, на закінчення цього розділу ми ще раз пригадаємо: В 1897 році було москвинів 48 мільйонів, у 1926 році — 74 мільйони, а в 1939 році понад 90 мільйонів. Факт, що з 1917 року москвина творили 58% населення імперії — доводить, що інших народів менше.

Коли десь більше стає вовків, там завжди зменшується кількість серн, а навіть овець!

VI

ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА СОВЕТІВ, ЯК ЗЬГОДА МОСКОВСЬКОГО ІМПЕРІЯ-
ЛІЗМУ.

В попередніх двох розділах ми показали читачам не основі лише автентичних советських матеріалів ту вельичезну розбіжність, розбіжність, яка є подиктована вимогами закордонної московської політики і яка роблена свідомо ^{між} фразою обчисленою на експорт і жахливою дійсністю.

Кожен, навіть упереджений читач, мусить бачити, яка жахлива доля чекає кожну націю, коли вона попаде в склад т.зв. Советського Союзу. Кожну таку націю чекає знищення її політичної окремішності, знищення її культури, повне унеможливлення національного розвитку, вигублення її інтелігенції, нарешті, повільне перетворення цілого населення в рабів, яких використовуватимуть поводячись з ними гірше чим з худобою. Кожен міг зробити висновок, що під плащем "волі" кремлівські володарі - вдягнувши приєднано усміхнену маску дбайливого батька - поволі-тихенько, без шуму, з невимовною жестокістю, вбивають свої жертви духовно, а почасти і фізично.

Однакова доля чекає всі нації, крім московської, яко нації, в складі СССР. Однак ми ще не горорили про те, яка доля в додаток до того всього припадає всякому громадянину СССР, навіть із московської народності. Ця доля випливає з одного боку з основних прикмет пануючого в державі режиму, а з другого - з національної вдачі самого "пануючого народу". З того сама собою випливає теза, що ця доля незалежно від настрою того чи іншого "Голови уряду", може бути лише така, яка є тепер і зміна її означала б упадок самого режиму. Ця обставина поставила перед кремлівськими володарями важке завдання: лишаючи її такою, якою вона є, створити поза межами СССР ілюзію, що життя підсоветської людини є чудове, гідне захдрості. Лише в тому випадку не були б цілком безвиглядними всі пляни московського імперіалізму, лише в такому випадку не пішли би на-

марне всі зусилля, все обмірковане шахрайство, стосоване в політиці національній. Треба було переконати людство в привабливості советського життя, бо советам треба, щоб люди думали так, як писав большевицький поет Маяковський, що посилає "до всіх чортів" усі папірці, усякі пашпорти. "Та цей", пише він, "я гордовито з кишені дістану - читайте і заздріть, я - громадянин Радянського Союзу!" [Вірш про радянський пашпорт].

Зворотнім боком тої ж медалі була конечність ізолювати власних "громадян" від решти світу для того, щоб вони не лише не мали змоги оповідати про дійсні умови життя в ССР, але щоб таож на могли й самі пізнати життя людини в несоветських державах, бо тоді слова Маяковського почали б ім здаватися просто смішними, а це могло грозити загибеллю советського режиму.

Все ж первім завданням кремлівського уряду було передати світ, що всі, навіть найбільш утопічні, мрії людських мас здійснені в ССР. Тому ж що в цілому світі звикли шукати права громадянина в конституції, то очевидно таку конституцію мали зфабрикувати і совети. Однак, не зважаючи на всі заходи кремлівської влади, закордон таки діставалися час від часу відомості про справжній стан і тому доводилося міняти конституції, відкидаючи що кілька років стару, як поламану зброю.

Коли вже з певністю можна було сказати, що наближається горяче сподівана нагода кинутися на спокійний і нічого не підозрюючий Захід, пущено в обіг останню т.зв. "сталінську конституцію". Звичайно, та конституція була лише канвою, по якій вишивали свої фантастичні пропагандові взірці ріжні большевицькі організації поза ССР, розкидані в цілому світі і керовані кремлівським диригентом.

Знали добре в Кремлі, що відколи світ світом, не зважаючи на зусилля законодавців, завжди згідно зі своєю природою одна людина намагається експлуатувати другу. Знали, що навіть в кожній майже родині завжди можна підмітити членів родини, сільш у привілейованих і "експлуатованих". Саме тому серед

усіх народів можна знайти людей, які невдоволені своїм життям, мріють про щасливі, "утопічні" часи, коли не буде жодної експлоатації. Чим мрія більш неоссяжна, більш фантастична, тим вона привабливійша. Що ж є дивного, коли советські демагоги яко першу атракцію, ні трохи не вагаючися, оповістили в статті 4 цеї конституції, що "в СССР наступило знищенння експлоатації людини людиною"! Цей параграф "Конституції" як бачимо часто пропагандований і найбільше враження зробив саме на Заході, з "чудового далека". Статті 6 і 8 запевняють, спритно підміняючи, поєднання держави поняттям "всього народу", що всі багатства світа належать в СССР – цілому населенню! Але така абстракція не всіх обійшла задоволеними, бо людина і то кожна! все ж хотіла б мати ряд річей своїх власних, бо їй мало самої приемності, що немає вже багатіїв, яким вона могла б заздрити, тому в додому цім людським бажанням стаття 10 признає громадянам право на "деяку власність" особисту.

Звичайно не було жодною таємницею для Москви, що в більшості держав по першій Світовій війні безробіття було тим лихом, котре стало докучало одним, стояло мов вічна загроза перед очима другим і вже пхнуло на саме дно – третих!

Саме тому стоїть в советській конституції|стаття 118| порожня агітаційна фраза "громадяни СССР мають право на працю". А в одній з дальших статей додано більше змістовні слова, справжнє значіння яких онак не може зображені несоветський підданий: "Праця в СССР є обов'язком і справою чести кожного здатного до праці громадянина, хто не працює – той не єсть". Льогіки – можна не шукати, бо з одного боку обовязков підкріплений погрозою голодової смерті, а з другого пропаганда фраза про "право на цей обовязок"!

Стаття 119 урочисто забезпечує право на відпочинок, а стаття 120 про "матеріальне забезпечення на старість" підтверджує позитивну і цю справу.

Знають кремлівські володарі, якими правами користає колірова людина у їхніх тимчасових спільників в Гіллінічно Амери-

канських Сполучених Штатах та Англії і саме щоб заснати для себе ту людність, включена до конституції стаття 12° про "рівноправність усіх громадян, незалежно від їх національності і раси".

Від багатьох століть приваблює людство стільки обіцяюче слово "воля", в котре кожний вкладає те, що йому найбільше самому до вподоби. Чи ж могло і таке популярне гасло лишитися невикористаним? - Звичайно ні!

Стаття 124 каже: "З метою забезпечення за громадянами свободи совісти церкву в ССР відокремлено від держави і школу від церкви. Свобода відправлення релігійних культів і свободол антирелігійної пропаганди визнається за всіма громадянами".

Нарешті, щоб то була за конституція, коли б в ній не було тих "свобід", про які стало звичайно декламувати інші кожній нагоді всі американські й європейські претенденти на популярність серед мас!

Отже ст. 125 каже, що "всім громадянам ССР гарантується законом:

- а) воля слова,

- б) воля друку;

- в) воля зборів і мітингів;

- г) воля вуличних походів і демонстрацій".

Природно ст. 126 каже: "З метою розвитку діяльності широких мас забезпечується право об'єднання в громадські організації, професійні спілки, організації молоді, і т.д."

Стаття 127 "забезпечує недоторканість особи", а стаття 128 "забезпечує недоторканість житла та тайну листування".

Навіть на основі того, що знають закордоном про життєву інспекцію в ССР, - можна сказати з певністю, що ці статті постригли до конституції спеціально для того, щоб улегти і право поза межами ССР слугам московського імперіалізму, бо з певністю ні одна людина не може навіть припустити, щоб хтось із дімосковською владою мав намір їх практикувати поважно.

Стаття 134 забезпечує виборцям право виборів на основі загального рівного та таємного голосування, а статті 125, 126, 127, 128, 129 і 140 повторюють ще раз те саме, лише вроз-

дріб | відомий спосіб реклами|.

Складши і ухваливши саме таку конституцію при кінці 1936 р. Совети явно мали один єдиний намір - ослабити спротив народів, які повинні впасти жертвою їхнього імперіалізму. Вони мали підстави думати, що всім, кому з якихось причин не подастило, хто був невдоволений, зі свого становища в сучасній державі - всім ці конституційні принади, поруч із запереченнями повної національної волі і всіма бутафорними "советськими республіками", улегшать, як не повну зраду батьківщини так що найменше перехід до тaborу "ворогів війни" і ерхи-хильників капітуляції. З цею ж метою довкола конституції знятій був немилосердний галас. Що під час цієї обговорювання Сталін, з упевненістю цигана, що захвалює на ярмарку здихаючу шкапу мов баского чудового коня, запевнював: "Я думаю, що конституція ССРР являється єдиною в міре до канца демократичної конституції".

Вся світова советська преса вихвалювала всіма голозами про конституцію, розриваючись від удаваного захоплення і запевняючи, що досі світ нічого подібного не бачив. При тому всі ставили виразний натиск на "дальшу еволюцію в бік забезпечення населенню найбільших прав".

Москвичі знали, що крізь китайський мур, що оточував країни ССРР, майже не долітали стогони катуваних, інколи було чути все ж глухий гук розстрілів або продиралася звістка про винищенні голodom мільйони. Москвичі знали, що протягом майже двадцяти років саме це псувало ім наслідки їхньої пропаганди. Одним із завдань сталінської конституції й було здобути за одним Махом віру в якесь переродження, в якусь радикальну зміну політики, яка вже від того часу не матиме темних сторін.

І треба признати цей пропагандовий трік мав деякі успіхи. Адже ж лише цим можемо пояснити, ряд цікавих фактів із памятних вересневих днів 1939 р.

Відомо всім, Польща була яко безпосередня сусідка найкраще поінформована про "правдомовність" советського уряду, а проте і вона:

... 1 | вірила у қартість підписаного з Москвою пакту про

неагресію,

2) ії вищі урядовці вірили в першу "європеїзацію" ССРС і перетворення Савла у Наньла.

Доказом цього останнього може бути не лише добровільний переїзд в советське розпорядження ряду польських генералів, але й такі факти, як напр., вчинок польської поліції 1939 р. | що дбайливо зібрала і передала | згідно з наказом свого команданта | всі матеріали й архіви советському НКВД | звичайно, по доконанні цього, пару днів пізніше, була й сама переарештована та винищена | .

Староста | шеф повіту | кременецького - п. Чарнєцький - замість виїхати з прикордонного повіту, зібрали расінів, рушив назустріч советським військам, що зближалися, щоб привітати їх на межі свого повіту. Природно, до привітанні він був заарештований, довго сидів у вязниці, а потім був засланний, невідомо куди.

Очевидно ті люди, в складі яких проходили все ж глухі чутки, в іри, либо стосовно тоській фразі, за гарним фасадом не бачили жахливого нутра будинку. Навіть вони не розуміли, що ССРС видавть свої конституції лише для того, щоб писати "Сталінська конституція, продіяна наскрізь людяністю" і щоб Сталін міг сказати напр., в разомі з Гой-Говартом: "Це суспільство ми побудували не для утилізації особистої свободи, а для того, щоб людська особа почувала себе дійсно вільною".

"Справжня свобода є тільки там,де знищено експлоатацію, де нема безробіття і жебрачтва,де людина не тримтить за те, що завтра може втратити житло, роботу, і хліб". | Пльз, "Сьогодні і вчора" ст. 118, Кців, 1938 р. |

Ця конституція потрібна для того, щоб в мирний час надежди, такі довірливо захищені листи, як напр. від Джорджа Коннета, фармера з острова Джерсі | там же, ст. 120 | , а в часи війни, в момент наближення імперіалістичних московських армій - генералів війська, старости й чолівці замість боронитися перед нахабною навалою, що порушує ще вчора підписану умову, переходили на їхній бік і з хлібом та сіллю зустрічали окупацію!

Крім "Конституції" для тої ж цілі служило встановлення гідності т.зв. "знатних людей" і відзначення орденами за професію.

В практиці советської влади нічого не коштує надати тим чи іншим працівникам своїх підприємств або державних установ почесного титулу "знатного человека", як не коштувало царський уряд іменувати кого небудь "коллежским асессором" чи чимсь подібним. В практиці такий титул майже нічого не дає, ні влади, ні становища, ні навіть громади, хіба лише можність трошечки менше працювати. Та можна цім титулом дуже добре послуговуватися для агітації. Можна писати поза межами ССР, що "тоді, як у цілому світі титули і посади мають багатії - в ССР мають їх люди праці, звичайні робітники!"

Ще більше галасу можна робити з приводу орденів.

В советських публікаціях люблять писати таке: "Уявіть собі, щоб сказали пани штальмайстри двору його величності, як би вони могли хоч краєчком ока побачити номер "Правди", в яку повідомляється про нагородження кращих конюхів, доярок, пастухів нашої країни. Конюхові, простому конюхові - орден! Свіннопасові - орден! Ні, тут щось не так.

І було б зовсім неможливо розтлумачити панові штальмайстрові, що конюх, коли він зразково виконує свою справу, у нас вартий високої винагороди, а от пан штальмайстер, конюх тільки по імені, а справді нероба - не вартий по нашему спрощеній нічесінського".

Звичайно при цьому не згадується як про те, що "знатного человека" може зігнути в барабанчий ріг не лише всякий енкаведист, але й звичайний секретар парткому, так і про те, що на щаблях суспільної драбини в Советах розцинюються "пастух-орденоносець" аж ніяк не одинаково з "орденоносним" директором якогось тресту, не кажучи вже про панів Хрущових чи Кагановичів. Нагороджені за царського часу "жидалем" волосний старшина в істоті речі мало чим ріжлився від сучасного орденоносця-конюха, але сама назва "орден" і використання цеї назви в цілях пропаганди - ось що є характеристичне для большевицької політики!

Червона Москва навіть такі двібні потягнення робить з

забороняє зошкодити свої шанси підбю світу!

• 1000 BULLETTS 30-06 CALIBER HOLLOW POINTS 100 GRAINS. 1000

2007 RELEASE UNDER E.O. 14176

PROBLEMS IN THE STUDY OF THE HUMAN BRAIN

VII

1894-1895

1. *Chlorophytum comosum* (L.) Willd. (Asparagaceae)

ЗАКЛІСНИЙ ВІК ВНУТРІШНОЇ ПОЛІТИКИ СОВЕТІВ.

Тому, хто не знає більше московського народу взагалі, а
того "советського" уряду з окрема, хто при скептицизмі і то
просто навіть не здатний припустити, що у сучасному урядові гарантії
та запевнення московської влади є згідною цинічною брех-
нею, — важко собі хоч би приблизно уявити, що криється за пиль-
но розмальованими для світу лалтушками "советського ладу".

Ми далі спробуємо хоч коротко познайомити з цим читача на основі найбільш докладних і належних джерел. Справедливі в урядовій і Советській пресі відомостей. Ми будемо просто в тому ж порядку, якому перед тим подавали "атракції" пункти советської конституції — тепер подавати факти з советської преси, що ілюструють, як той пункт виглядає на практиці.

Перше, що маємо зясувати, так це, чи справді в ССР, вже відбулося "знищення експлуатації людини людиною". Задля того щоб отримати підтвердження цього, ми засвідчимося з умовами праці селянина, робітника і потому ремісника, виключно на основі опублікованих там теріялів.

Коли мова йде про селянство в ССРІ, то треба сказати, що селянства в московській імперії майже немає, коли розуміти під цею назвою не робітника, що мешкає на селі і працює в рільництві. По переведенні колективізації ледве яких з сільського населення лишилося поза колективами і чекає своєї "ліквідації", решта була змущена йти до колективів. Це в практиці значить, що вся ця маса перестала провадити власну господарку, на власне ризико, що землю у неї забрано незалежно від того, скільки хто її мав, забрано реманент [коней, корів, і т.д.], але залишено бувшого селянина-господаря жити в тих селах, в яких він і жив. Нісля вступу до колективу цей бувший

селянин має право мати лише малосем'яний городчик біля хати для потреб своєї родини, але очевидно він є надто малий, щоб селянин мав змогу прогодувати з нього і себе і корову і дичину птицю. Це значить, що селянин мусить поза мікроскопічно малим "господарством" заробити |теоретично- в колективі| на харчі для себе і родини, на одяг, опал., підручники для дітей, посуд, взуття, направу хати і т.д.

Теоретично він може потішати себе тим, що йому "належать" всі орні землі цілого ССР, але це також заспокоє в злиднях. як папр., свідомість повноправного громадянина колишньої Франції, що попав у злидні, свідомість, що властиво він є одним із власників всіх грошевих засобів його держави, а коли він мешканець Парижа - то власником всіх міських підприємств |що звичайно не рятує від злиднів|.

Теоретично "їого" земля є власністю держави і лише держава через свої органи та наказами з центру керує всією господаркою. Держава рішав, що має бути посіяне, яку оплату за яких умов праці має одержати вchorаній незалежний господар. Голова колхозу і секретар |здебільшого урядовці| керують працею вchorаніх селян за посередництвом т.зв. бригадирів.

Перед революцією в царській імперії належало дідичам 30,2% землі, а селянам 64,7% |решта державі й монастирям| - таким чином пересічно на господарство випадало 7,5 га землі |на Україні то навіть 8,9 га|. У звязку з тим очевидно лише незначна частина безземельних і малоземельних селян працювала у пана в ролі сезонових наймитів під доглядом т.зв. "прикаміків" і "ланових".

Тепер в дійсному розпорядженні селян лежить лише 6% всієї землі і то не як власність, а як одержане в безтермінове користування, це щось подібне до оренди, а решта землі належить безпосередньо державі. Так держава заступила собою дідичів, а всі селяни, котрі перед цим були переважно незалежні господарі - опинились в ролі сталих наймитів, керованих під час праці замість лановими - бригадирами. Селянин т.е. б. р е т и ч и ч н о в наслідок московської революції збільшив кількість припадаючої на господарство землі на 14%, але ..., вті-

тив усю!

Сама ця зміна є остильки виразним погромом, що ми могли б уважати справу про "експлоатацію людини людиною", зясованою. Але тому, що саме ті, хто не жив в ССР і не відчув на власній шкірі, що значить бути колхозником - того не може собі навіть усвідомити - мусимо, щоб хоч в деякій мірі дати змогу зорієнтуватися, з'ясувати на основі "советських" джерел хоча висоту зарібку такого бывшого селянина.

На початку мусимо звернути увагу читачів із притиском підкреслити, що немає жодного усталеного для колхозників за рібку. Московську советську владу в Кримі, всупереч заповінням конституції, дуже мало цікавить, як живе селянин чи робітник їхньої імперії і тому влада стало усталює не висоту заробітної платні, а зовсім щось інше. Щороку усталює червона Москва скількість сільськогосподарських продуктів, яка має бути віддана владі на зборення для підбою світу і на розкішне життя своєї цилінічної панів держави, незалежно від висоти урожаю.

Навіть, коли колгосп має змогу віддати всю визначену державою кількість продуктів - то й то не вільно давати кому-богто не було продукти до здачі всього державі.

Скрипник |ставленник червоної Москви| напався свого часу на одеський Обком Комуністичної Партії за те, що він призна- чив свою постановою "перший гектар обмолоту", єдна громадське харчування, назвав його іронічно "сердобольним" |гуманним| та обвинувачував що той Обком діє "під диктат класового ворога, відсушуючи хліб - засівши державі на другий плян". Як видно з такого ставлення справи, владі байдуже, як живеться населенню: можуть падати на вулицях Одеси голодні діти, можуть гинути дорослі від хронічного голодування, - Москва мусить одержати своє!

Во все - на службу імперіялізові! Ось що сказав уже згадуваний Постишев у своїй промові 10.5.1923.ра на пленумі ЦК КП|о|у:

"Основне є головне завдання - це викригти сільськогосподарську кризу з того прориву, якому воно перебуває. Згідно з директивою товариша Сталіна,

ми маємо дати 7-8 міліардів пудів хліба... В ід у спіш-
ного розвязання цього завдання в
дуже значній мірі залежить .... да-
льше укріплення ССР на міжнарод-
ній арені".

Лиште те, що лишилось після докладної здачі
визначеної державою кількості збіжжа та й інших плодів зем-
лі, може бути зажитковане на місці.

Очевидно, з решти урожаю, що потому лишилася, в першу чергу виділяється потрібна кількість на насів, далі на удержання колгосної адміністрації, потому на годування колгоспного життєвого інвентаря і нарешті ... те, що по всьому лимітиться - може бути поділене для виплатення селянам, яко заробітня платня.

Протягом року бригади оцінювали працю кожного працівника, але звичайно цілком субективно, так, що одному три дні числили за один т.зв. "трудодень", а другому лише пів дня праці або й третину.

Отже тепер вчислялося, кілько таких трудоднів мусить колгосп оплатити та на ту кількість ділено кількість линків урожаю. Так в кожному окремому колгоспі повставала інша скalia оплати праці.

Ті одиниці, котрі в наслідок збігу обставин | партієць форсований в партії, добре стосунки з бригадиром і головою колгоспу, вміння показатися та партійна інструкція представити якогось "відмінника праці" для нагороди | могли одержати іншу дещо заробітну платню | за більшу кількість призначених трудоднів | та ще коли саме той, один з тисячі, колгосп був форсований владою як "зразковий" - звичайно потому трапляли на шальти преси.

Ми користалися урядовою | бо іншої немає там | союзською пресою і тому згідно з нею подаємо висоту заробітку та -
ких "виняткових" колгоспників, котрі, згідно з намірами влади, мали у всіх викликати заздрість та подив і тим самим сприяти підвищенню інтенсивності праці.

Отже ціла родина такого зразкового на Україні колгоспника, що складалася з шести душ, за працю протягом року усіх дорослих членів |якій було з огляду на подані вище обставини признато 1450 т.зв. "трудоднів"! - одержала 2,5 тони пшениці і 1400 рублів |карбованців| грішми. Не треба забувати, що про це писали мало не всі часописи України, яко про надзвичайне досягнення.

Щоб читач, який не жив у СССР міг определити практичну вартість тих 1400 рублів, то треба зазначити, що як видно з ішого числа "Вістей" з того ж року - коштувала в УССР звичайна корова 1500 рублів. Себто ця ціла родина дістала за признаних їй 1450 днів праці тільки 2,5 тони пшениці і рівновартість дуже поганенької корови.

Коли б це працювала одна людина, то стільки днів праці вона отмала протягом пяти літ - це значить, що сільський робітник на власних харчах заробивши що суму за пять літ!

Також советська преса кричала про експлоатацію і визиск селянства Волині й Полісся в Польській державі, тому порівняємо цей зарібок з зарібком волинського селянина. На Волині в році 1938 коштувала тона пшениці 240 зл. польських - отже дві з половиною тони - 600 зл., а корова сто зл. Не значить, що та зразкова колгоспна родина одержала 700 зл. за 1450 трудоднів, або один трудодень оплачувала советську влада сумою рівною пів золотого! Тоді ж польські дідичі платили за день праці від 1 до 2 злотих. Коли один-два злотих є "експлоатацією", то що ж тоді казати про зарібок "не експлоатованого" московським советським урядом навіть "зразкового колгоспника"?

В іншому числі читаємо, що колгоспник Покришов на Миколаївщині за 1500 трудоднів одержав 2.600 рубл. та 16 пудів хліба, це дає ще нижчу розцінку.

У числі 278 "Вістей" з 1938 р. стверджується, що на Одеській |багата на врожаї степова округа| при надзвичайному врожаї, за надзвичайної інтензивності праці, в найкращому колгоспі, виплатили за один трудодень 10 кг пшениці і 4 карб. грішми. Для порівнання зве-

немо увагу читача на те, що того ж часу в ненадто багатій на пшеницю Чехії при звичайному урожаї платили звичайному робітникам не менше 16 кг пшениці, чи рівновартість їх в грошах. Це значно більше за советську платню, бо за 4 карб. можна було тоді купити в СССР лише 2,5 кг пшениці. Коли порівнямо з Польщею, то це була оплата майже така, яку платив дідич на неродочих піскуватих землях глухого і експлуатованого Поділля!

З того ж річника часопису довідуюмося, що пересічна максимальна оплата трудодня була тільки 6 кг зерна і 90 копійок грішми.

У чис. 276 "Вістей" є допис, у якому дуже вихваляється колхоз села Ружичка Проскурівського району, Кам'янець-Подільської області, в котрому почастило колгоспникам одержати за свою надмірну працю в 1928 р. навіть за трудодень - по 4 кг зерна, 1 кг картоплі і 25 кг сіна! На чеські ціни з того часу це було би коло 12 кор, це більше чим два рази менше того, що тоді платилося такому чеському робітникові. Крім того кожен може обрахувати сам собі скільки ті виплачувані продукти колтували в його країні в 1928 р. та порівняти одержану суму з тю, яку тоді платили в СССР за день праці. | Очевидно оплати воєнного часу, яко ненормальні, не можна брати під увагу |.

Колхоз "Первая Міхайлова" платив 800 грамів зерна і 20 копійок за трудодень. В кількох інших колгоспах 800 грамів зерна і 84 копійки |з тих же джерел|. Звичайно, ця неймовірно мала оплата трапила до преси, як повчавчий контраст "які наслідки дає недбала праця".

Коли ці цифри порівнямо з цифрами, котрі вишли б, коли з західно-європейський робітник обернув у весь свій денній зарібок у пшеницю, то побачили б, що советський колгоспник одержує жахливо мало, що навіть їхні штучно премійовані нечисленні одиниці і ті одержують менше за звичайного сільського робітника! Але й ця мізерна оплата ще не показує ступиня експлуа-

тації й визиску селян цею "робітничо-селянською" державою.

Треба ще мати на увазі, що коли селянин не вміє догодити бригадирови, то його дуже часто за ніщо карають, скреслюючи йому по 3-4, а то й 10-15 трудоднів за одну "провину".

Ми порівнювали лише рекордово виняткові оплати советські зі звичайними європейськими, що безперечно не є правильно, бо ж ті "високі" оплати одержують лише одиниці, а низькі оплати - мільйони людей. Непідвищені ж оплати, як ми бачили з відомостей одержаних ^X з того ж часопису - це 800 грамів зерна і 84 копійки за трудодень! Навіть, коли ми приймемо, що це винятково низька оплата і збільшимо її щоб мати пересічну оплату до 1,5 кгр. пшениці за день праці - то й то, подумайте, чи була пла заході в Європі така ціна за працю чоловіка, батька родини чи здорового парубка? Навіть безробітні в ряді країн одержували допомогу значне більшу за тих 1,5 кгр, які виплачувано в ССРУ ^{учорашньому} господареви, тепер сконфісковані землі.

Коли спеціально в цілях внутрішньо-пропагандових відслідчено було комуністови, колишньому безземельному, Миколі Мельнику за почислені йому та його родині 700 трудоднів, відроблених в колгоспі села Ружичка [Проскурівський район] протягом господарського року 1937-38 рівновартість 56 метрів пшениці - то про це писалося спеціальні відомості в часописах і згадувалося на зборах! Коли б таку суму виплатили сільському робітникові на його власних харчах і удержанні в західній Європі - то про це ми також могли би почути або й довідатися з часопису, як приклад надзвичайного визиску селянина.

Тепер же мусимо звернути ще увагу читача на те, що в ССРУ ціна на збіжжя [яким переважно виплачують колхозникам] є нижча, ніж в Європі, а ціни на всі промислові вироби є значно нижчі за європейські. Це в практиці значить, що зарібок того

нешасливого селянина, втратившого в наслідок революції власну землю ще нижчий чим це виходить з наших розрахунків.

На основі цих автентичних советських даних кожен може бачити скілько треба мати без соромності й інізму, щоб, коли йде мова про селянство, запевняти, наче б то в ССР – немає визиску.

Але картина визиску селянства та його положення була б ще не цілком ясна без деяких загальних відомостей про організацію цього визиску.

Отже треба нагадати, що під час примусової колективізації села |1930-31 рр.| змушено було селян віддати свою землю і свій інвентар в колгоспи, а проба опору селянства коштувала йому дорого – мільйони жертв. В акції остаточної ліквідації спротиву відограли величезну роль так зв. М.Т.С. |Машинотракторні Станції|. За цю невинну назву |як і завжди в московській імперії| ховався не такий вже невинний зміст. М.Т.С. зроблено фактичними адміністраційно-господарчими і поліційно – політичними органами Москви, яка за їх допомогою поборювала опір селянства в безжалісний спосіб. Спочатку М.Т.С. доручені були ці функції без спеціального законодатного управління, але в 1933 оден з некоронованих королів московської нації – Лазар Каганович запропонував у своєму докладі "Об організації Політотделов прі М.Т.С." зреформувати М.Т.С., організацію Політ-Відділів при них.

"Політвідділи М.Т.С. ... що є в теперішній момент переважно господ.-технічними центрами новині забезпечити перетворення М.Т.С. у центри як господарчо-технічного, так і політичного керувництва" – говорив цей прийнятій і перекладений в життя проект Л.Кагановича. Було ухвалено: "Щоб політично послідити М.Т.С. та рішуче поповнити політичну і господарчу роботу наших друнок у колгоспах Н.К.- В.К.П. |с| постановив організувати у всіх М.Т.С. і колгоспах політвідділи". Далі говориться: "найпершим завданням політвідділів

М.Т.С. "забезпечення безумовного і своєчасного виконання колгоспами і колгоспниками всіх своїх обов'язків перед державою". Іх же завданням було "осягнути, щоб всі без винятку колгоспи мали партійне керувництво".

В "Уставі про політвідділи М.Т.С." це окреслене ще докладніше: "Політвідділи М.Т.С. беруть активну участь у доборі кадрів М.Т.С. і управлінь та працівників, що обслуговують колгоспи і М.Т.С."

Уже в 1934 р. Л.Каганович ствердив: "Партія за допомогою пошітвідділів виявила і вигнала з колгоспів і радгоспів антисоветські елементи".

Тепер коротко зясуємо, що це значить: "вигнала".

Отже треба нагадати, що при "вступі" до колгоспу у селян одібрано усю землю за винятком т.зв. "присадибної", яка не може згідно з законом [1939 р.] перевищувати пересічно 0,2 гектара.

Тепер же слід мати на увазі, що § 3. "Колгоспного Статуту" говорить: "наділ землею членів, що вибули з колгоспу, котром земельної площи колгоспу - заборонений". Отже земля селянина при примусовому втіленні до колгоспу була у нього забрана і при усуненні його з колгоспу - вона тому не вverteться. Таким чином усунений з колгоспу селянин залишається без засобів до життя, бо лише з 0,2 гектаром землі. Тимчасом той же статут передбачав, що "за невихід без поважних причин на роботу, за недбайливу грааду та за інші порушення трудової дисципліни, управа застосовує до винуватого кару".

Цими карами можуть бути, як гролові кари | відтягання від зарібку | так і виключення з колгоспу і навіть | коли управа захоче | "актувати" вчинок як свідоме бажання пошкодити колгоспові | "передача до суду, щоб останній наклав кару згідно з суворими | чиногами закону робітничо-селянської держави".

При цій нагоді слід нагадати західному читачу, що наприклад збирання колосків на полі були численні випадки покарання розстрілом!

Однак і це ще не давало б повної картини неволі, в яку потрапило селянство в Московській імперії, коли б ми не зазначили, що без посвідки з колгоспу, про те, що колгоспнику рівно відіхнати з колгоспу на окреслений чи неокреслений час - поліційні органи не мельдували і не давали дозволу жити в місті.

Ми вже подали на основі советської преси висоту селянських заробків, а тепер ще додамо з "Постанови Сов. Пар. Комісарів і Ц.К. партії з 2.VIII.1933 р. пункт I.", який каже: "Щойно по виконанні колгоспами своїх зобовязань щодо здачі зерна державі, здачі зерна як натуральної оплати робіт М.Т. С. і звороту насінних позичок, відкладається насіння для озимого і ярового засіву, утворюється асекураційний зерновий фонд до 15% річної потреби в насінні та відкладається пакга в розмірі річного запотребування для худоби" і тільки після того, згідно з пунктом З. "усе зерно, що лишиться після виконання всього, можна розділити цілковито між колгоспниками на трудодні".

Згідно з урядовими даними напр. на Україні мусів віддати лише самій чужій державі, яко податок, селянини 35% урожаю! Це по 1933 році, а тих років, коли москвиши організували голод на Україні - відбирала держава понад 74% збору брутто.

Ми бачили, скільки ще поза здачою державі мусів селянин оплатити видатків, щоби нарешті міг розділити між собою марні рештки. Слід не забувати також, що колгоспникові доводилося удержувати цілу хмару "адміністраторів", "політурядовців" і т.д. які жили з керовання тими колгоспами.

Несамохіть може виникнути питання: яким же чином не з'явилося сільське населення Московської імперії? Відповідь проста: бувший селянин не міг би існувати без "присадибного" господарства; яке було дозволене в розмірі: 0,2 га землі, одна корова, 2 телят, одна свиня з приплодом, до десяти кіз і домові птахи. Але тут треба нагадати, що й десятої частини того не можна було прохарчувати на 0,2 гектара землі, цеб то треба було весь харч для них купити, що було

майже неможливо, як тому, що держава не продала б, а інших джерел не було, так і тому, що в умовах советських не тільки неможливо по "вільних" цінах закупити щось, але й неможливо продати. Отже по перше: жити з цеї господарки, продавши частину прибутку є неможливо, а крім того не слід думати, що й з цеї частини свого господарства був селянин не платить державі "податку". Бувши селянин має здати державі: певну кількість мяса, одну свинячу шкіру, 160 кільо картоплі, 470 літрів молока, 1,5 кілогр. масла, 50 яєць і т.д. і т.д. та біля 100 руб. грішми річно.

Таким чином, коли ми порівняємо становище сучасного "селянина" в московській імперії зі становищем кріпака перед скасованням кріпацтва в 1861 р. то під деякими оглядами можемо ствердити навіть погіршення. Поліпшення є лише під тим оглядом, що при ~~шлюбі~~ не потребує колгоспник брати дозволу влади на ~~шлюб~~, що ж до решти, то маємо погіршення, бо дідич не міг трактувати невплачення натурального податку [т. зв. "оброку"] за кримінальний злочин і не міг позбавити селянина права на користування землею, а поза тим не міг втручатися в господарську діяльність селянина тай заслати або виселити також не міг так легко як сучасна влада.

Прочитавши то все може людина Заходу вирішити собі, що така політика Москви подиктована "доктриною", бажанням зреалізувати комуністичну ідею. Але таке припущення було б найбільшою помилкою. Колективізація є безпосереднім наслідком проб переведення в життя першої "пятилітки". "Пятиліткі" мали єдиним своїм завданням перетворити московську імперію на веденську збройнію, підготувати її до остаточної боротьби за панування над світом.

Уже в 1937 році Сталін, відповідаючи в пресі на відкритого листа, заявив цілком одверто, що "війна є неминучим етапом побудови комунізму", це ж саме багато літ перед тим ци сказав Ленін. Ці ж мотиви бралися під увагу при обговорюванні пятирічок, які всі наставлені на війну і тільки на війну. При цій нагоді слід підкреслити, що як роди продукованої зброї [важкі танки, моторизована артилерія] так і вишкіл військ [це]

радутисти, вишкіл "партизанів" і організації захоплених міст з середини вказують на підготовку не оборонної лише наїздницької війни, оскільки яскраво й очевидно не оборонної, що мусіли москвичі це маскувати гаслом "розбити ворога на його власній території". До такої війни реальну, технічну підготовку московського уряду треба датувати від першої "пятирічки". Однаке здійснення пятирічного плану наткнулося на перепадку: брак дешевих робочих рук і брак засобів.

Лодна податкова система чи господарча політика при збереженню приватної власності не дасть змоги: а) відбирати у селян ~~майже~~ 70% урожаю, б) зменшити споживання майже в чотири рази, в) знизити в п'ять разів реальну оплату праці в порівнянні з часами царату, - і г) звільнити, ввівши механічну обробку землі, мільйони рук від праці, з яких частина за опір колективізації могла бути скерована цілком безплатно на найважчі роди праці.

Переведення однак цього плану в життя, а тим самим колосальних зброянь, було неможливе без тракторизації, бо треба не забувати, що московська імперія за царату майже не мала тракторів навіть імпортованих!

Ще в 1929 році в ССР було тільки 24.000 тракторів і то все переважно куплених у ЗДА. Таким чином Америка допомогла свому майбутньому ворогові озброїтися і вона ж допомогла засудувати москвичам перші виробні тракторів.

Москвичі, маючи на увазі свою боротьбу опанування землі, поширили дуже виробництво тракторів і перейшли до таких типів тракторів, які уможливлювали б моментальне переключення виробництва на продукцію танків. На передодні другої світової війни вже на самій Україні було майже 100.000 тракторів!

Правильність твердження, що все це робилося лише для підготовки агресивної

во землі працювати на себе.

Таким чином московський народ уже й зараз не несе таких жертв, як несуть поневолені Москвою народи, уже й зараз іхнім коштом будуть міста і розвиває свою культуру, уже й зараз має більші можливості і легшу працю на керуючих становищах чи виконуючи адміністративні функції а в перспективі має стати єдиним рабовласником землі.

Народи ж які вже є поневолені москвянами з кожною годиною, з кожним зусиллям праці роблять своє ярмо важчим, майбутнє - чорнішим і своїми руками підготовлють власну загибель. Особливо сумна доля чекає саме слов'янські народи, нищення яких улегче москвянам іхнє слов'янська мова, яку вони вживають, хоча самі не є слов'янами.

Так ми в загальних рисах змалювали становище колишнього селянина в московській імперії та його причини, а тепер спробуємо відповісти на питання, чи не є тоді там, у цій "робітничій" державі ліпшим становище робітника?

Звернемося до тих же соцістських джерел.

Спочатку кілька слів про умови праці в ССРР.

Поки сьогоднішні кремлівські володарі ще лише готувалися до захоплення влади в московській державі або починали боротьбу за неї - вони так само дурили робітників бувної імперії царів, як дурять тепер Европу. Іому вони обіцяли, що в соціалістичній державі робітників взагалі всякий працівник одержуватиме пропорційно до якості чи кваліфікованості праці, а просто пропорційно до своїх

- 129 -

сноживчих потреб. Вони казали, що раз багатіїв тоді не буде, а буде |з огляду на те, що "хі з захопленням працюватимуть по яких 4-5 годин денно"! випродуковано всього така сила силенна, яку буде нікуди дістати і кожен зможе одержувати все, що йому тільки буде потрібно в потрібній кількості: Цими обіцянками слід пояснити, чому початково |перед Непом| введено однакові заробітні платні для всіх родів праці, для всіх становищ і всіх родів кваліфікації.

Але часи т.зв. "уравніловки" давно минули, майже одночасно з закінченням боротьби за владу! Тепер введена вже віддавна комбінована система оплати: усталена підставова місячна мінімальна платня, ріжна для різних працівників, однак провадиться і за акордовим системом обрахунків премійових додатків. При цьому сама влада з наміром, для викликання у інших намагання посягти зусилля, де кому начисляє значно більше, ніж йому справді належалося б. Це оплачується!

Винчайно, в залежності від посади також міняється висота оплати. Тому, що як ми далі побачимо, та зарібна платня є надто вже мізерна, - помічається в обдуреного і невдоволеного робітництва тенденція переходу |і то безнастінного| з одної промислової установи до другої, в марній надії, що все ж повдастить знайти кращого зарібку - то хоч кращі умови праці! Зрозуміло, що кремлівська влада почала енергійну боротьбу з цим |початково в пресі - там так починається всяка адміністративна нагінка| і намагалася фактично прикріпити робітників до тих підприємств, на яких вони працювали. Осіб, котрі все ж кидали і переходили на інші підприємства - почали заславлювати де лише можна, звучи їх "летунамі", а потому й переслідувати.

Крім того при кінці 1938 р. видано було ряд особливо суворих розпоряджень, в яких наказувало карати драконівськими карами за спізнення або пропущення дня праці.

З советської преси видно, що підпадали карам

не лише робітники, які спізнилися на які п'ять хвилин разом на кілька місяців, не лише ті, котрі з важливої причини пропустили день праці, але й ті, котрі на думку наглядачів, падто чисто виходили до клієнту! Так потроху в наслідок переслідувань за зміну місця праці "Летунство" і введення такого режиму роботники оберталися в звичайних рабів, котрих примушуєй рабовласник непосильно працювати.

Щоб кожний міг усвідомити собі, які вражки є від рабства, ми далі подаємо уривки зі советської урядової преси того часу [не забуваймо мирного часу!], які ілюструють впovні ті умови праці.

Ось в числі 12 "Вістей" за 16.1.1939 р. масно замітку про справу І.Г. Білецького, помішника бухгалтера Центрального Універмагу, що розглядалася в суді. Він дні 3.1.1939 р. не був на праці з тої причини, що його важко хвора мати потребувала допомоги. Він представив судові в цій справі урядове посвідчення лікарське, однаке воно не допомогло, бо Суд став на становище, що посвідки не видно, чи матері була потрібна допомога його особисто чи хтось інший міг їй так само допомогти! Білецького визнало винним і супутто за цей один однущений день! (ніхто при розгляді справи не згадував, що з ним ще буде політрапляється) з зазначенням у його книжечці праці, що він звільнений бути з посади "за ледарство". Може хтось припустити, що такий пропущений день або якесь спізнення на 5 хвилин може керовник, скільки скоче "не помітити" і все буде в порядку? Звичайно, це не так, бо на кожному підприємстві все влада людей спеціально винагороджуваних, котрі в подібному випадку негайно виказують на такого керовника "за укривальство" і тоді влада карає тих керовників. Урядова советська преса перевинена наказами про покарання таких керовників. В тому ж

Числі "Вістей" опубліковано декілька разів ч. 15 і якому користуються до відомої, що це "поступок у ході в. Відмінної зустрічі з праці Начальника земельного ділення і рідається в розпорядження суду" за те, що він не покарав усуненням з праці двох підлеглих йому селянів, з котрих кожен пропустив лише по одному дню!

Той же Наказ ч. 15 усуває з посад низку керівників установ за те, що дехто з підлеглих їм робітників, як тут дослівно сказано, "працює неоднаково" ристарчаючи продуктивно протягом усіх годин праці! Це б то прикінні дороги та інтензивної праці працює в наслідок природної втоми немі інтензивно!, а деяких з названих там керівників усуято за те, що були стверджені випадки непокарання робітників за сильну роботу.

Це було в числі 15 "Вістей", але разирітіть у числі 14 того ж часопису: і там знова багато шпальтів займають довгі списки покараних за подібні "злочини" керівників установ. При тому кари, яким вони підпадли, це не просто дисциплінарні кари. Не! Ті передано як звичайні злочинці в кримінальному судові. В "Вістях" 17.1.1939. більшу частину першої сторінки займає публікація під заголовком: "у Прокуратурі ССРР", в якій знаходимо довгий список покараних за цей "злочин" керівників установ, але й на останній сторінці того ж числа знова є під таким же заголовком нове звідомлення, в якому довга низка покараних!

Звичайно, такі "злочинці" дістають коло року вязниці і кожний і застереження, яке їх робить "людьми другої категорії".

Кожному однак ясно, що мало допильновувати, щоб раб всі визначені години перебував на праці і навіть працював, треба знайти більш ефективні способи присилування його до інтензивної праці, ніж примітивне биття, стосоване колись у відношенні до рабів. Практика попередніх рік виявила наочно, що раба можна було биттям присилувати весь час руматися, весь час

удавати, що він працює завзято, але не можна було примусити виявляти ініціативу і справді намагатися зробити як найбільше. Як ми ініч бачили з усого попереднього - можна закинути червоним володарям що-небудь, зде тільки не нектування психольогії. У цьому випадку вони пізнали під увагу, що завжди:

1| знайдеться певна кількість робітників, котрих привносить перспектива удекоровання їх відзнакою,

2| знайдуться охочі прочитати своє прізвище в часописі поруч з похвалою,

3| комбінуючи одне з другим можна завжди вилекати певний тип "послугача-наганяча" і

4| спираючись на людей трьох попередніх категорій завжди можна викликати колективне змагання за "первенство" і коли при тому пощастиТЬ розбудити в гурті масовий "інстинкт боротьби" чи конкуренції та скерувати його у певному напрямку - можна значно підвищити рівень праці, що завжди підставу до підвищення попередньої "норми-мінімум".

Задля того вже багато літ практикується т.зв. "справжні змагання", яке полягає в тому, що з ініціативи наче б то робітників, а в дійсності - влади, котра дас відповідний наказ робітникам-комуністам, робітники напр., якогось металургійного підприємства викликають на змагання робітників іншого подібного підприємства. Хто кого в протязі певного періоду часу перевершить інтензивністю праці, це б то кількістю випродукованого краму - той уважається переможцем.

Таким чином утворюється ситуація, в котрій і влада і залізничні керовництво фірми і партійці та робітники, котрі підпадуть знайомій спортивній психозі змагання - все підганяє робітника, все змушує його збільшувати темп праці впрост до неймовірних розмірів, напружаючись до крайніх меж, до повного виснаження. Але й цього всього ще було мало. Влада зпочатку подбала про штучне утворення "руху" т.зв. Стахановського, а потому про його поширення. Цей рух послідав

І тому, що робітників, котрі потрапляють у відмінної якості новий метод праці, якщо є ще краще давати хтилевого відрочинку під час праці, зменшуючи кінечні інтервали між чинностями робітника, інтервали, що випливають з процесу праці, - відає відзначала, граючи на амбіції, а крім того рвела спеціальні значно виді тарифи для оплати праці цих одиниць. Не так би мовити щось подібне до т.зв. "конвеєрного систему", стосованого робітником з відношенню ініціатори та, що робітник виконує лише ряд певних рухів все тим-же знаряддям, ані на те, щоб відриваючись, щоб брати якийсь інший знаряддя, ані на те, щоб класти зроблену річ та брати нову. Така інтенсифікація праці очевидно буває можлива в наслідок співпрацювання кількох робітників під керівництвом такого "стахановця", але вона робить працю ще більше одноманітною, ще більше в томлюючу; як своєю механічністю так і збільшенням темпа.

Стаханівський рух, отже, це новий спосіб ще більшого визиску до ренти всіх сил обернутого в раба робітника. Про цього не розумів сам советський робітник про це не може бути й мови. Доказом того є часті вбивства стахановців, які не припиняються незважаючи на немилосердні кари, стосовані владою.

Кремлівська влада, оглядаючись на закордон, як і у всіх інших випадках, публікує лише незначний відсоток тих убивств: вона мусить оголомленням застосованих кар пробувати залякати робітництво, але й мусить не привернути до цих убивств уваги світового робітництва. Ось напр., в 15. числі "Вістей" з 1959 рік, на останній сторінці вміщено красномовну замітку про зловлення і віддання до розпорядження військового трибуналу робітників фаянового заводу в Славуті коло Менетівки: Остапчука, Семенюка і Григорчука "за вбивство з причин політично-громадських" - керовника Горні, стахановця і комсомольця - Романа Вакульчика, що особливо намагався витиснути з робітників усі сили. В одному зі слідуючих чисел подано, що

всіх трьох засуджено на смерть через розстріл.

Ось друга замітка в "Вістях" з 2.5.1939.р., в якій говориться, що засуджено на розстріл слюсаря заводу Ч.:2. міста Москви С.В.Морозова за самлише замах "недалій" на стахановця Григорієва.

Ми могли би навести дуже багато таких заміток, але вони крім прізвищ і місцевостей нічого більше нового не дають. У всіх випадках убивниками бувають звичайні робітники, кстрі очевидно не всілі були відмежувати далі того визиску; вони сесумніву знали, що їх в разі викриття чекає смерть, але вони хотіли помститися на свому вchorашньому товаришеві, до за ціну їхнього поту, їхнього здоровля, їхнього життя - здобув собі краще становище і легчу працю |такі "стахановці" пізніше іздять по інших підприємствах, намовляючи робітників до застосування "їхнього" метода з метою збільшення видайності праці - отже, тим самим працють значно менше|.

Нарешті на початку 1939.р. вкила московська червона влада ще одного засобу, спрямованого до ще більшого прикручення шруби: введено т.зв. "трудові книжки". Це спеціальні робітничі паспорти, в яких вписується все, що торкається робітника, починаючи від моменту його народження, в тому числі де і коли він працював до моменту одержання "трудової книжки", чому змінив місце праці, як була огірювана його праця тоді і тепер. Така "книжка" має унеможливлювати робітників без спеціального дозволу змінити місця, а до того ж до неї вписується всі його провини - отже, вона має для нього неабияке значення.

Так ознайомившись в загальних рисах з обставинами в яких доводиться працювати робітникам, чи може краще сказати з умовами праці, що тепер спробуємо познайомити читача з висотою заробітної платні, якою опасливлює своїх білих рабів "робітника" московська держага.

Ісі дані про те вияві нами з їхньої преси за той же 1955 рік.

Як видно з советських джерел дрібні урядовці, такі, як напр., "Оргінструктор" [це б то інструктор, що керує організаціями до яких мусять належати робітники, коли не хочеться наражатися на переслідування влади, влада їх використовує, як для пропаганди взагалі так і для організації краудового визиску робітництва] одержують дуже мізерну плату, як рівною і інші дрібні службовці, а саме:

Оргінструктор	582	руб. місячно	- 190	кг пшениці
Службовець камяно-вуг.				
промислу	302	" "	150	"
Службовець нафт.промис.	307	" "	153	"
Службовець метал.обр.пром.	282	" "	140	"
Службовець чорної метал.	275	" "	136	"
Службовець залізнич.пер.	287,9	" "	142	"
Майстер у ткаць.промис.	400	" "	200	"
Перес. заробіток на шахті	550	" "	224	"

Ми навмисне подали чому приблизно рівняється та кожна сума грошей у порівнанні до пшениці, бо дуже поширений серед широкої публіки такий спосіб пізнання розмірів якоїсь суми в чужій валюти; прирівнюється вона до "своїх" грошей по урядовому курсі і все!

Звичайно цей спосіб абсолютно неправильний. Адже ж нас цікавить як може жити за ті гроші, що заробляє советський працівник у себе в ССР. Він не може шомісяця одержавши заробіток їхати до нашої батьківщини, обмінювати у нас по урядовому курсі свої гроші за наші і у нас робити всі свої закупки! А оскільки він того не робить, навіть взагалі з огляду на советські закони зробити не може - то й ми не можемо користатися цим методом.

Тепер же в кожній країні є деякі речі дуже дешеві, а деякі дорогі. Коли б ми прирівнювали гроши, одержувані працівниками в ССР до чогось, що там є дорогое, а

ми б одержали деші вагри вже і на
соваєтську некористь. Існути для порівняння
вичислити пересічну вартість також цілком правильно трудно,
бо навіть вичислена така вартість нами не дає змоги настому
читачеві самому перевірити і порівняти та й все одне не дає
правильної уяви, чи краще сказати відповіді на питання: живе
заможно, чи бідує робітник?

Адже ж в сталі життєві потреби зовсім відмінні не лише
в різних країнах, але навіть і у різних осіс! Тому ми щоб
уникнути закиду необ'єктивності обчисляли так,
як в найкориснійше саме для совєтської влади.

Ті терени завжди експортували пшеницю, тому там вона
дешева, а коли ми потім ії по нашим цінам обертаємо
в гроші - одержуємо дещо більшу суму чим фактично
одержує совєтський робітник з усіма нормальними додатками.
Коли ми хочемо порівнювати їхню зарібну платню зі своєю,
то мусимо порівнювати не з тою, яку ми одержуємо завдяки
війні, лише з нормальною, передвоєнною, бо і ^{подана} платі
робітника в СССР також нормальна, передвоєнна.

Правда, напр., "стахановець" - машиніст на залізниці може в наслідок уже зясованих причин осiąгнути оплату навіть 1000 карбованців рівних пяти метрам пшениці, але це один з тисячі і тому він нас не цікавить!

На такій важкій праці як шахтарська, фаховий т.зв. "засійщик" одержував за день праці по 29,63 карб. цебто по 14,60 кг пшениці.

За тих передвоєнних часів одержував чеський робітник на залізниці місячно біля 800 корон [за них міг купити 4,5 метри пшениці, а не як в СССР - 1,42 метра пшениці].

Звичайно, якщо б ми порівнювали не з пшеницею, а чим іншим, тоб переконалися, що в 1938.р. покупна вартість рубля в московській імперії була значно меншою за вартість чеської корони. Так напр., тоді поганецький мотоцикл коштував в СССР 4.000 рублів.

Всі ці дані, вонти до того зі ^ж советської преси, мусить переконати всяку лгдину, котра хоче справді знати, що мав у "єдній робітницькій державі" єдиний раб советської Москви за свою житорічну праце.

Тут ми говорили лише про умови праці і про її сплату, непорушуючи питання, яке було життя того робітника тому, що про умови советського посуту ми говорили - memo далі окремо, бо ж ці умови були подекуди спільні для всіх верств.

Коли захопили в свої руки комуністи владу в московській |російській| державі, там було досить численне ремісництво |крім селянства і робітництва| і тому було б ненормальним, якби його влада линила в спокою.

Самозрозуміло, що влада оповістила ваче б то вона хоче прийти з допомогою ремісництву, сприятиме творенню серед них т.зв. "ремісничих артілей" [щось теоретично подібне до продукційної кооперації].

В практиці це звичайно значило похід на незалежного ремісника і ліквідацію ремісництва в загалі. Ремісників безліччю способом, починаючи з податкової труби і кінчаючи на висилках, змушувано вписуватись до артілів і здавати туди все своє знаряддя праці. Так незалежний досі ремісник обернувся в робітника невеликого підприємства і з огляду на малі розміри такого підприємства попав в ще гірші умови чим звичайний робітник.

У "Вістях" черга з 8.1929.р. ми знаходимо досить цікаві дані про наслідки кілька-літньої політики советів щодо ремісництва. Там між іншим є такі красномовні цифри. За даними перепису з 1929.р. на Правобережній Україні займалося ганчарським ремеслом шість тисяч вісімсот [6.800] душ. По впровадженні примусових "артелів" линилося працювати в своєму фахові тільки чотириста [400] душ! На Лівобережній співа чи стояла значно лішче, може тому, що ганчарі там не могли знайти жодної іншої можливості існування. Так напр., в селі Овіння |Полтавщина| було до введення "артелів" ганчарів 689, а

після того все ж лишалося сто сорок 140!, де звичайно дас значно більший відсоток тих, котрі лишалися в арешті, чим на Правобережжі.

Так виглядає в дійсності широко рекламиоване в конституції "зникнення експлоатації людини людиною".

Несамохіть приходить в голову питання, чи часом складачі конституції не дозволили тут собі з властивим їм цинізмом "Гру слів", уважаючи слідно, що таких, як вони, викликавчів не можна взагалі звати людьми. Очевидно також, що економічна рівність в ССР до певної міри існує, однак не в тому розумінні, в якому це представляє Європі стаття 6 та 7 союзської конституції. Широкі селянські і робітничі маси там є до певної міри економічно рівні, але в тому розумінні, що вони однаково бідні, однаково в практиці нічого не мають крім залишених, що то саме їм належать усі ті варствети праці, усі багатства, над яким їм доводиться гнути спину. Такими самими "власниками" можуть себеуважати найбідніші жебраки Нью Йорку, бо очевидно їм, які американським громадянам, належить в теорії все американське державне майно! Морці військової флоти можуть мати також потіху що працють на кораблях, які також належать їм які громадяни держави і т.д.

Поза ССР є дуже багато людей, котрі справді мають більшу чи меншу власність. В ССР, стисло кажучи, таких людей на- че б то немає, але зате є люди, що стало справді розгоряджається всіма поконфіскованими багацтвами до того ж в дійсності на тих сталих посідачів усіх скарбів, таких, як Сталін, як родина Кагановичів і досить невелика кількість інших, працюють, не розгинаючи спини, всі білі раби "одної честої частини земного Гльобу".

Стаття 118 про право на працю кожного громадянина ССР згучить для тогого громадянина, як непозбавлене золото сарказму глізливе зауваження, в кожному разі цілком не так, як для обдуреного европейця, громадянин цей знає, що в ССР, на його великий жаль, існує примус праці, оплачуваної

так, як не ми все мали нагоду попереду зустріти!

Значно ближча правді є стаття 12 тої ж конституції, яка говорить, що "праця в ССР є обов'язком" ... та, що "хто не працює - той не єсть", навіть того злідченого шматка хліба.

Ясно, що з огляду на все попереду сказане про безробіття з ССР говорити не доводиться, адже ж хто за кілько зернаденно, хто за шість, а хто лише за поганенький харч |мільйони засланців|, але "всі мають працю"! Лише слід зазначити, що напр., хоч би з чеським безробітним, котрий в роках, про які була мова, одержував допомогу в розмірі 10-ти корон |рівновартість 5,5 кгвшениці| і юшку - гоміняється б о хоче кожен робітник і то кваліфікований "неосянного Советського Союзу".

Вже описані нами попереду умови праці спричиняють те, що в ССР, коли хто спроможеться визволитися від праці якимсь хитрим тріком, то звичайно тримає це в тайші і поки матиме спосіб незаконно здобувати собі прохарчовання - уникатиме праці мов оғю. Тим же пояснюється велика скількість т.зв. "безпритульних" дітей і внаїків, що не мають жодного місця замешкання, а живуть з крадіжи, же брацтва і т.п.

Вияснювати, що криється за такою принадною для неодного європейця статтею 123 советської конституції не потребуємо, бо з цілої цеї брошюри видно, що коли можна про яку рівність перед правом в ССР говорити то хіба про однакову відсутність у всіх громадян будь яких прав.

А яким понурим жартом видаються советським громадянам пункти статті 125-ої, що "гарантують" такі нечувані в ССР речі, як "воля слова", "воля друку", "воля зборів", чи "воля походів"!

Візьмемо "воля друку". Адже ж дитина навіть знає, що вся преса і всі видавництва є державні, що на цілому терені ССР не було й не має ніодного неурядового |а тим більше противурядового| видання, від коли Ленін і Сталін при владі! Ми постійночуємо про масові процеси в ССР, скеровані наче б то

проти ворогів режиму, отже тих "хорогів" яких вірить со-
вєтській владі - подостатком, а коли так, то чому ж вони ні-
коли не видали навіть одної якої мізерної одноднівки!

Звичайно, у справі цих "вольностей", що існують на па-
пері, у комуністів є вже готове пояснення, котре вони перепя-
ли від своїх попередників, гарських жандармів, мовляв усі й
користають в урядових виданнях, бо опозиції немає, саме тому
вона і мовчить; "мовчить, бо благородствується" усі... словом,
ніхто "н е . х о ч ё" користати ані з волі слова ані з волі
друку, ані з волі походів, скерованих проти урядів, - бо всі
є за урядом. Однаке для того, щоб не надумалися колись напр.,
недобитки християн пройтися походом а нагоди якогось релі-
гійного свята, саме спираючись на цей пункт конституції -
існує спеціяльне адміністраційне розпорядження, яке заборо-
няє поза межами церковного будинку будь які походи чи релі-
гійні відправи, а всяка демонстрація чи страйк - згідно з
законами СССР була б просто "контрреволюційним антидержав-
ним виступом".

Ми знаємо, що протягом двадцяти років не вийшла в СССР
ані одна книжка, в котрій був би висловлений в будь-
якій справі неприйнятний урядом погляд. Ті ж книжки, що виходи-
дили, а потому усувалися з ужитку, - в момент коли вони дру-
кувалися уважалися згідними з урядовим курсом і їхня кон-
фіската наступила наслідком "zmіни курсу".

Та безперечно ще більш піканною є стаття 127-ма, яка
забезпечує ні більше ні менше, як "недоторканість особи".

В СССР є популярним такий анекдотичний коментар до
циєgo пункту: Один досвідчений старий сакаведист - наче б то
прочитавши його мав би сказати до свого приятеля таке: "В
ций справі могли б забрати голос лише ті, що зазнали нашої
опіки, та вони здебільшого мають крім рота ще другий отвір -
у потилиці, і не знаючи з котрого користати, імовірно не за-
беруть голосу, а вони таки можуть б про сказати про "недо-
торканість особи"!

Ми знова уважаємо просто зайвим займати час читача пов-
торюванням речей досить широко відомим про советський терор

для виявлення усієї безкоромної срехливості статті 127 і 128. Мільйони мертвих - це безперечно вистарчавий агумент, це єдине в чому червона Москва вже давно "догнала" і лишила позаду будь яку "капіталістичну" державу!

Натомість спинимося трохи на справі виборів, гарантованих тєю конституцією, зазначивши однак перед тим, що ті статті, про які щойно була мова, такі смішні для думаючих "громадян ССРР", своєю наявністю в конституції ще раз доводять, що конституція складалася виключно для улегшення здійснення імперіялістичних советських плячів, виключно для закордону.

Не будемо повторювати, як мали би виглядати ті вибори на основі советської конституції, вистарчить зазначити, що процедура виборів мала би згідно з тю конституцією забезпечувати все, що лише людина може собі бажати!

Щоб зробити на європейця більше враження зпочатку в 134-їй статті перераховуються усі права виборців [загальність, тайність, рівність і т.д.], а потому, щоб краще це затяминив той же советський громадянин, усі ці "права" повторюються знова в друге, окремими статтями [ст. 135 - 140]. Стільки статтей закордоном, ані прогавити, ані зашвидко забути не можуть і вони полішать потрібне советській Москві враження. Це "чистий вклад капіталу", від котрого під час боротьби за панування над світом, збереться відсотки.

У практиці треба пригадати, що советський громадянин навіть не дуже цікавиться чи про ці пункти хтось справді памятає під час виборів чи ні. Інакли сама влада б'ється в додержування про людське око деяких формальностей, а деколи то й влада полагоджує вибори просто "по-домовому".

Кожний думаючий советський громадянин найохочіше би зрікся своєї маріонеткової ролі в комедії виборів, але ... але НКВД пильнує, щоб припис був виконаний, щоб голоси були віддані.

Спитайте чому так? Чому ж мовляв громадянин не викорис-

тovують "свого права"? Відповідь більше чим проста. Вона міститься в зручно зредагованому §-і тої ж конституції. Це стаття 141, яка звичайно так зредагована, що не ви-
тлідає жадним обмеженням людських прав |такого за-
конодавство в ССР майже не знає!|, коли б там був у кон-
ституції § про розстріл, то і він би певно був зредагований
більш-менш так: "право на розстріл прислуговує...!"

Але вертаймося до 141-ої статті, яка каже: "Право на ставлення кандидатів забезпечується за громадськими орга-
нізаціями, професійними спілками, кооперативами, організаціями молоді, культурними товариствами". Тепер просимо собі пригатувати, що в ССР немає і не може бути жодної "громадської організації", кот-
ра би була утворена не на спеціяльне ба-
жання влади, згідно з її планами і намірами, ні
одної, в якій президія не знаходилася би в руках членів пар-
тії, комуністів, через котрих керує партія кожною такою орга-
нізацією; або навіть "безпартійних", але... більше вірних ре-
жимови за членів партії!

Немає ріжнож в ССР жодної іншої про-
фесійної спілки крім створеної урядом |при-
належність до котрої є обов'язкова| і ним керованої через
партийців.

Немає і не може бути жодного кооперативу крім тих, які творять єдину "кооперативну" загально-державну орга-
нізацію, керовану з центру тими ж членами партії. Також немає і не може бути ні одної організації молоді не керованої ком-
сомолом, ні одної культурної організації, що в дійсності не мала б на чолі урядове керівництво. Усі отже управнені до виставлювання кандидатів, після статті 141 конституції, є керовані через комуністичну партію або безпосередньо з цен-
тру, це б то, в дійсності усіх кандидатів пропонувати може лице уряду. Тому під час кожних виборів не буває ані будь якої передвиборчої боротьби, ані "агітації" за якийсь один список |чи людину| проти другого. Всюди виставляються не списки, а просто окремі кандидати, але виставляють їх ті всі орга-

нізації не з власної ініціативи, а згідно з одержаною з центру іструкцією. Коли б так не було, то з одного боку ми могли б ствердити хоча б один випадок обрання чи хоча виставлення опозиційного кандидата, а з другого: зі страху і сервілізму з невістю в багатьох місцевостях висували б одночасно кандидатуру Сталіна. Ні одного ні другого не буває. Партийний ~~московський центр~~ зараздеягідь розміщає людей, котрих має на мір призначити в "депутати" між окремими районами держави, а ті, одержаних кандидатів | дуже часто таких, про яких до чергових виборів ніхто ніколи не чув |, розділюють між організаціями, що потому їх "висувають".

"Песім обов'язком" виборця є лише піти і кинути картку з іменами "запропонованих" кандидатів. Очевидно є тих кандидатів дещо більше, щоб була якась видимість виборів, але всі знають, кого саме мусять кончє "вибрати", іх пімуть бо і тайність виборів і все інше є більше ніж проблематичним та й зрештою, яка властива ріжайця для виборця між Хрущовим чи Ностилевим, між Сталіним чи Кагановичем, між Молотовим чи Літвіновим? Коли під час самих виборів виставляється список - то на першім місці ставляється кандидат у порядку, відповідному намірам влади.

Тому, хоча перед виборами ведеться партійцями заезжата агітація з наказу Москви, але єдиною метою ції акції є намовити виборця "добровільно" прийти і проробити комедію виборів. Щоб люди не мали змоги не прийти | винравдуючись напр., хворобою | - дуже часто і хворих привозять навіть автами до місця виборів.

Безперечно в пресі чи в Европі не згадується й ніяким про справжню мету такого "піклування" голосом хворого громадянина. Але в дійсності, як ми вже казали,ходить владі не про голос того хворого, а про те, щоб ніхто навіть не мріяв, що йому пощастить уникнути прикрої свідомості "обирання" добровільно своїх найгірших ворогів.

Перед і по кожних виборах гостро підіймається вгору

крива засланих "вільних громадян союзу".

В дійсності, як бачимо, в ССР виборів не було, а під цею назвою криється примусова, контролювана владою, "заява лояльності".

Є ще, що правда, серед статей Конституції, обчислених по зроблення враження закордоном стаття 124-та, яка гарантує громадянам "волю сумління", "волю відправлення релігійних культів" і тому подібне.

Як з тим в в дійсності можемо пізнати на основі церковної політики Москви протягом двадцяти років.

Отже лише смішна, зникомо мала частина відсотку церков лішилася в ССР, вся ж решта замкнена і зліквідована, очевидно "на бажання населення".

Це "бажання" пояснюється:

- 1) арештами духовенства та шикануванням неарештованих,
- 2) фінансуванням і всебічною підтримкою урядом організацій, ним же створених, для поборювання релігії,
- 3) шикануванням, а то й поважним переслідуванням усіх, хто не порвав з церквою,
- 4) відібраним церковної землі та наложенням на існуючі нечисленні церкви таких високих податків, яких не в стані витримати незаможні советські громадяни, коли б навіть зважилися, наражаючися на арешт, підтримувати церкву, і

5) ліквідації центрів церковної ієрархії [стоявший до недавна на чолі Московської Православної Церкви "Местоблюститель Патріярхію Престолу" - Сергей-був ставленником влади і робив те, що йому наказувала влада].

Чому ж 20 років тому Москва не зліквідувала церковного центру? Червона влада потребувала з огляду на ті ж майбутні імперіялістичні цілі зберегти для закордону "декоративну" церковну організацію, яка мала б в разі потреби виступати перед світом на бажання влади з тими чи іншими заявами.

Незалежні не московські церковні організації, такі, як напр., Українську Православну Автокефальну Цер-

кву, до якої належало 2/3 православного населення України – знищено в той спосіб, що інший сказав в 1920 р. Актором лінії Липківського, а більшість приводила відповідною про самоліквідацію церковного центру. Москва потребувала з дричим політичним характером ліквідувати гілку в Бога, потребувала з причин національного характеру ліквідувати національні церковні центри і як інститут – мент зовнішньої політики – лішила фіктивний церковний центр у Москві.

Що отримано в цій ділянці червоною владою можемо бачити на основі порівнювання сучасної цифри священиків (пара сотень) з числом передвоєнним. У 1914 р. в царській імперії було 112.409 священиків і 94.629 ченців. В 1912 р. було 53.546 церков і 975 монастирів, лишилося в 1941 р. тільки 200. Ці цифри подають советські джерела. Такий стан зрозумілий, бо Сталін у своїх "питаннях Ленінізму" ст. 192 пише: "Проголосивши свободу віровизнавання" ми зберегли за кожним громадянином право... боротися проти всякої релігії". Та ці скромні слова значать, пояснюю краще у "Вістях" советський журналіст, пишучи: "Справа чести кожного свідомого громадянина – до кінця використати дане йому конституцією право на антирелігійну пропаганду".

Під час війни в цілях все тої ж пропаганди, яка мала обслугити улегненню здійснення імперіалістичних планів Москви, советський уряд ріжними порожніми "жестами" демонстрував перед світом свою "прихильність" до церкви так, щоб "ссыпникам" здавалося наче б то той самий Сталін, який оповідав релігію "опіюмом для народа", – покаявся і ось-ось сам впливець до Єйтійського Біблійного Товариства чи іншої релігійної організації, або й візьме участь у церковній процесі! Але ці жести могли робити враження лише позамежами "Союзу"! Советські громадяни надто добре знають, як червона Москва ставиться до релігії, щоб справді повірили в якусь зміну орієнтації. Вони всі розуміли, що то тільки "Сталін дурить дуїних американських і англійських буржуїв, щоб давали охочійше зброю". Зрештою жодного посунення не було зроблено московською владою такого, яке б справді мі-

няло становище віруючих людей в СССР.

Тут треба нагадати, що взагалі старше покоління є винищено, значно взагалі людей, що вірили в Бога лишилося не багато. Люди віком до 40 літ - це вихованці атеїстичної влади. Ілар зберігся в числі незначної кількості одиниць і. він зрештою був вихований за тих часів, коли Церква була також інструментом політики і аденаціоналізувала поневолені народи і підтримувала монархізм. - Тому нині навіть полегності справжні не мають істотного значення в межах СССР.

Тепер, по зясованню того всього і виясненню з чого живуть в СССР селяни, ремісники, робітники й урядовці та якими вони "правами" в дійсності користаються, спробуємо ще коротко познайомити читача з побутом советського "громадянина", з тим, що він може мати за свої тяжко зароблені гроші в тамошніх умовах.

Все, що ми далі говоримо, буде також взяте з тої ж преси советської і за той же час | отже нормальні, передвоєнні відносини! |

Звичайно, умови побуту випливають з загального розвитку господарства, з його загального рівня, а тому подамо декілька характерних даних, котрі говорять про загальний стан.

Ось на початок познайомимо читачів з такою табличкою, поданою Молотовим, у своїй промові на XVIII Зізді ВКП|б|:

"на одну душу населення припадає:

в	СССР	ЗДА	Німеччині
електричної енергії	215	1160	735
чавуну в кг	86	292	234
криці "	105	397	291
вугілля "	757	3429	3313
цементу "	32	156	173
бавовняніх тканин в метр.	16	58	48
воєнних " "	0,6	2,8	2,01

	в	СССР	ЄДА	Німеччині
взуття пар		1	2,6	1,08
паперу в кг		5	48	42
мила "		3	12	7
цукру "		14	12	29

Ця промова була опублікована у всіх більших советських часописах, а подані цифри є у більчі для СССР. Вони показують, яке у боже в населення СССР, як воно мало всього має, як мало може собі позволити набути в порівнанні з мешканцем Німеччини чи Америки.

З інших джерел подаємо для порівняння таку характеристику для визначення добробуту населення кількість молока, яка припадає на одну душу населення. Кажемо "характерну", бо молоко не є предметом люксусу. Чи найбільший капіталіст, чи найбідніша людина може спожити лише певну кількість молока, а не більше - отже тому при вичисленні пересічної цифри в якійсь країні - ця цифра дуже близько стоятиме до цифри фактичного споживання широкими масами цього, такого конечного для здоров'я, продукту.

Отже західна Європа споживає на одну душу 265 літрів молока річно. Найбільше споживає Фвеція [550] і Грінландія [524]. Зате в СССР - припадає лише: 70 літрів молока річно на одну душу.

Надимо уважно поставитися до всього щойно сказаного і поробити на основі цих даних висновки про вартість кожної советської фрази!

Адже ж на тому Зізді, де Молотов признаався, що советський громадянин зу живе чи має вовняних тканин у п'ять разів менше за "експлуатованіх" робітників Заходу, бавовняних у три рази менше, вугілля у чотири рази менше і т.д. промовляв пізніше

ще визначний московський діяч Мікола, який сказав дослітно: "Хіба нам не сором, що коли у жінки хорої панчохи - говорять - "напевно закордонні". Чому не можна у нас випустити хороших панчіх? Або візьміть, хороу краватку - говорять - "напевно закордонна" і т.д."

Може хоч з урожаем стоїть краще справа? Так ось читаємо, що в 1938 р. осягнула сільсько-господарська комуна "Паризька Комуна" | "УССР" рекордовий урожай - 15 метр. центнарів пшениці з гектара, це тоді, коли в Німеччині, зій не надто родючими ґрунтами пересічно, а не рекордово збирають 20 метр. центнарів з гектара.

Це все показує, як низько стоїть під оглядом господарчої культури червона московська імперія.

Читачеві може прийти на думку недаче б це протирічило певним досягненням науки чи техніки в ССР. На це маємо по перше підкреслити ще раз: джерела, на яких ми спираємо свої твердження в урядові московські | отже виключена, можливість тендентійного насвітлення|. По друге: ми стверджуємо цим лише те, що Москва має мало і низької якості виробів, потрісних для забезпечення елементарних потреб населення імперії | на добробуті якого їй дуже мало залежить!. Однак те, що має, - Москва розподіляє надто нерівномірно: найліпше є за- безпечені правляча верства, а особливо представники влади - володарі імперії, далі московський народ, головно в столиці і більших центрах, а в цілковитих злиднях живуть маси, особливо поневолених націй . Московський поет схарактеризував ці відносини дуже добре словами:

"В кабінетах схем гіганти
Кубов і ромбов таржество.
А на забитих полустанках
Тупос, впівос: "чаво"?

Може декому також здається, що в сущності з тим стоїть будовання велических електростанцій [Дніпрель-стан і інші], найбільших в світі фабрик тракторів, зброї, фабрик літаків і т.д.?

Цілком ні! Ті всі фабрики і підприємства потрібні як передумова для реалізації імперіялістичних планів Москви і їх буде держава для себе. Ми мусимо памятати, що можна бути темним і бідним, але коштом "затягування пояса" мати побудовані чужими інженерами фабрики танків і гармат. Але нас зараз дікаєтъ тільки те, що може мати мешканець СССР для себе.

Чим розпоряджає червона московська імперія - сказав Молотов, тепер ще мусимо звернути увагу на те, як та скромна продукція, ті багатства розподіляються між населенням.

В інших країнах цим займається купецтво - в СССР купців немає. Всі підприємства є державні. Наслідки того такі:

1) пунктів продажу є дуже мало [держава заощаджує скорочуючи сітку], а тому вони навіть коли мають крам, не є в стані обслугжити покупців без витворювання величезних черг у яких люди стоять годинами.

2) Керовники і персонал - є звичайні державні урядовці, не заинтересовані в тому, щоб як найкраще обслугжити покупця у власному інтересі і у власному ж інтересі спроваджувати стало все потрібне.

3) Становище держави, яко продавця, є "монопольне" і тому крам, поки доходить до споживача стає майже на сто відсотків дорожчим.

Однак це наші, теоретичні, твердження і тому, вірні своєму принципу, вертаємося до автентичних советських джерел.

Ось в числі 184 "Вістей" за 1928. Комерційний Директор Київського Зразкового Універмагу М. Гіре пише таке: "Фабрика головних уборів [шапок, капелюхів, і капкетів] у Києві організувала для київського Універмагу спеціальний агрегат, що

ши в ліпшої якості убори, але за цією цінністю достаткової кількості дешевих матеріалів фабрика не може забезпечити потреби Універмагу".

А ось знова в іншому числі читаємо: "Харківський Універмаг за перше півріччя 1938.р. мусів предявити фабрикам претенсії за недодорожкісний крам або некомплектні вироби на суму 180.000 карбованців".

Це так стоїть справа в "Універмагах" де далеко не кожний, навіть постоявши в черзі, зможе дістати потрібний йому крам!

З числа 186 "В і с т е й" довідуюмося, що існують люди, які спеціалізувалися в купівлі там краму [який в мирний час можна було купити з трудом] і перепродажи його потім по вищих цінах. Уся торговельна мережа працює і завдяки браку краму і завдяки браку господаря - зле.

А ось характерний випадок: "Артемовський Механічний Комбінат Труд виконав обслугу громадянства на 200 відсотків, а тим часом в його коморах лежить другий рік 2.000 умивальників, яким бракує кранів".

З наведеного бачимо: з шапками - зло, з умивальниками - зло, ну, а якже з найконечнішим - з узуттям і одягою? Фабрики взуття УССР в 1938.р. випродуковували ріжного взуття [не лише шкіряного, але навіть капців і дитячих черевиків] 16.800.000 пар. Очевидно, коли прийняти під увагу кількість населення УССР, помічається величезний брак узуття, бо випадає одна пара менше чим на чотири роки!

Що до одягу, то як важко дістати тканину видно з таблиці, поданої Молотовим, але вже з трудом настути тканину ще треба пошити. Кравців в СССР - немає. Отже доводиться віддавати

11 напр., два черевики на праву ногу, або ялаць з двома лівими рукавами.

до державної установи "артелі" якоюсь "треста". Що в тому випадкові бував - описано інженером Горбісом в 168 ч. "В і с т е й" за 1938.р. Стичайно, коли б не національність Горбіса та його становище - таке ніколи б не потрапило до преси. Читасмо там:

"Щоб замовити собі костюм чи пальто треба обов'язково заняти чергу з самого ранку . Після того треба простояти кілька годин , щоб оформити замовлення і ще стільки треба часу , щоб закройщик уявив мірку . Нарешті квит у руках . Та квітанція це не костюм і точно встановлений в ній час нічого не значить..." Гамі довгий спис невдалих спогадів про те убрання і як ешльот такі слова в "книзі скарг": "Мій костюм перешивали через недбалість дев'ять разів і я його одержав щойно через чотири місяці".

Думаемо, коментарі в зайгі.

Коли ми поцікавимось питанням помешкання - то досить буде нагадати, що за винятком Москви в інших місцевостях нових домів протягом всього панування большевиків майже не будовано і навіть в старих будинках не роблено належних ремонтів. Багато кращих будинків занято для установ безпосередньо звязаних з партією і, наслідком того дуже гострий брак хоч будь яких помешкань.

Що вже говорити про приватні помешкання коли-нікільні установи і ті не знають де приткнутися. Ось напр., в 277 ч. "Вістей" за 1938.р. стоїть таке: "Неповна середня школа міста Городні [Чернігівщина] міститься в 4 старих будинках розкиданих по цілому місту, непристосованих до навчання. Є 18 кімнат-класів, а в них 778 учнів".

Очевидно про якісь елементарні гімноги що до комфорту то й говорить не доводиться, коли навіть з освітленням справа часто виглядає дуже незадовільно.

Напр., в ч.23 "В і с т е й" з 1939.р. під заголовком: "Скарги не допомагають" читасмо: "У місті Глухові [Чернігівщина] є дві електричних лінії", одна проходить де живуть

впливові люди і там - "є електрика протягом цілого дня, по другій - пускати струм лише від 11 до 12 години ночі. Робітники мусять тому з заходом сонця діяти спати або сидіти в темряві".

Також більше ніж зле виглядає забезпечення населення предметами першої потреби і взагалі речами конечними.

В числі з 3.10.1938.р. "Вістей" маємо допис під красномовним заголовком: "Чому в магазинах Харкова немає сірників?" З якого видно, що кожного місяця, вже ось протягом року, достарчає влада до Харкова менше значно сірників ніж приділено, а приділ був і так малий. Тоді звернувся "ерік" до "Главспічпрому" |сірники по московськи "спічки", а так зветься уряд у Москві, якому підлягають фабрики сірників, що є "всесоюзні", цеб то звичайно належать Москві, а не "республікам" | - наслідків жодних і ось вже майже пів місяця немає ніде сірників.

У ч.188 "Вістей" за 1938.р. читаемо, що в крамницях "не можна знайти звичайних шкільних колірових олівців та й зовсіши не завжди дістанеть".

Знова ж в ч.163."Вістей" з 1938.р. в дописі з Одеси читаемо: "У дуже небагатьох крамницях від випадку до випадку, продають фрукти, завжди великі черги".

Коли той колхозник, що одержував у 1937.р. пересічно по 2-3 кг зерна, а в 1939.р. при зразковій праці - 5 кг хліба денно - мусітиме купити звичайну т.зв. "латунну" |50% міді і 40% цинку| миску розміром у 22 см, заплатить за неї цілих 6 кг пшениці, а за чайника з того ж "шляхетного металу" то і ... тридцять |30| кільо! Так за допомогою підкручених, спекулятивних цін видирає держава у бідного населення гроші на імперіялістичну політику.

Нарешті, коли б робітник по важкій праці захотів колись раз на два тижні просто чисто ^и вмитися то і то, як довідуємося з черги 192 "Вістей" за 1938.р., він би мусів ческати в Києві черги до лазні не менше трьох годин!

"Культурні розваги" є, треба признатися, це єдине, що легко приступне всім, але і тут є зло.

Все, що ви можете бачити в театрі, кіні чи чути на концерті, може не викликати у вас роздратовання лише, коли ви приїхали до ССР на яких кілька днів. Однак мало хто в стані розважатися чи насолоджуватися безконечною, одноманітною як московський краєвид, пропагандою. Адже ж немає ні одної імпрези, ні в одній з "вільних" республік, де б не зводилося все до пропаганди московського комунізму і московського ж комуністичного націоналізму та імперіялізму, пропаганди дуже одноманітної і нестерпної для тих, хто живучи в союзській державі бачить довкола себе жахливу дійсність.

А дійсність таки здатна вразити кожного... Важка праця за марну плату півголоного безправного раба, який не бачить просвітку... коли ж трапиться при праці нещасливий випадок так ось, що може чекати бідолаху: "У квітні минулого року" - пише в черві 30 з 6.6.1939, "В історії" бувши замісничник В.Луцир - "Я працював стрілочником на станції Павлоград, зі мною тоді трапився нещасливий випадок і я став інвалідом на 75%. Згідно з законом я повинен одержувати пенсію на інвалідність. Подав документи, але протягом 8-ми місяців ніяк не можу одержати пенсії".

Так виглядає в житті "соціальне забезпечення" в ССР.

Не треба думати, що це є якийсь виняток, про який як в часописі тому подано. Ні! Ось напр., в числі 2. "В історії" під дуже промовистим наголовком "Стіна бездіяності" може бути прочитати таке: "Багато людей звертається зі скаргами до Наркомспбезу УССР. Вони посилають сотні листів, прохаччи робітчівників Наркомату найскоріше розвязати сиріту, доносігти! Але м'ятауть дні, місяці, але від Наркомату ні звука. Тедосяють ні нагадування, ні особисті відвідини скаржників. Коли глянути на зведення управ Содзбезпечення, в якому розповідається, скільки надійшло скарг, а скільки розвязано, то картина виглядає так: напр. за травень 1937 р. одержано 688 скарг, а розвязано 210, за червень 777 - розвязано 624. Але як розвязано? Розвязання - це не що інше, як знищання над скаржни-

ками". Далі ряд фактів, які це стверджують. На чолі цієї установи стояв тоді жид Гольдшмід.

Счевидно, так само добре обслуговує робітничо-селянська держава і в інших своїх установах. Напр., прохання кількох сот робітників, що жили в селах до харківського Обвиконкуму в справі про приділення їм пасовища, внесена в 1934.р. вже протягом чотирьох років все знаходиться "в русі", але, як видно з часопису, наслідків цієї тяганини поки ще немає.

Скарги в ріжних справах і заяви всі зазнають такої ж тяганини. З 4.244 скарг, що надійшли в часі від 1.1.1937.до 15.1.1938. р. розглянуто своєчасно лише 9%. З того 57 скарг загублено цілком.

Скарга колхозника Лайпо про знищання в його жінки лежить в ід 25.4.1937.р. [до преси це подано 22.1.1938.р.].

При тому слід пам'ятати, що кожда подібна замітка може потрапити до преси лише тоді, коли справді всі левальні засоби використані та коли подібний допис не зачіпав нікого з визначних у даному районі, комуністичних діячів.

Литтева практика советів знає і такі випадки: якийсь ревнічний комуніст виробляє літами незнати що, але мусілося спішши зуби мовчати. Та рось цей комуністичний сатрап чимось не догодив партійному проводові та й потрапив у Неласку, а то й став кандидатом на "ліквідацію". Тоді якийсь один або два комуністи виступають раптом проти нього в пресі за якесь з тих зловживань, які перед тим уперто не помічали. Такий виступ ділає не лише на комуністичних прислужників, але й на покривдженіх, як поклик "гіджа" на зграю вівчарських псів. В наслідок такого цікування випливає неодна цікава подробиця на світло денне!

Коли ж ми читаемо допис зі скаргою лише один і підписаний лише одною особою - можемо бути певні, що тоді він викриває злочинне посту повання когось, що є або не партій-

цем, або взагалі людиною без впливів і значіння, а допис є більш ніж узасаднений.

До подібних дописів безперечно належить той, з якого ми подаємо уривок і який викриває як стойть в СССР опіка над хворими.

У "Вістях" ч. 18, вміщений лист Соколенко-Мажуги під заголовком: "Бездушність керівників з акушерської клініки Інституту Охорони Матері і Дитини". В ньому подано ряд фактів, коли недбалі лікарі спричинювали самі своїм відношенням нові хвороби, а одну хвору "в нелюдський спосіб після погроз ій, що оскільки вона не забереться - її усунуть силою, хотіли просто викинути на вулицю".

На цьому обмежуємо, щоб не обтяжувати читача все новими і новими вирізками з советської преси, які можна давати ще і ще, але які не змінять загального понурого образу життя в цьому "рай робітників і селян".

При тому треба завжди памятати, що СССР є свого роду двуликий Янус.

З одного боку в агітаційній книжці читаємо: "А метро? Хіба може берлінське або парижське метро зрівнятися з нашим? У нас видко як у день. У полірованому марморі, у самоцвітах відбиваються сотні яскравих вогнів, а там у закордонних метро - тіснота й темрява.

Я думаю, що ролі міняються. Через кілька літ нам будуть ще більше заздрити приїжджаючі в нашу нову Москву... [Тільін, "Сьогодня і вчора", 1930.р.]

А з другого з уст такої компетентної особи, як Молотов, чуємо [1938.р.]: "Взагалі рівень промислу в багато разів у нас менший, ніж в передових капіталістичних країнах Європи й Америки".

З одного боку бувший семінарист, бувший некомуніст і колись непоганий поет, а тепер льокай чужинецької влади й режисер - Павло Тичина, пише таке: "О сонце! Золоте сонце! Ти високо над нами сяєш, а отже проміннями своїми - теплими! гарячими! - тут ось коло нас, близенько. Високе сонце наше - це товариш Сталін! Проміння теплі та гарячі - це його піклув-

вання батьківське про нас! І яка ясному сонцю нашому, великому Сталіну за високу нагороду - за орден Леніна".

З одного боку в числі 11 "В історії" читаемо:

"Всіма мовами від краю до краю лунає пісня щасливого радянського народу: "Кіпучая, могучая, нікем не победимая, Москва моя". |З нацоди відкриття сесії Верховної Ради ССР|.

А з другого боку ідейний комуніст і письменник М.Хильовий, що пізніше, бачучи куди завели московські комуністи його країну - застрелився, писав: "Я думаю зараз, про наше фарисейство і думаю, чому ми не соромимося про ^{говорити} пропаганду котлетики. Чому ми, нарешті, не соромимося про ¹¹ народні гроші... Саме в той час, коли навколо нас люди живуть в неможливих зліднях, у таких зліднях, що аж ридати хочеться... Чому ми, нарешті, боїмося виносити гірку правду на люди |хоч люди і без нас ці знають| і ховаемо по своїх комячайках". |Повість "Вальдшнепи", з розмови між двома відповідальними советськими робітниками на советському курорті|.

На крик наболілої душі Хильового його розпечативе "Чому"? - ми можемо відповісти ясно і без помилки |хоч і він зізнав, що така буде відповідь|: Тому, що Москва грає велику гру, хоче панувати над світом не маючи для того жодних інших даних крім безоглядності, сприту, підступності, брехливості, числа і палкого бажання загарбати все собі!

Лише для того Москва свідомо обдурює світ, лише для того складає конституції, лише для того робить комедії з обранням патріярха та виступає з фарисейськими заявами, для того використовує застарілу, утопічну, комуністичну ідею.

Підтвердження правильності налаго твердження можемо знайти в тих висловах советських діячів про ролю й значення Сталінської конституції, що трагили до преси.

Так Сталін у першу чергу спішить заявити, що ¹¹ "тут" - це б'єто на курорті.

"Нова конституція буде обвинувачуючим актом проти фашизму".

Цими словами підтверджив сам Сталін, що він найбільше значення прив'язує до самого тексту конституції, до агітаційного значення цього тексту на міжнародному рутині, а не до упорядковання власних взаємин!

Це вже діло НКВД подбати про те, щоб світ зінав лише писану конституцію |тому майже неможливо було звичайній людині поїхати з СССР закордон|, це діло платних і неплатних агентів Москви в цілому світі, щоб привернути увагу світу до найбільш агітаційних, до найбільш брехливих ії пунктів. Їх діло переконати людство в правдивості таких брехливо-абсурдних слів Сталіна: "В жодній країні трудяги не мають таких прав"... "Те про що мріяли і продовжують мріяти мільйони чесних людей в капіталістичних країнах вже є дійсністю в СССР".

"З цього виходить, що міжнародне значення конституції ледви чи можна перевірити." |Сталін|.

Безсумнівно ніхто не може заперечувати, що саме Сталін є більш за кого небудь іншого компетентний в тому і що він таки поінформований про справжні цілі, які піресплідували укладачі соцістської конституції. А він виразно зазначив, що вона має уняти "мрії мільйонів" у правні форми, очевидно переконати ці мільйони за допомогою нечувано циничної системи брехні в тому, що та конституція це не лише порожня правна формула і саме в ширенні цеї фальшивої певності - наче б то статті конституції і в червоній московській імперії не є порожнім згуком, полягає її величезне міжнародне значення.

Держави, що не мають намірів підбивати народи, коли укладають конституції, тоді укладають для себе, і не журяться тим, яке враження робитимуть ті конституції на сусідів. Червона Москва устами свого володаря виразно під-

креслює своє зацікавлення саме міжнародним боком справи, ами бачили, що конституція взагалі складена лише на експорт, бо вона не мала ні найменшого впливу на той лад, який виробився протягом півтора десятка років до її ухвалення.

Вже в процесі ухвалення конституції советські політики однозгідно і нераз підкреслювали, що друга світова війна властиво вже почалася. Саме тому треба було чим скоріше пустити у світ немов кольосальну диверсійну банду, що конституцію, щоб, як пише автор передвиці "Незламний форпост СССР на Західі" | "Вісті" з 5.11.1938 р. | "Трудящі буржуазних країн уярмлені, гноблені, затиснуті в леметах капіталізму порівнювали своє злиднє безправне життя зі щасливим життям народів СССР" | безумовно в інтересі Кремля щоб порівнювали не з савмим життям, а лише з текстом конституції | .

Це створить потрібні передумови для уможливлення агентам Москви на Заході виконати слідуюче завдання, сформульоване так: "Треба посилити і зміцнити інтернаціональні пролетарські звязки робітничої класи СССР з робітничою класою буржуазних країн... Треба організувати політичну допомогу робітничої класи буржуазних країн робітничій класі нашої країни, треба в'єсъ народ тратмати в стані мобілізації..."¹¹

Цей останній уривок належить тому ж Сталіну, а до того ж слід памятати, що червона Москва уражав аксіомою повну тотожність, в зовнішньополітичному обігу, понять "робітника класа СССР" і "уряд Сталіна".

Отже у перекладі на звичайну мову це значить, що в звязку з другою світовою війною агенти Москви повинні організувати

¹¹ Примітка Редакції: Тепер ми бачимо, що завдання своє московські агенти виконали добре - страйки, партизанка в Греції і т.д.

вати в усіх в загалі країнах величі політичні загони для активної політичної допомоги Москві, треба їх міцніше звязати з Кремлем, щоб їхню акцію можна було довільно посилювати чи послаблювати і коли треба - осернути з політичної в збройну. Одночасно треба всі сили привести в стан боєвої мобілізації, щоб у відповідний момент світової [другої] війни кинутися в бій, метою котрого є в майбутньому повна перемога над усіма як ворогами, так і формальними спільниками [адже ж і ті і ті в урядовій мові тільки - "буржуазні держави" і одні і другі стоять в попереck шляху до потирення на весь світ панування московського народу].

Ці пляни Леніна і Сталіна розуміють і поділяють всіх - чі кола червоної Москви і тому в ч.278 "Вістей" [1929] читаемо: "Радянський народ, що підніс над світом Сталінську конституцію, як прапор... окрилить має в усіх країн Сталінською конституцією. Ця конституція запалює серця народів... Робітнича кляса вірити, що те, що здійснене в СССР - може прийти і у них".

У звязку з ціми плянами ясно мусить бути кожному, що окрільки Європа хоче уникнути знищення, хоче уникнути того стисального рабства, в якому перебувають невільники Кремля повинна впершу чергу зламати вістрятої політичної зброї, якою хоче Москва гризти світ у саме серце, щоб воєнною зброєю довелося лише добивати знесилену жертву. Зламати ж можна лише викриваючи чим с той величенський блеф, за допомогою котрого думає Кремль здійснити пляни Івана III у значно потиреній редакції. Для того ж щоб справді вповні зясувати правду, щоб далі не було можливо послуговуватися зламаною зброєю - треба щоб люди так

добре знали, що діється в ССР, немов би вони були там самі.

Це ж можливе лише тоді, коли це знання буде опиратися на автентичних джерелах. Всякому найпевнішому свідкови можна все ж не цілком вірити, але всі знають, що урядовий орган преси не буде друкувати неправди, яка може шкодити самому урядові.

Правда, советська влада знає, що в світі відносно мало осіб вміє по-московськи чи тим більше по-грузинськи або по-українськи і тому видруковане в іхніх часописах тими мовами мало хто зможе прочитати. Те й є причиною, чому те, що є таке небажане Москві, щоб було відоме в Європі, без надто великого ризику може трапляти до советської преси, тим більше, що не можна в своїй пресі для своїх людей, котрі бачать дійсність, друкувати лише ті казки, які вигадуються на експорт.

Советських же громадян іздити до Європи не пускають, не єропейські держави, як було коли б в ССР справді життя відповідало іхнім вигадкам та конституції, але московська советська влада, яка також переслідує без жалю всі спроби своїх "громадян" провадити найскромніше наріть листування зі знайомими чи навіть родичами по цей бік советського кордону.

Все це доводить ще й що якає страшна доля Москвиї правда. І саме тому ми повинні тут правду показати, тому подаємо доказано на чому оперті всі наші твердження, подаємо джерела, щоб коли справді хтось із чесних людей взявся б не знаючи і не уявляючи, що те все-таки є можливе перевіряти, щоб знати правду зі 100 відсотковою pewnością, міг би, вивчити хоча б трохи мову московську і сам прочитати в одній із бібліотек Європи все те, що ми тут подаємо.

Вже сама правда варта того, а тим більше, коли від тої правди залежить щастя наше і щастя дітей наших.

VIII.

З ЧУДИМ ПАСПОРТОМ.

В культурному світі звичли уважати, що той чи інший народ усеж має право на здійснення тих чи інших своїх цілей на основі виявленої ним вартості, якості ріжних позитивних здобутків в царині культури. Модо москвинів, то широкі кола звичли визнавати за ними ряд прав на тій основі, що "все ж це талановитий народ, мусимо це признати; про це мовляв свідчить як його література так і організаційний хист, котрий виявився у створенні такої великої держави".

Звичайно люди, що так говорять здебільшого цілком не знають справді московської народності творчості — отже властиво оцінку свою спирають не на здібностях московського народу, лише на тому враженні, яке на нього робить творчість т.зв. "російської мистецької еліти", уважаючи ту еліту за московську, за ту, котру виділив зі себе московський народ.

Майже всіх однак вдумливих європейських критиків у тій творчості вражав певна екзотика сполучена з якоюсь неорганічністю.

Аналізувати властивості московської літератури й мистецької творчости не входить тут з наші завдання, лише ми обмежимося на принагідному висловленні своєї думки. Ми певно реконані, що ця неорганічність є наслідком того, що мистецька еліта, яка творила "російське" мистецтво не лише є расово чужа москвинам, але часто і навіть не встигла пустити як слід коріння в московський ґрунт.

В літературі й науці здебільшого ті люди, яких світ взагалі звик уважати за москвинів належать в дійсності до ріжних інших не лише націй, але й рас.

Серед іх є й німці й норвежці, і українці і поляки, — є шотляндці і татари. Люди такі взаємно чужі собі,

не маючи до того глибокої о кровного звязку з москвинаами при всій талановитості окремих осіб - в цілому дають картину чогось дезорганічного, розшарпаного між екстремами, що є наслідком впливу різних расових і культурних первин.

Це все є наслідком того, що московський народ не розвивався органічно й поступово. Допетровська і попетровська Московщина ріжиться під деяким оглядом значно більше, а під деяким значно менше, чим більшість думав.

Петро I не лише пхнув Московщину на "шлях европеїзації", але й мусів, бажаючи прискорити темпо нормального розвитку, використувати в цій цілі чужих вчителів. Так за багатого учня його вчителі "склали іспит", а учень, котрий в такому короткому часі не міг сам належно підготуватись, залишився дaleко позаду, порівнюючи з тою верхівкою, яка складалася переважно з обмосковлених чужинців, з дуже невеликою домішкою талановитих москвинів.

Вдягнуту і підстрижену з наказу московського царя в европейський одяг Московію урядово називало "Росією", не зважаючи на протести деяких тодішніх європейських урядів, що помітили метаморфозу.

Від того часу датується московський натиск на Європу, і бажання брати активну участь в європейському концепті. Ряд чужинців притягується до творення московської літературної мови, науки, літератури, музики, матеріальної культури.

Італієць Растреллі будує трепрезентативні будови париської столиці, українці кладуть основи музики |Березовський, Бортнянський| і драматичного мистецтва |Т.Прокопович|. Основи московського мовознавства закладає своїми фундаментальними працями німець - Даль, а першу наукову граматику московської мови пише ім німець же Н.Греч.

Звичайно, ту мову ще треба було зробити літературною.

Родонаочальником московської |"російської"| літератури й сатири був Кантемир, син молдавського господаря. Відомий одописець Державін, якого ювілей є таким галасом

обходили Совети, яко "певца русской славы" - був нащадком татарина Іагріма Мурзи |звідсі його вірт "Забудеться за мене последній род Іагріма..."].

Творить москвинам першу "Історію Государства Россійськаво" |фальшуючи факти в московському інтересі| "основоположник російської історії" - Карамзін, нащадок татарського князя Кара-Мурзи.

Перші історичні поеми |"Россіяд", "Владімір"| пише москвинам Херасков - син волоського виходця.

Бінова ж письменник Хемніцер - був родом з Саксонії.

Далі нащадок німецького ливонського лицаря, барона Летера фон Візіна - Фонвізін, свою комедію "Недоросль", кладе підважини московської комедії.

Луковський - син туркені Салыхі, далі збагачує московську літературу і мову, властивим творцем котрої прийнято уважати Пушкіна.

Пушкін, звичайно, також був не москвин. Мати Пушкіна - "уроджена Ганнібаля" |муринка|, батько - з "мужа честна Рачі, вишедше в XV в. із землі германськія". Дід поета по батькові був одружений з волошкою Чічерні, а дід по матері - з німкеною фон Шванебах.

Цілий ряд інших московських письменників, літераторів і критиків та публіцистів так і москви, як і цей "творець русскаво язика".

Барон Дельвіг - з роду вестфальських баронів, Гоголь - українець, Булгарін - син поляка, товариша Костюшка, засланого на Сибір за убивство генерала Воронцова. Рафаїл Зотов, автор історичних романів і пес - син татарського отамана Іахухана.

Поет Огарьов - був татарин. Московський поет Фет мав мати німкеню, а Мей - був сам німцем. Грибоєдов походив з польського шляхетського роду. Автор історичних російських романів - Загоскін - нащадок раба вімандрувавшого з Золотої Орди.

Як відомо, один з кращих "російських" поетів, що писав мос-

КОВСЬКОЮ ОНОЮ - М.Лермонтов - був шотландського походження.

Далі довга низка чужинців творить московську культуру і ... ім'я! Гадаємо хоча б деяких із них. М.Міхайлов - кіргіз, Гербель - хвайдарський німець, М.Берг - лотин, Н.Вайнберг - дид.

Відомий московський славіст і палеограф, дослідник славянських мов, видавець московського словника і опису старих рукописів - А.Востоков - німець, якого справжнє прізвище - Остарнек.

Творець московського правопису Я.Грот був також німець як і Орест Мюлдер - відомий панславіст.

Російський вчений Григорович був сином українки і француженки.

Відомий московський романіст Тургенев - з татарською роду, Л.Толстой - нащадок обмосковленіх німців.

Славний сатирик і знавець московського побуту Салтиков-Щедрин істотив "от мужа честна Прушиніна з Прус", а Аксаков з поріважського роду, Ніллєр-Міхайлов був родом естонець, В.Солов'йов - внук польського магнати, а тра Саліяс - обмооковлений француз. Галіков - нащадок Трузина, а Кукольнік - угорський шляхтич, відомий В.Ленаріюс був німцем, Гоборикін - літвин, Н.І.Соловйова, популярного автора романів з московської історії - мати була українка. Автор ролігійних поезій Петров - син полоненого перса Петра. Поет Я.Надсон - був, жіздом, як зрештою і Еренбург, Чіріков і Айзман. "Невець рускої народної скорби" Некрасов - був сином польки як і Д.Мережковський, Короленко - був українцем, як і Достоєвський.

"През русской музыки" - Глінка, звичайно також був не москвиною - походив з польсько-білоруської шляхти, а творець лібретта до його опери "Мізнь залядя", що стала тепер майже національною московською опорою під назвою "Іван Сусанин" - був німець, барон фон Розен.

Чайковський має в жилах українську і єрзанську зъку кров, Рубінштайн с живом, як і відомий різбяр Литакольський.

Іс же дивного, коли тепер на чолі мішанини урало-алтайсько-слов'янського племені став обмосковлений грузин, жоватий з жідівкою і керує спільно з родиною Кагановичів. А в сучасній советській культурі все більше помічається вплив центральноазійських народів.

Про сучасну участь москвинів у творенні московської культури ще говорити передчасно, бо важко мати докладні дані в звязку з дуже поширеним тепер уживанням чужих прізвищ та фальшованням минулого. Не лише Єронітайн обернувся в Троцького, а його одноплемінці в Каменєва та Зіновєва, що ще можна було пояснювати працею в нелегальній колись організації, але й тепер, за більшевицької влади широко це практикується, при чому це не є навіть наслідком стремління мати якісь користі від приналежності до пануючої нації. Адже ж чому було треба декому гррати ролю українців, поневоленої нації. Згадати тут слід хоча б жідів Андрія Хвилю, Леоніда Первомайського, Якубського і т.д.

З поданого тут випливає цілком ясно, що "московська культура" [маємо на увазі літературу, композиційну музику, мальство, архітектуру і частину науки] - майже на 3/4 є витвором не московського народу. Завдяки своїй штучності і неорганічності ця культура має в собі надто багато хоробливого і хоча може вражати західнього читача своєю "оригінальною екзотикою" - проте є при всій потенційній силі окремих талантів, сумнівним вкладом до скарбниці світової культури. Ця культура "вражає", але одночасно розкладає, викликає той хаос, який панував у її творців, що не мали часу дати справжній синтезу татарського, фінського, німецького і славянського первинів.

Але навіть коли б ця культура була не така, як є - тільки справді висока, то і тоді вона дає московському народові

таке ж "право на місце", яке він загарбав, як і бандути! що обікрає в кілька музеїв і бібліотек "дають право" посідані скарби на місце члена Академії Мистецтв чи Академії Наук!

Коли б західні народи були краще обізнані з життям і мовами постолених народів - вони б беззасташно могли стверджувати, що на уряджувалих на Заході концертах "російської народної пісні" - обов'язково буде виконано від 30% до 40% програму чужого - то будуть пісні українські, філоруські і т.д., які легковірному чужинцеві подається за московські. Коли б ще виключити крадені мотиви і пісні композиторів не московського походження - московської народної музики, справді московської - хіто би не хотів слухати! І так є у всіх ділянках мистецтва.

Отже: жодні московські культурніся осягнення не дають московському народові будь-яких прав на гнибління інших народів, їх експлуатацію і нищення. Те, чим пишаються москвина, не є плодом генія московського народу.

Лишається ще питання: чи не відзначаються москвина, як стародавні римляни, хистом адміністрування, хистом панувати? На це дамо відповідь в наступному розділі.

IX.

ПОЛІТИЧНІ ПРЕЗЕНТАНТИ І КЕРОВНИКИ МОСКОВСЬКОЇ ПОЛІТИКИ.

Перед звичайним чужинцем стоїть фактично і далі т.зв. "Росія", перейменована тепер на ССРР, як якийсь сфинкс, ось кільки він хоча дещо про неї знає | або зливався в невиразному образі якоїсь велітенської держави численного хоч мало відомого "слов'янського" народу | коли він про неї майже нічого не знає |.

Таке "знання" Росії мало чим краще за знання світу американського.

жити, героїні одного із стіжань їх письменниці Апіта Йоос. Ця героїня уважає Австралію "якоюсь місцевістю в старій Англії".

А проте такого неприємного сусіда не лише варто, але і треба пізнати, бо без того неможливо навіть найкращим арміям перемогти що державу, яка розпоряджає багатьма мільйонами населення підбитих народів і територіями, котрі справді рівняються одній шостій частині земного гльобу.

Праці московських вчених не конче можуть допомогти пізнати т.зв. "Росію", бо ж вони здебільшого не забувають про інтереси своєї батьківщини і в деяких справах не виявляють надмірної балакучості.

Нам місце не дозволяє порушити тут дуже багато цікавих питань і зясувати багато незясованого, але все ж ми подамо далі певну кількість історичних фактів, під котрими можна і варто подумати.

Лі факти, котрі ми лише нагадуємо |не відкриваючи нічого нового|, покажуть, що немає нічого ненормального в тому, коли тепер керує цею імперією не слов'янського народу, а рузи и жонатий з жідівкою і скликався славянські конгреси!

Історія не знає докладно, коли прибули в сточища Оки-Волги предки московського народу і чи мали тоді вони якусь державну організацію. Земля, куди вони прибули була вже досить густо заселена угоро-бінськими племенами. Московський історик проф. Ключевський вважає, що в основному вже в XI віці засілився процес колонізації москви на цій території, хоча процес цей асиміляції ще не закінчений і до нині.

Відомо також з історії, що пірбль москви в 913 році норманські князі, котрі стояли на чолі тодішньої української держави, яку вони ж називали "Руссю". Сднак москви не хочуть і не мають інтересу належати до цеї пілком їм шуканої держави. Знкінчує наче б то їх завойовання в

966 році русько-український князь Святослав. Та це панування київської Русі над московськими предками було не - три вік. Москвиини безнастанио повставали і тому знова мусів їх також підбивати в 981 році Володимир Великий і - з огляду на нове повстання - відійшов на них походом ще раз. Привертав під свою владу по вічно бунтуючу проти Києва й української держави землю і Ярослав Мудрий, а пізніше знову ходив на неї походом освічений і могутній український князь Володимир Мономах.

Таким чином до кінця її віку півдні москвиини в супереч власній волі мусіли підлягати не лише чужиній варязькій династії, але й організованій тою династією чужій їй етнічно українсько-славянській державі.

Пізміні одна галузь цієї династії акліматизувалася і асимілювалась в московських землях |так, як перед тим в українській землі| і після того, як наступило ослаблення Київа, доспіла певної сили та в другій половині XIII-го віку в першу чергу зреванжуvalась на своїх ворогах, руйнуючи і розграбовуючи Ілів.

Але під владою тої чужої ім' династії, що однак обмосковилася, прожили москвиини незалежним життям лише трохи більше за пів віка. Прийшли татари. По короткому опорі входять москвиини в склад татарської імперії і напричуд добре живуться з татарами.

Отже, знову керують москвиинами не москвиини, а татари, на спілку з панадками варязького, не місцевого роду і варязьких дружинників, які обмосковлювалися з кожним поколінням, усе більше змішуючись при тім з татарами.

В 1257 р. князь Глеб Васілієвич жenиться в Орді, його небік - князь Константин Борисович Гостовський також борс за жінку татарку. Князь Михайл Фёдорович рівноож одружується з татаркою. Не зробив інакше і князь Фёдор Гостиславич Гостовський і нарешті великий князь Михайл Тверской |1313| був одружений з татаркою. Забагато місяця забрало б вичисловання всіх ьцнадків одруження з татарами, вистарчить ствердити, що

з т.зв. татарського періоду в династії Рюриковичів напів чи й більше татарами.

Так же перелімуються і віла гравільє ворства, бо гравільє єпископ московський Феофілост переніс свій осідок до Сарайя, столиці Золотої Орди і охоче виконував дипломатичні доручення хана Менгу-Тімура.

Москвини брали активну участь в походах татар на Європу і розмови про пізнійше "візволення" з під влади Золотої Орди в у великій мірі обчистені па зроблення певного враження в Європі, яке улегчувало зовнішню політику московських царів та закривало суть московської держави. Іван III одружується з грекинею очевидно, в той спосіб не роблячи своїх нащадків більш "чистими москвинами".

У Івана IV, відомого під назвою "Лютого", всі ці расові перві бbezперечно виявилися в його вдачі й поступованні.

Пізнійше був коротко царем татарського походження Борис Годунов.

Мирокі кола думають, що перші Романови були Москвинами, але родоводи цієї династії і споріднених з нею родин виявляють свою фальшивість такої думки.

Предок цього роду був, як видно з документальних даних підміцем, виходцем з Пруссії, де був очевидно звичайним ремісником, що ще за Івана Каліти, татарського васала, приманчував у Москвущину; прізвище [справжнє] його не збереглося. Відомо лише, що мешканці Москви причепили йому свою назву - звали його Андреєм Коблой. Віднього і походить перші Романови, в жилах котрих самозрозуміло текло досить, крім німецької, також і татарської крові.

"Обрання на царство" завдачують Романови своїй двозначній поведінці за часів т.зв. Смуті.

Петро I не лише вчиться в Голландії, але й оточив себе не москвинами, які скеровували в той чи інший бік його політику. Були при ньому шотляндці, голландці, німці й інші. Він реформував Москвущину на німецький зразок.

Діяльність Петра І спровокувала було до появи першого сталого театру німецької мови в Москві, серед акторів якого були навіть німецькі студенти. За Петра І була відкрита в Москві на бажання і коміті московської влади перша гімназія у яку вів німець - Глюк.

Незабаром після цього саме Глюка, в німецькій колонії Москви, жила "Schönes Mädchen" |як про неї казали сусіди|, котра стала другою жінкою Петра І, а потім і імператрицею - Катерини. Вона була дочка "курляндського" селянина. По Катерині І коротко керував московською імперією Петро ІІ.

Після змінила Анна Івановна - вдова "курляндського" князя. Потому появляється у кермі держави Іван Антонович - з Бранденбургу.

Катерина ІІ була також, як відомо, - німкеня, з німецької династії Ангальт; Петро ІІІ був сином герцогині Гольштайнської.

Від цієї німецької пари походив Павел І, що знова шукав собі жінку в Німеччині і одружився з принцесою Вюртембергською - Марією Феодоровою.

Самозрозуміло, що їхні діти - Александр І і Ніколай І не могли бути москвичами! Важко сказати в якій мірі німецьке походження рішило, що Александр І виступив проти Наполеона І. Природно, що й остаті "Романовичі" майже не мали московської крові. Таким чином протягом тих віків, коли була створена московська імперія, керували москвичами немосквичи - бож монархам - чужинцям допомагали дуже численні помішники - немосковського походження, котрі, одружуючися, впливали на зміну крові московської "аристократії".

Природно, керуючи московською імперією, вони, як правителі намагалися не лише забезпечити інтереси московські, але й реалізувати московські імперіялістичні мрії. Всякий наїзд охоче згоджується на панування чужої династії й аристократії |тим більше такий, який звик перебувати під чужим керівництвом| та ціну реалізації їхніх мрій.

Володарі, що панували над москвичами добра розуміли також, що московські імперіялістичні мрії були на й країщим цементом, котрий зміцнював будову їхньої імперії. Таким чином московський народ протягом віків з вик до того, щоб ним керували чужинці, з вик грати в літньому випадкові ролю преторіянців чи тепер відділів Ч.О.Н-у і гнати гноблені народи Азії і східної Європи на підбій світу, і тільки в цій ролі "виспеціалізувався".

У 1918 р., по комуністичному перевороті, місце чужих дійності й частково чужої еліти зайняли знова частково чужинці, а серед них і жиди, тим легче, що жінка Сталіна — жидівка, мала численну жидівську родину. Жиди звичайно хочуть переміщувати під кожним оглядом усіх своїх попередників і в згоді зі своєю експанзивною південно-східною вдачею віддавна ширять московський комунізм, забарвлений московським націоналізмом. Вони розуміють, що це є прекрасний "цемент" для зміцнення сильно розхитаної в 1917 р. "вязниці народів", що це є той батіг, котрим можна підстібувати москвичів, щоб вони зі ще більшим запалом здобуваючи владу над світом, з більшим запалом клали голови і змушували до того підлеглі їм народи. Цю владу московського народу над світом звичайно хочуть здійснювати спільно з москвичами в московському імені, але і в своєму інтересі — жиди.

Таким чином ми на основі двох останніх розділів бачили, що московський народ у властивому значенні цього слова, не був ніколи "пануючою нацією". Коли під цим означенням розуміти народ, який виділив із себе власну еліту і таким чином був активним творцем і організатором власної імперії. Не він був організатором імперії і не він є в основному творцем штучної і хворобливої культури, відомої під назвою — "російської".

Москвичі є імперіялістами і шовіністами, хоча не є творцями імперії, але вони пані ідеєю "Москва — Третій Рим", від часів Івана III, в новій лінії редакції "Москва — Центр усього поступового людства, а СССР — батьківщина світового пролетаріату". Однак така роль московського народу все ж таки по-

дає йому морального права до панування над світом.

Ми вже насвітлювали на своєму місці і ті національні привілеї, якими хочуть московські політики ощасливити світ і ті політичні та людські права. Тому однак, що платні й неплатні агенти Кремля гаряче запевнюють, що сила советської держави є в її дивовижній єдності, що вони створили вільну й культуру родину народів, до якої належати є найвищою честью — подамо одну красномовну цитату з новорічної передовиці в "Вістях" за 1938 р., яка має заголовок "Під великим пропором Леніна-Сталіна":

Создалегідь зазначаємо, що читач має памятати, що передовиця писана укрaintською мовою, наче б то в імені українського пароду, а підкresлення в цитаті є наші. Читаемо в ній таке:

"З кожним роком і кожним днем наша велика батьківщина все вище підімається сходами перемог, можутності і слави. З кожним днем на батьківщині і трудачих усього світу все яскравіше світить зірка соціалізму осяючи шлях боротьбою іноблених народів усього світу... З новим роком згучить по нашій неосліжній батьківщині, яка досягла справжнього щастя. Понад сто років в тому російський поет М. Дмитров мріяв:

"Росіянин! Грядут те времена щасліви
І чужеземец горделігий
Імотряцій с завістью на вами знамена
Вам пазавідует в пладах абільних міра
І ваша сєверна я ліра
А тбросіт чужий звук — народному весні!
Ат топкіх берегов Фінляндії туманной
Кавказа грознаво до обличчих хребтов
Ат пойсса до Наспія бргов.
Распрастранітса свет
Желаний."

Мрії кращих представників людства втілилися

в чудесні діла нашої країни!"

Так, відчастися ця стаття.

З неї бачимо, що не ми, а самі московські комуністи уважають своїми мрії московських націоналістів з передстою років. В тому вірші і в тій останній фразі немає жодних натяків на будь які соціальні проблеми, на будь який лібералізм чи будь який космополітізм.

Вся мрія зводиться до того, що московська мова, відкинувшись чужі впливи, стане чисто народною та щоб бажаний всякому москвину "світ" [світ московський - московська державність і московська культура] поширилися на всі там перечислені, не московські, терени. На думку автора тої статті, ця мрія є вже здійснена. Автор тим так захопився, що забув цілком про те, що він мав удавати Українця, а батьківщиною мала бути йому не Росія, а "ССР", Але під впливом московського імперіалістичного вірила він заувся про свою роль і зрадив все.

Може також хочуть знати європейці в якому вони б опинилися товаристві у тому "світі", якого прихід так радує советського пуполіциста, які то народи веде кремлівський уряд на підоїї світа.

На це кожний може знайти чікерпуючу відповідь у всіх советських часописах від 16 січня 1918 р. Там поданий національний склад "Паді Национальностей Верховної Ради ССР".

Ми подаємо його в цілості, додавши лише в дужках проти деяких національностей численність даного народу, бо де вияснює краще за цілі тобі істоту московської національної політики.

Рівно ж багато дас до міркування факт, що українці єдиний [з підбитих Москвою] численний народ, що був протягом віків стало звязаний з Європою, має стільки ж заступників у Раді Национальностей, що і Азербайджан [але Азербайджан потрібний для дальших планів].

Ось цей список:

москвиців	146 делегатів [нас. 78 міль.]	азербайджанців 34 делегатів [нас. 2,9 міль.]
українців	34 делегатів [нас. 31 міль.]	грузинів 33 делегатів [нас. 2 міль.]
білорусів	15 делегатів	вірменів 20 делегатів
туркменів	17 "	узбеків 26 "
таджикив	16 "	[нас. 4,4 міль.]
казахів	24 "	кіргизів 17 делегатів
татарів	15 "	жидів 15 "
калмуків	9 "	німців 9 "
осетинів	9 "	удмуртів 7 "
комів	8 "	бурятів 8 "
марійців	6 "	башкірів 6 "
якутів	6 "	чеченців 5 "
мордовців	5 "	черкесів 5 "
кабардинців	4 "	чувашів 4 "
пензьців	4 "	молдаван 5 "
кара-кампаків	4 "	абхазів 5 "
карелів	4 "	[нас. 200 тис.]

Звичайно СССР, як "передова країна соціалізму", обєднала "всі передові народи" і веде їх на підбій скита, несучи народам Європи речуване щастя – не зважаючи на те, що вони "виявили свою ьідсталість", так довго не належали до "дружби, сівецьких народів", – удастоївсь прави засідати при столі разом з перечисленими народами, разом захоплюватись вірлами Дмитрієва, вихъяляти Москву і читати д'Анунціо, Морана чи Шекспіра націть в московських перекладах.

Що спрайді думав спралгня московська еліта, яка організувала і веде і москвиців і всі ці народи – це інше питання, але їхні думки не обіцяють нічого потішального для світа.

Поки що всі дані вказують на те, що ця спралгня еліта охоче ьіддає славу і честь московському народові, ліжаючи для себе щось значно більше істотне.

Завданням світової пропаганди є звести в півець політичний паступ Кремля, розкриваючи ранійше, ніж це є в московському інтересі істоту і цілі сівецької політики, позба-

вляючи ~~таким~~ чином їх майже всіх можливих спільників, а разом з тими, зміцнюючи рішення народів світа боротися до остатку перед червоними "візволителями" та іхніми спільниками. Удар по "советській" політиці у дуже великій мірі полегчить оборону волі й незалежного розвитку ряду культурних народів.

X.

ВІДНОШЕННЯ І ДЛЯНИ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ ШОДО СВОІХ СПІЛЬНИКІВ
АНГЛІЇ ТА АМЕРИКИ.

Як ми вже бачили з попереднього, найбільш характерною прикметою політики червоної Москви є її "двурушництво", кажучи її власним терміном, її брехливість і двуличність. З одного боку, після провалу спроби опанувати в 1918 р. Угорщину, Італію і Німеччину вона зробила висновок, що перша світова війна не довела до такого виснаження всіх творчих сил і дезорганізації влади, яке потрібне для доконання комуністичного перевороту навіть в державах фактично покривдженіх націй - отже надія на другу світову війну, до котрої слід приготуватися; з другого боку, Москва зрозуміла, що для того, щоб не یтратити можливих спільників в таборі ворога треба назавжди вести мирну політику.

Не в інтересі Москви було вже занадто довго вичікувати на другу світову війну і тому вона намагалася вже кілька разів її спровокувати, використовуючи "китайський конфлікт", "абісинську справу" чи навіть, організуючи громадянську війну в Єспанії. У всіх тих випадках звичайно "стояли" советські дипломати за мир, але домагалися кожного разу таких заходів для "охорони миру", яких застосування викликало об негайно війну. З цього нічого не виходило. Тоді червона Москва вирішила, що пора ту сторону, котра не може розв'язатися в умовах миру, котру покривдена і вона мусить готоватися до війни - складенням з нею

союза зробили сільше рішучим. І ось та сама червона Москва, котра з ~~вілою~~ на устах кидалася її могла на гітлерівську Німеччину - рантом на здивування світа - складати з нею союзну умову. Одною метою цеї умови було гарантувати Німеччині спокій на Сході та доставу сировини, одночасно збільшуячи і свою територію.

Москва розчисляла, що Німеччина буде мати на Заході важку боротьбу і тоді, в найкритичніший момент, зможе Москва, зрадивши і відкинувши всі зобовязання, несподівано напасті на свого спільнника - Німеччину.

Як знаємо, це кремлівському урядови не вдалося, нападови її перешкодила, випереджуючи її Німеччина. Наслідком того всього був союз СССР з Англією і Америкою. Метою цього союза з боку Советів було стремління чим скоріше підготувати ґрунт для опанування світу.

Такий характер цього союзу виявляється вповні, коли ми пригадаємо собі, як ставилась протягом ряду років червона Москва до своїх теперішніх спільніків.

Ось напр., що читаємо в партійному виданні "Історія громадянської війни", виданому перед самою цею війною:

"Царська Росія не могла рівнятися з такими запеклими розвійниками, як Англія...." |стор.14.|

В цій же книжці стверджено, що в наслідок попередньої війни царська Росія вже в початку 1917. р. втратила 60% своїх передвоєнних економічних фондів, а Англія - лише 15% і на ту війну царська Росія дала 12% свого чоловічого населення, а Англійська Імперія - тільки 4%.

Звичайно, такі погляди мав Сталін та його однодумці ще багато раніше. Вже в 1927. р. писав Сталін в своїх "Замітках на сучасні теми":

"Англійський капіталізм завжди був, є і буде найбільшим злісшим душителем народних революцій... англійська буржуазія завжди стояла і продовжує стояти в первих рядах громітів визвольного руху людства. Але англійська буржуазія не любить воювати своїми власними руками. Вона завжди уважала крайні війни чужими руками".

Нам здається, що треба бути більше кіж пажиним, щоб вірити автором і наведеного уступу, коли він тепер титрує союзі держави Англію й Америку | "союзом вільнолюбивих народів", тим більше, що подібних до поданого, уривків з промсв і статей советських політиків можна подати безліч.

Є рівно ж заяви значно "ділікатніші", але безумовно ще більше неприємні для Англії. Так напр., Молотов у своїй промові на сесії Верховної Ради 17.1.1938 р. заявив таке:

"Італія претендує на те, щоб безконтрольно хазяїнувати в Середземному морі, що не може не зачіпати наших інтересів... головне, щоб був міцний і могутній наш державний корабель. У могутній державі рад повинен бути гідний нашої великої справи морський і океанський флот",

Ці слова Молотова прямо вказують на те, що вже тоді червона Москва уважала актуальними розмови не лише в справах Суеза й Дарданелів, але й справи прав Британії - щодо океанів, світу.

Практика більше чим двох десятків літ доводить, що істотне значення має те в советській політиці, що не було договорено до кінця або й зовсім не було згадуване в розмовах політичних представників СССР з представниками Західу.

Щоб переконатися в тому найліпше пригадати собі якусь таку енунціацію, правдивість якої вже без сумніву всі можуть підтвердити. Яко приклад пригадаємо дещо з советсько-французьких взаємин, котрі мають багато спільного з сучасними американо-советськими, бо так, як тепер для кожного ясно, що Москва в ролі претендента на володіння світу з усіх боків | так, як у Середземному морі | натикається на ту ж Англію або на свого конкурента в боротьбі за англійську спадщину - Північну Америку, так колись натикалася на Францію | часів Пуанкарے|. Це значить, що Північна Америка вже є ворогом Москви, як і Англія, але назавжди вона намагається підняти до них таку ж пріязнь, яку вона виявлювала до французького народу, коли на чолі його стояв той Пуанкарє, який підтримував кожну політику, котра була скерована проти червоної Москви, Пуанкарє був зоро-

том всякого зміщення європейських капіталів в Советах і всяких стосунків з советською Москвою. Отже згозуміло, що завданням червоного Кремля було перемогти його, звабити французькі впливові кола ілюзоричними користями, притягнути капітал перспективами високих заробків, а разом із чужі технічні сили, щоб за їх допомогою реорганізувати советський промисл, головно вовній і так підготувати свою перемогу не лише над Західом, але і над наївними вкладчиками капіталу.

З цер метою тодішній комісар закордонних справ ССР - Чічерін - удає кореспондентові часопису "Ер Нуель" таке інтерв'ю, з нагоди старань про визнання Францією більшевицького уряду:

"Відомо, що Пуанкарे не клав великої ваги на приязнь з Росією, його уряд підтримував усе, що було проти нас. Ця лінія була небезпечна для інтересів великих власників, що мали російські облігації. Ми завжди були готові забезпечити, як найбільші користі якраз отим малим власникам.

Пуанкаре приймав поради великих підприємців і фінансістів і так шкодив біднійшим. - Французька фінансієра і промисел дуже зацікавлені, щоби знову почалися торговельні взаємини з Росією, бо французьким промисловцям треба ринків збуту. Чи Франція буде лише здалеку пристягуватися, що в Росії закріплюється не французький капітал? Адже ж металева індустрія проходить важку хіру, а Росія даз на капітал, якого потребує запоруку стабілізації советського уряду. Зовнішня політика Пуанкаре пошиодила інтересам Франції.

Якщо тепер народи Європи не замиряться - то всі пропадуть. А ми в істоті речі - також паніфісти. Наш уряд вибраний народом".

Минуло від тоді, коли було пущене в обіг це інтерв'ю, досить часу і не знайдеться в світі людини, котра б не знала, що:

1| Французький рентіс, дрібні власники облігацій | яким так широ "забезпечував найбільші користі" червоної уряд | - и е.

и а л я від зносин з червоною Москвою найменшої користі, лише втрати.

2) Французька фінансієра й промисл замість обіцяних ринків збуту - мали нагоду позбутися ще деяких капіталів і то безповоротно.

3) Натяк на нефранцузькі капітали, що закріплювалися в Росії був маневром шахрая, котрий, викликавши конкуренційну гарячку, тим легче міг видурити потрібні йому гроші.

4) Модних забезпечек вартих цін, назви в ССР не одержав ніхто і на цілій справі вийшли зле як підприємці, так і інженери,

5) Фраза про палісізм може приспати всяку чуйність, всяке підозріння тих, котрі самі озброювали свого ворога. А фраза про виборність совєтської влади - мала озброїти своїх найважливіших спільників аргументом проти закиду в зносинах з такими непевними типами, як володарі Кремля.

Це інтервю могло бути рекомендоване не лише зацікавленості настілької книжки учасникам тегеранської конференції, але й не зашкодило би прочитувати всім прихильникам Сталіна щоранку!

Складання в Москві Церковного Собору, урочистий похорон Митрополита Серафія, конституція і наділення "республік" Комісаріями Закордонних Справ, а також підписання Атлантичеської Хартії - нічим не гірші за паведене інтервю!

Природно, партнери ССР це є "старі лиси", досвідчені політики, але й ті, хто більше двох десятків років озброювали Москву, - не були дурніші, такого Форда ніхто не може запідозрювати навпреважній легковажності, а тому все ж незаміжливо би їм познайомитися хоч би з тим, що писала ю в 1921 р. московська "Правда":

"Східний мужик повалив теорії західної науки і примусив ученого, щоб поклонив голову перед чорним від бруду робітником. Кожен московський революціонер є тепер дипломованим істориком, правником, соціологом і економістом в одній особі. А вся червона Росія - ось уже три роки пише наукову дисертацію, якої ще ніколи не бачив світ".

Коли в цьому призначенні відкинути пасаж деметогів, матимемо у цілому проклямованою московського месіянства, матимемо символ віри, який притягують кремлівські володарі усім перечисленим нами на

свому місці, переважно угро-фінським, як і самі москвани, та монгольським народам, з ним сунуть не лише на Європу, але й перепочавши в ній дуже коротко - на саму Англію і Америку.

Не дурно Маяковський нахваляється дати "льордам по мордам". За пляном Кремля сучасним завданням Англії було допомогти Москві в розхитанні і дезорганізації запілля Європи, ослаблені спротиву тих верств, на котрих безсила була вплинути советська пропаганда, бо лише то все уможливлює посування советських армій.

При цьому Кремль свідомий того, що не зважаючи на всі штучки советської політики, таки на Заході існує перве недовір'я до всіх тих тріків. Наслідком цеї свідомості є велике заінтересовання Москви не лише в фізичному, але й в моральному ослабленню європейського запілля. Англія має ввести в гурт "чистої" публіки, гордої своєю культурою й походженням що збиранину народів яко "героїчних визволителів", Англія першою за плянами Кремля має спричинитись до того, щоб навіть верогії советів в своїй несвідомості, рили самі для себе яму.

Кремль знає, що на другий день по вступі їхніх військ, куди б вони не прийшли, почне розвіюватися міт про СССР, творений літами їхніми політиками, що більшість дуже скоро помітить з ким вона має де діла. І ось тому вже тепер Кремль спішно висилає своїх агентів на всі заняті англійцями та американцями землі, завданням тих агентів є організувати сили на які зможе опертись Москва в своїй боротьбі проти Англії, оскільки та хотіла б скористатися повним протверзінням, яке наступить у всіх європейців негайно після вступу армій цього центрально-азійського "інтернаціоналу".

Для цього вони декламують про свій пацифізм, демократизм і вільнолюбність, щоб тим легче зорганізувати найближчих інтелігентів і темні маси під тими гаслами та за допомогою їх довести Англію до такого стану під оглядом мілітарізм, як стан Франції в 1919 році. Так зв. "народний фронт" дровів був Францію до того, що вона була не встані поставити піважнішого спротиву будь кому. Тепер - ходить советській Москві про передведення після закінчення війни можливо повної демобілізації своїх верогіїв, а з першу чергу англійців, про роблення пресії на їхні уряди

м а л и від зносин з червоною Москвою найголовій користі, лише втрати.

2) Французька фінансієра й промисл замість обіцяних ринків збуту - мали нагоду позбутися ще деяких капіталів і то безповоротно.

3) Натяк на нефрактузькі капітали, що закріплювалися в Росії був маневром шакрая, котрий, викликавши конкуренційну гарячку, тим легче міг видурити потрібні йому гроші.

4) Модних забезпеч вартих цієї назви в ССР не одержав ніхто і на цілій справі вийшли зле як підприємці, так і інженери, і

5) Фраза про папісізм мала приспрати всяку чуйність, всяке підозріння тих, котрі самі озброювали свого ворога. А фраза про виборність совєтської влади - мала озброїти своїх наївних спільників аргументом проти закиду в зносинах з такими непевними типами, як володарі Кремля.

Це інтерв'ю могло би бути рекомендоване не лише замість настільної книжки учасникам тегеранської конференції, але й не зашкодило би прочитувати всім прихильникам Сталіна щоранку!

Складання в Москві Церковного Собору, урочистий похорон Митрополита Сергія, конституція і наділення "республік" Комісаріями Закордонних Справ, а також підписання Атлантичської Хартії - нічим не гірші за наведене інтерв'ю!

Приєдно, партнери ССР це є "старі лиси", досвідчені політики, але й ті, хто більше двох десятків років озброювали Москву, не були дурніші, такого Форда ніхто не може запідозрити напр., в жодній легковажності, а тому все ж незадивило би їм поспільнитися хоч би з тим, що писала ще в 1921 р. московська "Правда":

"Східний мужик перевалив теорії західньої науки і примусив ученого, щоб поклонив голову перед чорним від бруду робітником. Кожен московський революціонер є тепер дипломованим істориком, правником, соціологом і економістом в одній особі. А вся червона Росія - ось уже три роки пішне наукову дисертацію, якої ще ніколи не бачив світ".

Коли в цьому приведенні відкинуті набік демотогії, матимемо у цілому проглямачії московського месіянства, матимемо символ віри, який притягують кремлівські володарі усім перечисленим нами на

свому місці, переважно угро-фінським, як і самі москвиши, та монгольським народам, з ним сунуть не лише на Європу, але й перепочавши в ній дуже коротко - на саму Англію і Америку.

Не дурно Маяковський нахвалявся дати "льордам по мордам". За пляном Кремля сучасним завданням Англії було допомогти Москві в розхитанні і дезорганізації запілля Європи, ослабленні спротиву тих верств, на котрих безсила була вплинути советська пропаганда, бо лише то все уможливлює посування советських армій.

При цьому Кремль свідомий того, що не зважаючи на всі штучки советської політики, таки на Заході існує певне недовір'я до всіх тих тріків. Наслідком цеї свідомості є велике заінтересовання Москви не лише в фізичному, але й в моральному ослабленню європейського запілля. Англія має ввести в гурт "чистої" публіки, гордої своєю культурою й походженням про збранину народів яко "героїчних визволителів", Англія першою за плянами Кремля має спричинитись до того, щоб навіть вороги советів в своїй несвідомості, рили самі для себе яму.

Кремль знає, що на другий день по вступі їхніх військ, куди б юни не прийшли, почне розвіюватися міт про СССР, творений літами їхніми політиками, що більшість дуже скоро помітить з ким юна має діла. І ось тому вже тепер Кремль спішно висилає своїх агентів на всі заняті англійцями та американцями землі, завданням тих агентів є організувати сили на які зможе опертись Москва в своїй боротьбі проти Англії, оскільки та хстіла б скористатися повним претверзінням, яке наступить у всіх європейців негайно після вступу армій цього центрально-азійського "інтернаціоналу".

Для цього вони декламують про свій патріотізм, демократизм і вільнолюбність, щоб тим легче зорганізувати наївних інтелігентів і темні маси під тими гаслами та за допомогою їх довести Англію до такого стану під оглядом мілітаріям, як стан Франції в 1919 році. Так зв. "народний фронт" довів був Францію до того, що юна була не встані поставити поважнішого спротиву будь кому. Тепер - ходить советській Москві про переведення після закінчення війни можливо повної демобілізації своїх ворогів, а з першу чергу англійців, про роблення пресії на їхні уряди

в напрямі "просоветської" політики, про загострення суспільних суперечностей і національних та паралізовання економічного життя, при одночасному залежуванні, що вони мають найбільше мирні наміри.

Таке є завдання всяких "місій" чи в Африці, чи на зайнятих землях.

Безперечно, коли б інше було положення самої Англії, воно о поставила спротив неодному посуненню свого східного спільника, але в гру входить ще Північна Америка.

Тут не залиходити собі нагадати, якої думки червона Москва про Північно Американські Сполучені Штати. Не не в абиції мірі викриває справжню вартість та істоту сірдичної приязні між Сталіном і Рузвелтом. Отже, в 1938 р., безпосередньо перед другою світовою війною, але тоді, коли ще СССР не була ні з ким пов'язана жодним союзом, советська преса так інформувала своїх читачів про державу, на чолі котрої стоїть Рузвельт.

П.А.С.Ш. - читаймо там - "це організація малої банди злочинців, визискуватів і грабіжників, котрі під маскою волі і демократії без жалю і сорому визискують як мільйони самих американців, так і кольорові народи, що потрапили в лапи незнаного жалю вампіра Західу".

За інформаціями "Вістей" з 1938 р. "59% усіх багатств країни належить до 60 родин мільярдерів, які є фактичними, безконтрольними господарями ПАСШ. Не підлягає сумніву, що однак самі вони, при всій затурканості пересічного американця, не в стані були вдергати владу в руках - ѹ цьому їм допомагають 6 мільйонів родин, котрі мають прибутки до 1000 доларів річно і 12 мільйонів родин, котрі мають до 1500 доларів річно, але зате там поза великою армією робітників є стало не менше 14 мільйонів безробітних".

Інша советська публікація [М.Льїн, "Сьогодня і вчора", стор.75-78] на основі праці проф. Берда стверджує, що "американську конституцію складали земельні спекулянти, лихварі, боржники і работорговці і серед них ми знайдемо найшанованіші імена в Америці.

У всіх советських виданнях, де лише траплялася нігода згадати "дядька Сама", чи мова йшла про створення Панамської республіки, чи про політику на Кубі - всюди большевики згадували юго "не злим тихим словом"!

Отже, про яку б то не було симпатію до ПАСШ говорити не доводиться. Очевидно, справа не в тому. Поінформовані в замірах Кремля люди кажуть, що просто на думку московських політиків: "такі візнесмени", як американці підуть з ким завгодно і нащо завгодно лише треба їх привабити зиском". І ось так, як Чічерін "приваблював" французького "рентів", так тепер приваблюється тих "60 родин мільярдерів" "перспективою":

1) передачі ПАСШ не лише французьких, японських і італійських, але також і англійських колоній.

2) Ослаблення до рівні чи навіть майже знищення "англійського конкурента", з яким вже "багато років бореться ті 60 родин за нафту, кавчук, терени в Південній Америці і ринки збуту".

3) Невиразно висловленими натяками, що "коли б не Англія", то саме ПАСШ могли би по війні забезпечувати всім потрібним Європу та й ССР не відмовилася б від ряду закупок.

Ці всі рожеві перспективи мають советські дипломати в зв'язку з допомогою ПАСШ у реалізації "окремих домагань" ССР щодо акцій Суецького каналу, позиції в Середземному морі та в Північній Африці, а в першу чергу умовливлення підпорядковання частини Європи. При цьому просто натякається, що ССР вже з огляду на зруйнований війною промисл, коли буде Англія виключена з впливів у Європі, не буде для Америки жодним конкурентом.

Москвиці безперечно мають намір використати стратегічний план окупації Європи, імовірно поділеної між партнерами лінією Берлін-Відень, що так як думають їхні західні спільноти.

Західні спільноти, Америка і Англія, думають, що мають перед собою два рівнобіжно діючі фактори: комунізм і московську державу. Тому вони наїво думають, що московська держава задовольниться т.зв. "впливами" на держави, положені на

схід від цеї лінії з'єднався там усіх форми державної незалежності. Далі ставити буде ставку Захід на те, що виховані в іншому дусі |антикомуністичному| народи, які не зазнали революційної пропаганди, одержавши ще економічну допомогу від Західу - тяжітимуть до Західу, а підтримані Заходом внутрішні антикомуністичні сили і економічна міць ПАСШ зроблять те, що по путчах і переворотах вдається зліквідувати там впливи Москви. Думаючи дуже подібним способом до німців і перецінюючи |що| ^{народу} властиве владі промисловців| значення економіки і техніки - матимуть ці держави досить болючих розчарувань. Вони витратять безліч дорогої часу на дипломатичну акцію, яка боронитиме права вільного торгу |це в їх уяві основа для політики, отже будуть "ламати списи" за вільні порти, судоходний торт, дунайську магістралю|, "конституційні свободи" і створення якоїсь нової "Ліги Народів", де дібраною більшістю могли б шахувати Москву.

Москва на зверх буде завжди провадити боротьбу проти того всього, але де лише матиме значення "демонстрації", для притягнення уваги в незластивому напрямі. Всі ті справи з погляду москвинів є дрібниці. До жодних умов і зобов'язань на папері, до жодних "демократичних принципів", ніколи не привязували москвіні жодного значення! Вони тимчасом тверджують закріплять політичну владу у всіх зайнятих теренах за собою і своїми поміщиками і віддільно зайняті терени брером, подібним до колишнього "рижського" - кровю і залином зліквідують і стеропизують усяку "опозицію". Рівнобіжно зліквідують приватну ініціативу в економіці і тоді "вільна торгівля" буде сторінкою з гумористичного журналу.

Балкані, Чехія, Пельща і Східна Німеччина виключені з економічного життя - захистять економікою Європи так, що західну Європу доведеться безплатно годувати. Комуністичні партії і "народні фронти" дістануть скоро некая приготуватись не до демонстрацій, а до збройних виступів. Не виключен, що до перемиря висунуть "якотним порядком" москвини "клина" в напрямі Шрасбурга, загрожуючи так звязок між англійцями та американцями та підтримуючи своїх агентів у Франції, коли їм буде наказано виступити.

Це змусить може західних "сюзників" без боротьби покинути Європу, а Англію [найти, коли її стягнувшись почала піддержувати Америку] лишити ізольованою на острові, економічно зруйнованою і майже без кольої.

Хоче
Так спритно використати Кремль американців для захоплення Англії з метою знищення свого чергового ворога, котрий і в Європі і в Азії перегородив шляхи, якими прямує Москва до панування над світом. Повторюємо з притиском: не комунізм, а Москва, яка використовує для цього комуністичну ідею та інертність Заходу, нездатного на радикальну перебудову своєї економіки.

До того ж Кремль добре собі усвідомлює свій мізерний промисловий потенціял, усвідомлює, як важко під цим оглядом наздогнати країни з більш розвинутим промислом і усвідомлює також, що перемогти у війні, без попереднього поруинування й анархії, такі країни дуже важко. Перебіг останньої війни лише збільшив у москвинів що свідомість. Завдяки тому спеціального значення набирає руйнування європейського промислу та центральної Європи американськими бомбовозами.

"Вашингтон має думати, що таким чином він для себе підготовляє ринок збуту", запевняють потиху москви^{лі}. Кремль думає трохи інакше. Він приймає під увагу, що й Англія дістас від Німеччини відплату, котра разом з підривною діяльністю агентів московського комінтерну ліквідує дві третини англійської внутрішньої сили і промислового потенціалу.

Це все веде в своїх наслідках до того, що ССРП при сучасному стані своєї продукції на руїнах європейської цивілізації може замість останнього зайняти перше місце перед європейськими руїнами, єдиним конкурентом тоді лишилася би Америка.

Імовірно Вашингтон приймає під увагу і такі можливості, безперечно потім пробуватиме протистояти москвинам, лише не приймає під увагу того, що далі плянуеть Кремль і що всі протизаходи можуть бути співчені. А московські імперіалисти мріють по опануванню Європи понизити її життєвий рівень до рівня соєтського і ... недопустити жодного ввозу американських виробів до опанованої Європи. Американці зможуть продати

СССР і то "іродати" безплатно машини потрібні са-
мії Москві для наладнання власної про-
дукції. Москва обчислює такою політикою викликати в Аме-
риці, котра загайно по війні змущена буде перейти від військо-
вої до мирної продукції кольosalну економічну кризу, бозро-
біття, страйки і використати їх для зруйнування не лише амери-
канської могутності, але й для повного опанування Америки.

"Китайський клапон" не можуть приймати американці під ура-
гу, бо і там маються численні агенти Москви і там є комуністич-
ні армії і туди по війні можуть вмашувати советські частини,
під претекстом війни з Японією, а пізніше для "допомоги" китай-
ським комуністам.

Очевидно в реалізації цих плявів і повній перебудові сві-
та мало б ^{де} відограти яку роль світове жидівство, котре виступило
б в певній фазі під московським національним правором. Борух,
що свого часу перетворився в Америці в містера Борка, так само
легко ставши Борисом Мойсеєвичем. В кожному разі москвині
безперечно не забудуть використати жидів для себе - а в цьому
допоможе їм родина Кагановичів.

Такі в більш-менш пляни сучасних спадкоємців влади і держа-
ви московських царів, спадкоємців ідеї Івана III в її найmodерні-
шому оформленні. Вони безперечно спробують іти шляхами своїх
попередників, яких війська доходили де-коли і до Гамбурга і
до Парижа, були в Китаї і Манджусько, пробували дістатися через
Персію на Близький Схід, а через Балкани - до Дарданелів.

Вони знають, що на всіх цих шляхах зустрінуть Англію. Але
це слід забувати, що ще Ленін за свого життя писав: "Факт, що
ми ростоюємо незалежність таких народів, як монголи, єгиптяне
чи сінгалеси зовсім ще не доводить, що ми є прихильниками малих
держав. Цілком ві! Але було би по дурному не використати ті си-
ли, які можуть бути користні для розсарження і зруйнування ім-
перії наших ворогів".

Скромним завданням цеї праці є її причинитися до повністо-
го, більш вичерпного демасковання винятково підготуваного і не-
безпечного ворога. Мета буде осягнена тоді, коли всі без винят-
ку переконаються цілком у фальшивості Москви, а це на нашу дум-

ку може бути лише тоді, коли ми будемо оперувати доказами, що не можуть виникати жодних сумнівів, яко "тренденційні", такими же саме советські джерела, якими ми виключно користалися.

Наше завдання є виконане, якщо читач ясно собі уявляє теперішню [советську] фазу московського імперіалізму ясно усвідомлює собі, що тяглим і сталим є саме московський імперіалізм, який живиться союзниками і силами всіх поневолених ним народів, але "вдягається згідно з модою"; червоний плащ героя соціалістичної революції - це лише маска ним ішнього дня. Наше завдання є виконане, якщо читач виразно побачив, що ідейна зброя Москви є лише бутафорський реквізит підозрілого театру та зрозумів, що для усунення раба на завжди загрози світові - треба посabавити московський імперіалізм тих джерел, з яких він зміцнив свої сили, треба нанести знищуючий удар у самі підмурівки "в'язниці народів" та вище за червону криваву зорю кремлівської башти підняті ясний смолоский, котрий би виразно освітлював шлях ув'язненим народам до повної волі.

Остаточні висновки.

1| Підбивання націй і творення імперій доконується на дві третини змілою політикою і пропагандою і тільки на одну третину - зброєю, котра "викінчує" доконане політикою і пропагандою.

2| Дві третини успішності політики і пропаганди є паслідком уміння ховати свої справжні наміри за вигаданими цілями, які розкладають і паралізують загрожені народи.

3| Московський народ протягом чотирьох останніх віків, очолюваний у великій мірі не московським елементом, кілька разів міняв політичні ідеї, якими послугувався стремлячи до панування над світом. Останньою такою ідеологічною зброя

є комуністична ідея.

4| Як внутрішня національна так і соціальна політика визначається тільки і лише вимогами, які випливають з боротьби за спановання Землі та поневолення всіх народів її.

5| Під оглядом двуличності, фальшивости і підступності політика москвинів на багато перевищує політику будь яких інших націй.

6| Розшифровання і зясовання справжньої московської політики є чудовим і майже єдиним способом паралізування розкладової акції в рядах загрожених, але ще вільних націй.

7| Усунення ж сталої небезпеки, що мов "демоклів меч" висить над ще вільними народами є неможливе без обезброєння цього народу-головаса.

8| Це обезброєння є конечне і тому, що ті імперіялістичні народи, котрі творили великі імперії до певної міри оправдували таке панування своїми особистими прикметами: організаційним генієм чи талановитістю, які посували людство перед - але москвини таємною прикметами не відрізняються і тому не мають і тієї відповідності своїх претенсій.

9| Таке обезброєння москвинів можливе лише за допомогою їхніх гноблених нею народів, котрі майже всі свого часу мали власні держави, які їм слід уможливити відбудувати, замкнувшись москвинів у їхніх власних етнографічних межах.

Без справжнього повного визволення жертв московської експансії і забезпечення їм волі є неможливий тривалий мир і вільний розвиток народів землі.

x x
x

ЗАКІНЧЕННЯ

| додане три роки по написанні - це є то по закінченні війни |

Пишучи про свою відносно коротку брошуру автор перебував півлегально в центральній Європі й не міг користуватися ні всіми матеріалами власної бібліотеки, ні з усіх йому потрібних оригінальних джерел московських, а це змусило деяких питань не порушувати цілком, бо автор не хотів лишити жодного свого твердження не підпіртим даними з московських автентичних джерел. По війні також автор не може дістати потрібні матеріали для доповнення і поширення, отже потреба видання такої книжки змусила автора видати її в такому вигляді.

Це вправді цілком не впливає на висновки автора і не міняє ні одного з тверджень, лише зменшує кількість доказів та ширину картини.

Так напр., автор не має зараз під руками читати з праці Леніна, в якій він ще по Берестейському миру накреслив такий програм для Московщини:

- 1| забезпечити собі мир |хоча б на лайгірших умовах|, який трактувати яко "передишку" |момент відпочинку|;
- 2| приваблюючи зисками капіталістів, по черзі використовувати їхні капітали та інженерів для створення підприємств необхідних для озброєння;
- 3| спробувати викликати нову війну, а коли це невдаватиметься - то по закінченні підготовки захотити почати таку війну невдоволену Версалем Німеччину - склавши з нею союз;
- 4| у найкритичніший момент перейти до ін'ї ворогів і використати не лише їх для того, щоб дістатися до центральної Європи, але й використовуючи протиречності між Англією й Францією, Англією й Америкою, приготувати розвалення Британської імперії, ізоляцію Америки та революцію в Америці. Тому, що Америка може завагатися - намагатися зміцнювати свої впливи серед колірних народів.

Це подано лише для прикладу. Якому дусі могла би бути доповнена праця.

Задля того ж, щоб читач не думав, немов би подані в книжці

матеріали доводять тільки перемінчий стан, те, що було винадково спричинене якимись обставинами або перестало бути актуальним у зв'язку з "еволюцією", "змінами" в політиці Кремля — ми тут подаємо все ж деякі свіжі, повоєнні матеріали, які цілковито підтверджують як правдивість так і актуальність передвоєнних, поданих у книжці.

У другому розділі ми підкреслили, що москвина [яких тепер репрезентують більшевики] присвічають ідеї Івана III та Івана IV. На перший погляд виглядає парадоксальним твердження про духову спорідненість провідних ідей "вождів інтернаціонального революц. пролетаріату" і монархів-деспотів, що творили графінницьку імперію. Отже цікавий є той теплий тон і "розуміння", яке виявляє московський більшевицький професор Базилевич у офіційному сов. органі "Правда" за серпень 1947 р.: "У вражаюче короткий термін Іван III, перший цар московський, закінчив із самостійністю боярського Новгорода і Тверського князівства, підбив Псков і Рязань.... Іван IV — розгромив реакційне боярство..."

У четвертому розділі ми говорили про використовування науки історії для денационалізації народів поневолених Москвою, шляхом її фальшовання — можемо подані там факти, доповнити поданим нижче уривком зі статті, яка дає обов'язковий, урядовий характер не лише тому, що вміщена в урядовій пресі, але і тому, що її автором є заступник міністра вищої освіти ССРВ В. Светлов [Правда з 10.III.1947.р.] Стаття ця, трактуючи справу викладання гуманітарних наук у вищій школі, звертає увагу, що: "Преподавателі історії ССРВ в ряде случаїв забивають обратіть увіманіє студентам на то, що руський народ іграв ведущу [керуючу] роль в розвитії народів нашої страни, що іменно руський рабочий клас возглавив революційне двіженнє трудящих Росії," і т.д.

Та ж сама виразна московська, націоналістична тенденція виявлено в ухвалі прийнятій 2.IX.1946 р. на "Зборах письменників Київа" з одночасним стремленням відсебіпаруватися від західної Європи. щоб подана притата була зрозуміла, мусимо нагадати, що по перше в школі вживався там лише видані державою і ухвалені нею підручники, державою московською і в них віддав-

на до нідоти, всупереч правді, доводиться, що всіди і все за- початкували москвани, на все москвани мали вплив і т.д. Отже не слід думати, що справді того не було в підручнику про який мова, лише, що влада почала кампанію за ще силь- ніше викривлення правди. І тому в пі. ухвалі читаемо: "В очеркі історії української літератури ... ігнорується положітєльное вліяніє на українську літературу прогресівних діятелей і течений рус- ской літератури, замалчиваются русско-українські связи і в то же время преувслічівается вліяніє западно-европейскіх літера- тур".

Зрештою резолюція управи "Союза Советских Писателей СССР"каже виразно: "задача советской літератури состоит в том, чтобы помочь государству правильное воспитать молодежь". "Необходимо вести систематическую пропаганду по основным вопросам политики... необходимо всю эту работу пропитать боевым духом активной наступательной идеологии коммунизма".

"Бічую проізведення, в яких сказується те ілі інше проявлення нізкопоклонства перед буржуазним Западом, столь не- свойственные советским людям, писателі должны разоблачать природу капиталистического окружения..."

Не треба думати, що сказано лише в наслідок антипатії до буржуазії, а не до просто західної культури. Ось як висловився відомий московський червоний діяч Жданов:

"Мы очень хорошо знаем силу и преимущества нашей культуры... нам ли низко-поклоатичать перед всей ино-странщиною". |Правда| ч.209, 1946.р.|

Ніодній літературі світа ніхто досі не ставив таких вимог, перетворюючи її з вільного мистецтва на "мистецьку державну націоналістичну пропаганду"!

Таким же вимогам має підлягати і театр в СССР, і так сало він мусить проводити тенденцію відсепаровання від Заходу. Ось домагання, висловлені в статті Лебедєва в офіціозі "Правда" |ч.209, 1946 р.|:

"У советскому театра не может быть других інтересов, кроме ..., інтересов

своєво го сударства. На цьому не можуть бити терпіми в театральному мистецтві безразличіє к советській політиці".

До того ж можна додати постанови ЦВІТ |б|, яка виступає проти західно-европейських пес і домагається звернути увагу також на мову пес, які пишуть автори "без достаточного знання рускаво літературнаво і народна ю язика".

Гостро виступається проти "історических пес", яко не пройнятих революційним духом, однак названі лише песи авторів, що належать до народів підлеглих Москві, але ні одної московської. Тут знова йде боротьба не проти історичної традиції, лише проти не московської і історичної традиції.

Оголошені рівною скількими песи західних драматургів: Скріба, Морісона, Пінеро, Могема, Вернара, Делякура, Кауфмана, Харта, Онс-а, Сандро та інш.

З історичних пес підлеглих народів заборонено твори Хаджі Шукрова, Еасімова, Татібазва, Бурунгурова і т. д.

Яка ж тенденція в Кремля, видно хоча б напр., з відчита в радіо з Москви |24.IV.1947.р.|, присвяченого "українському" поетові Л. Первомайському |сам поет в дійсності є жидівської національності а псевдо його зможе зі слів московських|, в якому стверджено, що "главная заслуга Первомайского в том, что он вводит в украинскую литературу малеру і стилі традиції великой классической русской литератури".

Денаціоналізаційну, обмосковлючу політику виявляє і той факт, що напр., у Львівській області, де населення говорить українською мовою і знає мову польську, але московської не знає, вже викодить для того населення "обласна" урядова газета "Львовская Правда" московською мовою.

Як подає знова урядова агенція Т.А.Р.С. |"Радянська Україна" ч.36, 1947 р.| у Буковелі вже встигли видати москвиши для румунів Пушкіна "Капітанскую дочь", п'ятьне видання казок Пушкіна, "Євгенія Онегіна", "Полтаву" та в театрах ідуть без перерви московські песи.

Очевидно ця акція обмосковлювання йде легче |з огляду на

мову населення| в Болгарії. Ось що про це пише "Новоз Время"
ч.7, 1947 р.:

"В Болгарії з'явилася советская література... Виходять нові видання Пушкіна і Толстого, Лермонтова і Гоголя, Некрасова і Чехова.... На полках книжних магазінів пропагандовані Максима Горького, Алексея Толстого, М.Шолохова, Н.Островського, А.Фадеєва, А.Твардовського. За останні два роки в Болгарії перекладено і видано більше 200 советських книг общим тиражем якіх перевищує 1,5 міліона екземплярів".

А ще гірше стоїть справа в усіх "автономних" республіках, таких, як напр. Казахстан. Там видається вже не оглядаючись на мову, а що - то ось напр., що писить "Ізвестія" з 1946 року: "Ліхічев [москви] директор Кафетіздана видав за счіт своєго учреждення і через "художественний фонд художників Казахстана" ряд власних творів для дітей; як письмовий часопис "засипал бедних ребят і засипал кіоскі бездарними пошлими стішками". Одне з цих видань видруковане було аж в кількості 30.000 примірників. Самозрозуміло, в дійсності обурює часопис це все лише тому, що низька якість віршів не сприятиме обмосковлюванню населення.

Подані тут цитати з советських урядових джерел виявляють, що в діянні культурній і тепер ведеться також політика, яка й ведеся і яка зясована докладно в нашій книжці.

Всі підбиті, або лише "піддані впливові" Москви народи мають бути піддані, лише ступнево і поволі, але тій же винищуючій, денационалізуючій політиці, яку стосував московський народ до народів раніше підбитих.

Правдивість цього підтверджують ріжні "перші ластівки", яких значіння з певністю ще не усвідомлюють дотичні народи.

З цього погляду напр., дуже багатозначним явищем є, коли починають вищортувати з чеських старих хронік зле зредаговані або висловлені речення і починають їх "популяризувати" з наголосенням певних моментів.

Ось напр., на вступі до вийшовшої в 1947 р. збірки "На честь 700 ліття Москви" вміщений такий уривок зі старої чеської хроніки з 1589 року:

"Поскільки московити є москвіни пішли з того ж

народу, що й ми чехи і вони тую же
у живають мову, що й ми та інші словянські
народи... користно знати читачам, як далеко простирався їх-
ній народ і то не лише у тому краю,
що між Чорним Лісом і Уграми та Польками, але й багато даліше на схід
і північ аж до Льодового океану..."

Ще пару літ московського панування і не гірше, як перед
тим для українців, так тепер для чехів вигадають москвини і
поширять в цілому світі нову "науку", яка буде твердити "іст-
нував один неподільний російський народ, який займав простори
від Ляйпцига до Камчатки, який говорив однотою мовою |тут оче-
видячки будуть покликатися на щойно наведений текст| і якого
ворожі народи германської раси, німці, шведи, англо-сакси і т.д.
поділили на частки і виникли бастардні типи |під оглядом
етнічним| для іхнього ослаблення; отже для привернення попе-
реднього стану - усувається з мови, літератури і культури все,
що ріжнить цей, колись єдиний, народ і т.д. і т.д."

Так, як бачимо, москвини вже роблять перші потягнення
|бо ж не випадково відшукують чехів і подають подібні цитати
зі старих хронік| для обернення свіжо захоплених територій у
провінції, трактувані як кольонії своєї імперії, а народи - у
рабів "ведущо народів".

На стор. 80-ій ми подали бюджет ССРР з передвоєнного,
нормального року і зясували, як він яскраво відзер-
кає хижаксько-кольоніальний характер московської політики.
Тепер ми подаємо бюджет на 1947 рік, в якому в наслідок спад-
ку вартості рубля вправді є інші числа, але співвідно-
шення і характер цілком той самий.

Отже "Закон о Государственном бюджеті" прийняв такий бю-
джет:

ССРР - прибутків 394.202.438.000 рублів, але, як ми знаємо,
майже всі галузі промислу більш-менш варти уваги і головніші
джерела доходу у всіх "союзних республіках" і "автономних рес-
публіках" є власністю ССРР |це є то московської ім-
перії, тому подано окремо, яко "прибутки союзних республік", що
однак входять у подану вище суму: 83.319.559.000 рублів.

Це, як бачимо, тільки п'ята частина. Для чого ж

виділено окремо цю суму? Для того, що б подавши в числі "союзних республік" РСФСР, приховати під маркою "загально-державних" прибутків решту, яка рівняється майже 4/5 загарбаних москвина-ми прибутків. Для того, що б приховати грабовання народів по-неволених москвінами!

Далі, коли йде мова про витрати, ми знаходимо, що видано на потреби тих "республік" ... 82.319.559.000 рублів.

Таким чином москвіни забрали і витратили непомітно для себе понад 4/5 усієї суми. Але й з цих |"республіканських"|" сум запроектовано було видатків на саму РСФСР - 45.892.887.000 рублів, які також в дійсності йдуть на московські потреби, хоча і до РСФСР належать далеко не самі московські землі. Тут треба нагадати, що ціла територія РСФСР рівняється 20.377.200 кв. кільком, однак з тої цілої території 18.200.000 кв. кільком, має більшість населення н е м о с к о в с ь к у |проте саме ті землі багаті природними багатствами й дають прибутки|, а населення було в РСФСР біля 100 мільйонів. В практиці в РСФСР панують більше-чим деінде москвіни і, як це ми вже зясовували на своєму місці, більшість видатків є видатками на цілі московські. Тут можемо ще нагадати хоча б, що у вищих і середніх школах народів, що належать до РСФСР |хоча ці народи говорять не слов'янськими мовами| навчання ведеться майже в цілому мовою московською. Лише місцеву мову й літературу вчать не по московськи, але більшості тих народів вже накинуто навіть московський альфабет.

Отже в цьому загальному бюджеті, про який мова, лише ф. о р-м а л ь н о "українцям" |мешканцям УССР| призначено 14.789.023.000 рублів.

Треба ще додати, що у "Верховному Советі" РСФСР є лише 20% чистих москвінів, знова ж в "Уряді" УССР керуючі становища й більшість в керувництві партії мають знова н е - українці |Хрущов, Л. Каганович, Потилічев, Мануйльський і т.д.|.

Знаємо ми рівно ж, що в наслідок другої світової війни потерпіда ц і л а територія України, але тільки мікроскопічна частина території РСФСР. З огляду на це дуже багато говорять красномовні цифри ухваленого одночасно пляну "капітального" будівництва, з яких подаємо цифри для кількох "республік":

РСФСР	-	26.500.000.000	рублів
УССР	-	9.770.000.000	"
Латвійська		277.000.000	"
Литовська		202.000.000	"

З поданого бачимо, що подані в книжці числа є добра увасадненими, є справді типовими, пересічними цифрами, а тому саме свіжі, новіші дані лише змінюють ті жамі попередні твердження.

Нарешті до розділу VII, де ми подавали при кінці про соціальну і лікарську опіку над робітниками, можна ще додати характеристичну відомість, яка взагалі зясовує "опіку" цієї "пролетарської" держави над працюючою людністю.

Часопис "Правда" з 13.III.1947.р. подає таку історію: Літом 1944 року громадянка Грібанова звернулася зі скаргою до совєтського суду в місті Москві {отже не десь там у глухому заокутку} проти Ідіної і Зенової, котрі виселили її з її власної кімнати. Ця справа, як стверджує часопис, "розглядалася" протягом двох років з половиною аж на 50 [тридцять] засіданнях і Між іншим "Судебна Колегія Верховного Суда РСФСР" також її розглядала дия 9.VIII.1946 року і, як дословно стверджує часопис, [не забуваймо, часопис урядовий] : "при достаточній ясності і фактіческих обстоятельствах па делу, не винесля акачательную реченія і слова направіла дело в московской городской суд на окончное размотрение". Щойно по двох з половиною роках могла нарешті Грібанова повернутися до своєї кімнати! До цього, той же часопис, додає що це далеко не єдиний випадок. Так виглядає в практиці "уважливе відношення до людини" про яке стільки кричить московська пропаганда.

На остаток можемо доповнити розділ VII [закінчення] пікаючими фактами, описаніми самим Сталіним у 1946 році в своїй "виборчій промові", яка в цілому кидає яскраве світло на справжню вартість московських заявлень про свою "миролюбність" та тверджені, що то не всин, а лише "фашисти" є "пахіями війни".

Перш за все в цій промові проговорився "генераліссімус" про причини колективізації, наказуя: "Только крупное хозяйство дают пабольше товарной продукції" хоча "капіталістическое крупное хозяйство - требует предварительного превращенія кре-

тін в баграков". Однак, як ми вже виявили це в книзі і "комуністическе крупное хазяйство" також вимагає тогож, чого був безперечно свідомий Сталін, як це й доводять наведені його слова. Це й є причина, чому московський уряд примусово звів колективізацію, перетворюючи тим самим селян у наймитів. Сталін хоча того не сказав ясно, проте це розумів, але для нього не мало жодного значення поліпшення чи погіршення життя селянських мас. Для нього головне було одержати "пабольше товарої продукції", бо як каже Сталін "Партія помніла слова Леніна, що без тяжкої промисленності невозможно отстаяти незавісімості страни". | самозрозуміло, всі ті, які готуються до війни, до нападу, завжди мають звичку запевняти, що саме вони "обороняться"|. Що так було і в даному випадку - випливає з усією очевидністю з далі поданого.

Сталін стверджив, що готувалася Московщина до цієї війни протягом трьох пятилітів і, як подає, за тринадцять років було осягнуто наслідки:

добуток:	1913 року	1940 року
чавуну	4.220.000 тон	15.000.000 тон
криці	4.250.000 "	18.300.000 "
вугілля	29.000.000 "	166.000.000 "
нафти	9.000.000 "	31.000.000 "
зерна	21.600.000 "	38.300.000 "
бавовни	740.000 "	2.740.000 "

З того випливає, що почала Московщина енергійно готоватися до нової війни ще до приходу Гітлера до влади.

Нам не залежить на виправдуванні Гітлера, на сумлінні котрого й так лишається досить, але нам залежить на зясованні правди, яка може мати неаби яке значення для нашого майбутнього. Отже, слід відмітити, що з промови Сталіна цілком ясно випливає, що Гітлер і "фашисти" у справі започатковання війни не винні в тій мірі, як про це кричить московська пропаганда; з поданих далі слів Сталіна можна зробити дею інші висновки. Сталін сказав: "Не правильно думать, что втвята міровая вайна виникла случайно. Вайна виникла как и в ізобіжний результат развиця мірових економіческих і по-

літіческих сіл па базі савременнаво монополістіческаво капіталізма". "Спібочко думать" каже він далі, "що ми маглі добітса такої пабеди без предварітельной падгатовки к актиўной обороне. Що болес би било спібочко утверждатъ, що такую падгатовку можна провесті в теченії какіх лібо трьох-чорирьох лет. На падгатовку етаво грандіознаво деша панадобілось осуществленіе трьох пятилеток". [Правда", ч.35, 1946 рік]

Чи не слід тут для повноти картини звернути увагу, що "активна оборона" виявилася у підбиттю половини західної Европи [як союзників, так і несоюзників], де б то справді в "грандіозном делі", а коли обговорювали тепер нову "пятилітку", яка знова хоче розвинути ще більше ті ж роди важкого промислу, знова буда мова про "активну оборону".

Для цілковитого ж висвітлення справи слід підкреслити, що перед цією війною кричала московська пропаганда буцім то на ней підготовлює напад Німеччина й Італія, які "загрожують миру" — тепер теж саме стремління і наміри приписують москви-ни своїм югорашнім спільникам [яким завдячує Москва перемогу]. Про це багато пишеться, а ще більше говориться. Багато світла на методи цієї пропаганди кидають числа журналу "Новое Время", який видається для пропаганди тільки поза межами СССР і тому він виходить крім московської мови ще мовами англійською, французькою і німецькою.

Отже з метою приховати свої справжні цілі [а що до них не може бути сумніву, бо червона Москва стояла по війні і стоїть на становищі "переможцеві належиться здобич" матеріальна, політична і територіальна — фактом є, що дійсна, не фіктивна, границя СССР проходить на захід від Ляйпцига] — ведеться шалена пропаганда з метою переконати своїх підлеглих і легковірних у пілому світі, що:

1| югорашні спільники Москви, за її термінологією з часів війни "свободолюбні народи" — є в дійсності прихильниками фашизму та гітлеризму і взагалі бандов злочинців і

2| що Бевін і Маршаль, ці "справжні продовжуваачі політики Гітлера", вдень і вночі про те лише й думають, як знищити московську імперію, котра є оазою права, справедливости, демократії,

країною щасливого життя і т.д.

А ось у чому оскаржує і переконує внерто світ згадуваний нами офіційний орган "Новое Время":

"К сожалению, как известно, не все участники ... руководились стремлением к созданию основ подлинно демократического мира. Да достаточно напомнить какую оппозицию встретило предложение ... забрать Албанию недопускать существование и деятельности фашистских организаций" ... "были попытки зделать мирие договоры орудием своекористных интересов" [стор. 1. черга 7.] .

"Нежелание Англии поддерживать дружественные отношения с Албанской нацией искать во враждебном отношении английского правительства к демократическому режиму Албании..." [стор. 17. там же, стаття під провокаційним заголовком: "Как иногда фабрикуются конфликты"]. Далі оскаржується Англію, що вона хотіла допомогти "Албанським фашистам", яких арештовано в січні 1946 року, доколи перевороту і що ця організація "работала под руководством британской военной миссии в Тиране и в числе ей организаторов были сотрудники британской миссии..." Тим "фашистам", як твердить московський офіціоз, "было обещано поддержать их высадкой английских войск на албанской территории" [там же, стор. 17].

Чому це робиться - дав на всякий випадок часопис ще одне пояснення, а саме: "Албания занимает важное стратегическое положение в бассейне Средиземного моря". [там же стор. 18.] .

Характерне є також становище в справі Палестини [котра безумовно має стратегичне та економічне велике значення, яке видко з таких слів московського журналу: "Пока британский министр занимается уговариванием арабских дипломатов, в Палестине чиновники из ведомства Крич Джонса вместе с военными властями готовят расправу над Палестинским населением"], додамо до того, що та "расправа" ні трохи не щодить жидам, а англійці тим часом мають уже немало жертв в людях. Наведені слова треба трактувати тим поважніше, що більше 200.000 жидів, які хочуть іхати до Палестини, вийшло з теренів стисло контролюваних московською владою і зі самого СССР. Всі, хто знає можливості втечі з твої території [рівні майже зору], хто звернув увагу, що одного разу радіо подало відповідь про десять тисяч жидів, які в момент подання цієї звістки мали "нел-

гально" просуватися через Чехію в бік американської зони - мусить виключити припущення, що цей рух не йшов по лінії політики Кремля, тільки навпаки, мусить бути тої думки, що в даній справі цілі хидів збігалися з плянами Москви, яка тому "не бачила" цієї "втечі".

Ось знова кілька слів зі статті про Бірму: "Вот умовія в яких протекає жін'я пачті 17 міліоновою населенію Бірми, де Горсточка єю колоніальних угнетателей - англічан ізвіскаєт колосальні доходи от експлоатації пріродних багацтв Бірми" | там же стор.27|. Далі читаємо: "Населеніє страни било обращено в колоніальне рабство... Населеніє Бірми лішено права разпаряжатса пріродними ресурсами і економікою страни, оно не получает от експлуатації єю багацтв нікакіх вигод". "Міліони тон риса вивозіться англійскими колонізаторами із Бірми, населеніє которой живіть впроголодь"... "населеніє Бірми подвергається же стокої расової діскрімінації во всіх областях жіні і труда..." "Соглашеніє с генералом Аунг Саном удовлетворило ліш правляєщі сібрі Великої Британії, но ні в какой мере не бірманський народ" | там же|.

У тому ж числі заатаковані лейбурсистів за продовживання політики консерватистів і взагалі за нездарність. Американців оскаржує цей журнал, що вони в Італії підpirаютъ "морські круги, поддер-жівавши Муссоліні, характерізуя их как лучших друзей Соединенных Штатов ". У статті під заголовком "Кому потрібний Шушніг" оскаржується Америку у підтримці фашизму в Австрії. Наступна стаття "Стіннес пад американской заштой" вмовляється в читачів, що Північно Американські Штати мало самі не були спільниками Гітлера, зокрема читаємо: "Багатства Стіннеса находятся пад заштою американ-скіх монополій. Ети монополії вмботе с нім алагашалісь вооружая Гітлеровську Германію".

У статті "Полярна експанзія Сполучених Штатів", з притиском зазначено, що "однім із первих пропаганду експанзії в Арктике начал Герст - фашист вующий американський газетний король" і що робить це Америка "щоби іметь возможность господ-ствовать над Старим Светом... . Зде зкладивається то, что можна назвать "первым кругом" американской мировой експанзії... Планы

превращення арктического басейна в "маре нострум" американской империализма вимі із стадії предварітельних ізисканій" і до цього додав цей журнал "При докладнішому розгляді американських теорій пов'язаних з зацікавленням Арктикою! може виявитися, що то щось подібне до нового видання геополітики німецьких імперіалістів".

"Опіка Сполучених Штатів над Канадою стає все більше й більше влізливою... Зіставляючи ці факти ми одержуємо виразну уяву як невідригно пов'язані впливи арктичні експансії з прағненнями претендентів до панування над світом" |"Нове Время" ч.7. стор. 10-16|. Нарешті в статті "Захоплення німецьких патентів американськими й англійськими монополіями" оскаржується "американські" й англійські урядові чинники, що вони "захопили в свої руки біля 200 тисяч німецьких патентів", яких вартість, запевняє "Нове Время", "несомнено ісчисляється многими міліардами доларов".

Беремо тепер у руки слідуєче число того журналу і в ньому знаходимо знова такі твердження:

"Впливові протектори фашизму у Сполучених Штатах ... підтримуючи фашистські сили в європейських країнах визначають їм окреслену роль в реалізації своїх авантурничих планів панування над світом".... "Деякі найбільш захабнілі представники німецько-по-імперіалізму ... пропонують свої послуги новоспеченим претендентам до панування над світом". "Змови фашистів, викриті не лише в Італії, але й в Угорщині, Югославії, Польщі, Болгарії, Альбанії. Судові доказування в справах змовників виявили, які злочинні задуми вони плекають проти миру і безпеки народів... Були виявлені підозрілі звязки злочинців з деякими англійськими й американськими реакційними колами".

"Міжнародня реакція намагається змінити антинародну диктатуру в Греції, дас підтримку фашистським режимам в Єспанії і Португалії".

"Атомова бомба і вся справа використання атомової енергії в Сполучених Штатах є в дійсності приватною власністю трьох чи чотирьох монополістичних трестів, плякуючи організація "атомової диктатури над світом" |"Нове Время", ч.8.стор.1-4|.

Взагалі ціла стаття "Банк Шредера" має на меті довести тісну співпрацю партнерів ССР (Америки й Англії) з Гітлером. Тут

не замкодить собі нагадати, що коли вже був Москві не потрібний шеф польського уряду в Індії, а чавіть був щідливий, бо відважився пощікатися долею жертв в Катині — то не зважаючи на поневедні комплементи в особисті запевненнях Сталіна — я лодина / і цілий уряд / також були оскаженні Москвою у співробітництві з ... Гітлером!

Таке ставлення справи означає, що Кремль готується до остаточного рішального удару. Щоб забезпечити собі успіх, москвиці діють, викодячи з формули "представники капіталізму через свої експозитурні "національні держави" ведуть спільну акцію проти свого ворога — світового пролетаріату та його цетру — Москви, але внутрішні противідношення, що виникають з приходом капіталізму, роздирають цей блюк і гарантують перемогу об'єднаним силам пролетаріату".

Саме тему, спираючись на науку Леніна та його вказівки, що магаються москвиці спокусити Сполучені Штати до поділу Британської імперії, однак вони вже бачать, що дещо незручні і може передчасні посунення Прекві в Японії та Китаї нонсебули-ци, гру. Вони їх вправді пробували направити перед Московською конференцією, погоджуючися на заліщення Тихоокеанських островів під управою Сполучених Штатів Америки, однак, вони цілком свідомі, що в наслідок причин, про які ми казали, — які вони воліть не згадувати, — центр Вашингтон став на становищі, що "цікковити" крах Британської імперії для Сполучених Штатів ... в даний момент був би не корисний, тому, що ізолявав би Сполучені Штати від Європи і більшої частини "евразійського континенту". Як бачимо, з наведених слів московського офіціоза, москвиці досить правильно оцінюють ситуацію.

Саме тому, в останній час Москва все більше уваги присвячує сповіді викликання в Англії антиамериканських настроїв, з цим метом дразнлячи англійську амбіцію та вказуючи на фактичну поступову втрату суверенітету на корись Америки, які, мовляв, загрожує Англії. Для цього використовуються як дій які необережні вислови членів американського парламенту, так і підкреслення певних фактів, а також умов тих, хто пропонує допомогу.

В метою лише викликати ті настрої спилюється московський офіціоз на статтях Ліппмана і цитує подібні речі: "Крученіс

англійської політікі після осенньої реконструкції являється вполне міслімм іслі оні не отримають більшої помочі... то положення Союзу на королівства і імперії через год ілі около ставо стане критическим... і повліччю радикальної зміненії внутрішньої жізні на Британських островах і винужденну беспорядочну ліквідацію..." Отже "мирно управлять всієї ситуації в Європі, Африці і Азії буде неізмеримо ~~таким~~". Це все потрібне, щоб закінчити статтю увагою, яка ф. Селена своїм тоном на викликання серед англійців антиамериканських настроїв: "на Уолл - стріле начинають взвешівать не імеєт лі смисла снова падсипать малу толіку долларов в аташевій карман младшево партнёра". Нарешті шість сторінок присвячено оглядові відносин англійсько-французьких від часів першої світової війни [стаття "Англія і Франція"], з метою виказати не лише протиречності їхніх інтересів, але й оскаржуючи Англію в стремлінні обернути Францію у свою домінію, щоб тим викликати антианглійські настрої серед французів.

Не зашкодить ще зачитувати з того ж журналу слова: "Пабеда над фашизмом послужила мощним толчком к розвітію демократії"... здійсненої у Польщі, Югославії, Чехословакії, Болгарії, Румунії. "Сіли демократическі растуть і укрепляются во всьом мірі". Назви держав ясно говорять про те що зве Кремль демократією.

Все попереду подане взяте лише з двох випадкових чисел офіціозу, спеціально видаваного для закордону і то не підібраних, лише чергових чисел. Характерною ознакою тог пропаганди є - жодного доброго слова, жодного позитивного факту про своїх ворогів [відбачте! - ми хотіли сказати - союзників]. Ми не спиняємося тут над розгляданням вартости закидів - про неї говорить уся наша праця, ми лише подали тут цитати, які для уважного і вдумливого читача зясовують напрямні політики Кремля. Докладне висвітлення кожного закиду зайде вже тому, що немає ні одного московського оскарження, яке не стосувалося б у цілості до політики Кремля!

Але ми починали нашу книжку розділом: "Не самою зброєю твориться імперії", розділом, який вказував головну, підставову причину, чому мусіла потерпіти поразку Гітлерівська Німеччина. Одначе

над причинами, які випливають з того розділу варто задуматися та й прагадти події на сході Європи в роках 1918-20. Немає жодного сумніву, що Денікін, Колчак і т.д. |коротко - "білі" москвина| дістали тоді від держав Антанти значно більшу матеріальну підтримку від будь кого і підтримку навіть у формі десантів. При тому червоні москвини були тоді в багато разів слабші чим тепер. Які ж були наслідки? Жодних! Тимчасом змусили Московщину "посунутися" з частини загарбаних москвянами земель: Польща, Фінляндія, Латвія, Литва, Естонія |де-які з них - дуже маленькі!. Змусили до того Москву "з б р о й н о ю рукою", а однак мали менше зброї і менше людських ресурсів, за більших москвинів і французько-англійсько-грецькі десанти. Поза тим Україна, яку представники Антанти в Одесі намагалися змусити до капітуляції перед білими москвянами, обіцюючи їй "допомогти" лише під умовою, що вона попереду повиннить самогубство і зречеться незалежності, ставши провінцією білої Московщини - коли вона на це не погодилася піддали фактичній блокаді й ізоляції. А однак вона не маючи ні звідки допомоги, ні одного "приятеля" |навіть з інтересу| при повній відсутності складів амуніції та всього необхідного для ведення війни, боролася з Московчиною довше і більше успішно, за озброєні Антантою білі московські військові формaciї, бо аж до 1921 року!

I ті, хто виграли |перечислені попереду держави| і Україна мали важливу зброю, якої не мали білі - і це в атракційну, живу, реальну, діючу, якої не мали "білі" московські формaciї.

Всі без винятку "білі" московські війська оперували не на московських етнографічних територіях і ідея відновлення імперії - не могла бути популярною в кольоніях. На теренах московських панували червоні, які під оглядом національним задовольняли краще москвинів, бо ті бічили до червоні змагаються збройно за відбудову московської імперії, за панування москваків над іншими, а одночасно самим москвинам обіцюють

льогічно продуману систему нового устрою, котра приваблювала маси, відкривала нові обрії.

Політики, котрі допомагали не Україні, лише Денікінові, виявили повний брак політичного розуму, брак розуміння з чим і з ким вони борються, наїву віру, що так як колись можна було за допомогою "дипломатичних махінацій" та грошей навіть сконструувати "нову державу" | в яку могли входити відламки кількох народів, а пануюча династія могла не мати нічого спільногого ні з жими народами ні з тереном | так і тепер, коли національні маси так активно діють на арені історії, думають що й тепер можна підтримувати нежиттєві, скомпромітовані політичні підприємства. Коли б те, про що ми говоримо в цій книжці розуміли європейські політики, вони або - підтримали б спроби всіх народів поневолених москвинами визволитися не з під "большевизму", тільки з під московської влади, або - не марнували матеріальних засобів і не компромітувалися підтримкою безвиглядних підприємств, а спокійно б чекали на наслідки зросту московської імперії, наслідків, які вони відчули б не в році 1947, а на яких шість-сім | або й десять! | літ раніше.

Німці |по Берестейському миру 1918 р.| не були мудріші й спробували на Україні лишити тільки шильд української держави та генерала московської армії прикрасити українським титулом без жодного змісту. Вони роззброїли або розформували багато українських військових формаций, але разом зі Скоропадським творили московські віddіli з московських офіцерів, прихильників Денікіна, які своєю численністю |доходили до 100.000| переважали всі українські формaciї, але ще перед повною поразкою німців на заході національне повстання почалося на Україні, а потім обхопило її всю.

Одеські представники Антанти - звичайно пробували підтримати німецьких ставлеників.

Гітлер, можна думати, що "з німецького патріотизму" хотів на власній особі довести, хоча б ціною повного провалу, правдивість слів німецького філософа - Гегеля: "історія вчить, що з історії люди нічого не навчилися". Він на Україні повторив лише в багато "гіршому виданні" політику кайзерової Німеччини, усунувши навіть той "шильд" і поширив ту політику на всі зайняті німцями землі.

поневолених Москвою народів. Німецький адміністративний апарат у Латвії, Латві, Естонії, Білорусі, Україні й на Кавказі - був перевнений москвинами. Ці москви |формально| були людьми на низчих становищах: перекладачі, діловоди, бурмістри, начальники районів, керовники підвідділів і т.д., але з огляду на незнання німцями місцевих умов і не бажання знайти контакт з населенням - вони були їхніми "очами", "ухами" і дорадниками.

Комплектувались ці москви, як зрештою "сілих" москвинів, які співпрацювали свого часу з Денікіном, Врангелем, Колчаком і т.д., так і з тих червоних, котрих цілево лішили, з відповідними інструкціями, червоні москви. Одні й другі намагалися загостріти всюди взаємини між німцями і немосковським населенням та користувалися тінню нагоди для нищення національно-свідомого місцевого елементу. Саме тому на тих окупованих німцями немосковських теренах ССР найменші втрати |зникомо малі| мали саме москви. Можна так само говорити про німецько-московську диктатуру в Ризі, як і у Вільні, Менску, як і в Києві чи на Кавказі.

Безвиглядна |навіть для німців вона була шкідлива політично| комбінація з Власовим - була новим доказом інертності мозку, політичної короткозорості та нерозуміння ролі ідеї, яко зброй в політичній боротьбі.

Висунута союзниками ідея в формі "Атлантическої Харти" могла діяти "пропорційно до вкладаного в неї капіталу" - це б то лише коротко і здалека, тим більше, що її наявність, в числі підписанших ту Харту, ССР давала надто багато до думання. Солідно опрацювана в детаялях, обперта на знання обставин і реальних підставах теорія, яка б протиставила всім ідеям червоної Москви обєднаним у стрінку систему - свої власні, відмінні ідеї, зєднані в такий же систему, спрямовані проти московського народу в інтересі поневолених нею народів, могла би виповнити те завдання, яке не може виконати Атлантическа Харта.

Ідея відновлення державності всіх поневолених Москвою народів та заведення там некомунистичного ладу, ладу, який справді відповідав би інтересам більшості народу, може ставити чоло ідеям Москви й дати перемогу.

Імітацією, фразою, над котрою непідготований "творець" ії ду-

мав не довше десяті хвилин, "ерзацом" антикомуністичного соціалізму — не зможе Захід осягнути жодних наслідків.

Всього того, що написано в цій книзі, мільйонові маси людства не знають, а часто того не знають навіть політики — зате всі знають або жахливу картину самих страхіть сподіжніх фантазієв достосованою до фільмової продукції або блискучу панораму, ту, яку демонструють невтомні московські агенти та самі москвина. Очевидно ці останні панорами мають нахил оільше чи менше вірити чи не 50% людей.

Ширення поглядів, котрі витворюють у мас нахил уважати те, що демонструють їм у панорамі за дійсність с не менше шкідливе за явну пропаганду на користь Москви, а ще безнадійно роблять діячі Західу.

У дійності ж "большевики" — це б то репрезентанти і керовники московського народу, взамін утративши ^X атракційну силу ідей в часів Івана III і наступників, для отримання висунутої ними цілі — створення світової імперії |Третього Риму| послуговуються іншими:

а) "Москва — міровий центр общечловеческого прогреса" |"Правда" за серпень 1947 року, проф. Базілевич|;

б) "Москва — центр мірового пролетаріата";

в) "Москва — оборонець усіх колоніальних і поневолених народів", ця остання ідея обчислена на те, щоб здобути москвицям популярність серед 3/4 населення земної кулі.

Ось тут подаємо за "Ізвестіями" з 19.VIII.1947 року такий репортаж з "Міжнародного фестивалю молоді", який відбувся в Празі того ж року:

"Якої ви знали, каже мурин з південної Африки, — як важко живеться майому народові. На кожному кроці ми зустрічамо заборони. Москва — наша мрія, наш світ... "Москва — наша мрія, наш світ", повторює уся заля. Це чехи, італійці, французи, англійці перекладають слова мурина тим, що не розуміють по англійськи..."

Експонати вистави яскраво мають життя колоніальних і залежних країн. На полотні, злегка забарвленим жовтим червоний напис: "Двісті літ британського панування". Наведені цифри і факти зупиняють кожного; вони кажуть про величезну смерт-

ність, про безвихідні злидні... Про важку долю під гнетом Голландії - говорить вистава Індонезії. Молодь Судану і Єгипту - "Ми змагаємося проти імперіалізму Британії за незалежність і волю"... окрім таблиці мають гірке життя муринів в ПАСЕ! "Одинокий шлях до щастя народів - неприєднана боротьба з фашизмом".

Ідея можливості "світової імперії", панування над цілим світом сидить мідно в московській свідомості і коли світ, який ще не знає пана обмежиться до збільшування власного воєнного потенціалу та "дипломатичних маневрів" - його чекає доля Німеччини, а його політиків - "Нюрнберський процес". Хто вміє читати між рядками і щераз перечитає питання московських офіційних органів на теми міжнародних взаємовідносин - побачить, що ці наші слова не є ані парадоксом, ані фразою.

Коли ж ми додамо, що безумовно західні союзники уяглюли собі через два роки по розбиттю Німеччини світ іншим; ніж він є в дійсності, то це може бути лише ще одним доказом, як недбало і поверховно опрацьовані пляни того, за що боролися і що скотувало таких великих жертв. Чи знали політики Заходу, що значить віддати під владу Москви ті народи, які вони віддали не лише для тих народів, але в першу чергу для них самих? Польща, підписуючи свого часу "Рижський мир" з Москвою та "пакт неагресії" в невідомістю не знала, що перекреслення "Варшавської умови" | українсько-польської, скерованої проти всякої Москви | є перекресленням суверенності Польщі. Чи ті, котрі ось уже два роки добиваються свого "Рижського миру" і "пакту неагресії" розуміють, що вони роблять? Чи англійські соціялісти, не зважаючи на певне "звуження свідомості", яке в наслідком їхнього соціалізму, не в стані побачити, що то не Москва готова на жертви в ім'я комунізму - тільки вимагає від інших народів іменем комунізму жертви на власну користь? Це не Москва в ім'я "ідеї комунізму" виводить московські війська з окупованих нею земель, це не Москва в ім'я "ідеї комунізму" перестає немилосердно експлоатувати пролетаріят грузинський, білоруський, український, узбецький, альбанський, угорський, карельський, литов-

ський, польський і т.д., де не Москва припиняє обмосковлювання тих народів - лише ще Англія і Америка мусять в ім'я тої ідеї не лише Польщу і Румунію, Болгарію і Чехію, але рівною Грецію, Австрію й Італію, Китай, Японію, Персію й Індію передати під диктатуру Кремля, а потом - побудувати в Лондоні й Вашингтоні тріумфальні арки для зустрічі нового, озброєного до зубів, московського "Мессії".

Во ім'я справедливості не мають судити яко судді ті, кого ми знаємо яко катів з Винниці, Катиня і Соловок; коли ж на глум над справедливістю вони й мали б засідати в трибуналі, то лише тоді, коли б вони судили катів з Освенціма і Дахаву, Бухенвальду чи Терезіни, яко старші, більш досвідчені-своїх нетямучих учнів, що ввійшли непотрібну "механізацію", запримітивизували усю скомпліковану науку нинення людей без більшого шуму і зі значно кращими для катів наслідками.

Нам здається, що завданням Заходу було б замість улегчувати пропаганду Москви серед кольорових народів - утворити конечні передумови можливого існування тих народів та дати їм вистарчаючі докази, що червона Москва хоче їх ліше використати у власному інтересі для створення світової імперії, в якій ті народи чекає рабство експлуатація і денадіоналізація. Легковажити ж знова політику Москви в більш чим необережно, бо фактам є, що від 1918 року Москва стало є "в наступні" і здобував все нові позиції. При тому часто "хитрі дипломати" вміють перекінчувати самі себе! Напр. варто би було висвітлити роль західних політиків у "ліквідації" польського "Лондонського" уряду, а разом з тим ліквідації польської суверенності під галас довкола процесу 16 поляків |галас, який помогали Москві робити західні радіостанції і преса, щоб замаскувати апробату втрати Польщою незалежності| і у висилці Міколайчука. Пражське радіо тоді коли полетів Міколайчик з Лондону до Москви, подало цікаву звістку, а саме, що п. Міколайчик полетів на переговори в справі умов участі його в уряді ставленників в Москви, забравши зі собою відразу з Лондона у всі свої речі. Чи не були отже переговори комедією? Чи не чавмисне був щрoblений тоді процес, щоб галасом

довкола його приховати інші речі? Яка роль в тому західних дипломатів? Хто кого використовував? Хто в цих руках був забавкою?

Чи міністр Ленеш, що ще до зайняття Чехії московськими військами склав візиту свому новому зверхнику у Москві, зробив це по одержанню вказівок від дипломатів Англії і Америки, які дали йому до зрозуміння, що вже він не має чого сподіватися від цих держав, бо його разом з його народом віддано Москві? Ма би хотіли знати, чи це було так, чи ні? І коли це було так, то хто був у даному випадкові творцем історії, а хто лише творивом?

Як видно з поданих нами тверджень, закидів і оскаржень московської преси ("Новое Время") - Москва витягає найрізніші чи то факти чи вигадки, але з життя підлеглих не є й - тільки Західні народів і держав, а чи може пим зреванжуватися Лондон і Вашингтон? Москва вишколює своїх агентів і прихильників тут, серед нас, а західні держави, маючи опіку над сотнями тисяч вивезених німцями зі Сходу людей нічого лішого вигадати не спромоглися, як лише: 1) сталою пресію [а навіть ю деяких випадках - силово] змусити більшу частину повернути до дому і 2) унеможливлювати будь-яку інформативну право скеровану проти Москви, забороняти довший час будь-які antimосковські видання чи відчити при одночасному підтримуванні промосковської пропаганди. Західні ж держави своїм становищем у справі Міколайчука спричинилися до повороту сотні тисяч поляків...

Тоді, коли Москва, стоячи далі на позиціях атеїзму, во ліквідації Церкви у себе [див. подані в книжці цій числові дані] на теренах, де напр. від трьох віків існувала грецо-католицька [уніяцька] Церква, виарештувавши частину клеру, потім зліквідувала її Церкву "приєднавши" її до московської православної Церкви [що мав на чолі ставленника влади в Москві], так, як це свого часу зробила на Холмщині царська влада - це б та визволяла елястичність, сприт та підступ - не сходячи з атеїстичних позицій. Захід обмежувався до інформовання світа про ... візиту московського митрополита до Англії та властовання йому прийняття!

Чи зясувала інформаційна служба західних держав своїм громадянам істоту тих підозрілих махінацій?

Чи розуміє Захід, про що говорять такі фрази урядової московської преси:

"Ми гаварім о боєвої славе русскаво воїнства, так високо поднявши національну гордість великаво русскаво народа" |Толкунов, "Правда" 17.VIII.1947 р.!

Чи це проглямовання "інтернаціоналізму" чи навпаки "націоналізму"?

Або знова: "єжедневно к звукам советскаво гімна передавасмим Москвой пріслушіваєтса весь земной шар" |"Правда", серпень 1947|.

А також чи розуміє Захід, що буде, коли пощастиТЬ Москві не тільки примусити українського поета, який запродався окупантам і який серед українських патріотів користається заслуженим приизирством висловлювати подані нище погляди і почування, але й привчить сільшість українців, грузинів, поляків, латишів, румунів, болгар, чехів і т.д. також ТАК думати? А ось що пише той поет - П.Тичина:

- "Москва ти нам МАТИ ласкова, єДИНА"

.....

"Є сила на світі, могутня, нова

I владну цю силу створила Москва"

.....

"Дунай закипів там, здигнулись БАЛКАНИ,

ГРОХОЧУТЬ В БЕЗОДНО ЗЕМЛІ ІСТУКАНИ!"

A ЩЕ ЗА МОРЯМИ ТРЕМТИТЬ МАТЕРИК -

ВСТАВАЙ ЗА СВОЕВОДУ! ЛУНАЕ ТАМ КРИК"

Отже, чи усвідомлює Захід, що буде, коли ТАК почнуть думати всі обезмозглені й обезволені Москвою поневолені народи, і всі колірові народи і невдоволена частина народів Заходу?

А таких цитат з советських видань можна було б назбирати грубі томи і булоби німудро їх цілком легковажити.

Захід є загрожений в своєму далекому запіллі, в своїй москових центрах - бо Москва впорскує великі дози отрути паралізуючої здатності хотіти організувати протиакцію льогічно думати та діяти, а не пробувати сковати голову у пісок чи в

лішому випадкові надіятися на свій воєнний потенціял!

Слід уже тепер подбати, що б усі собі усвідомили, що не комунізм, лише московський народ загрожує світови використовуючи комуністичну ідею, яко засіб для знищення своїх ворогів. Не автомат лише людина озброєна тим автоматом, є небезпечна, автомат без людини, автомат, що впав на землю перестав бути зброєю. Коли Москва буде подолана - комунізм буде лише автоматом, що лежатиме на землі, ржавіючи і нікому більше не загрожуючи.

Слід також знайомити широкий загал з тим, що справді несе народам світу приналежність до "СССР" та яка доля звичайної, "сірої" людини в тому "ідеальному царстві волі й демократії".

Слід не повторювати тактичних помилок досі роблених і не звати конгломерату поневолених народів "російським" народом, слід не забувати, що москвина є несловяні і не повторювати бездумно виразу "слов'янський блок".

Слід зрозуміти, що пляновій акції веденій на всіх відтинках життя, треба протиставити таку ж плянонку і таку ж продуману протиакцію та, що усіх може вона мати лише тоді, коли підтримають її активно поневолені Москвою народи. Навіть в СССР - москвина не могли б протиставитися немосковським народам - однак при умові, що ті народи матимуть гарантії, що борються за ініціативу і правду за власну сувереність. Воротися за некомуністичну московську імперію ніхто не піде: немосковські народи не матимуть інтересу мінятися одну вязницю на другу, москвина - в своїй масі не матимуть інтересу ризикувати здобутками цієї війни, воліючи володіти третиною світа та маючи в перспективі можливість заволодіти цілим, хоча б і під червоним прапором.

12 мільйонів полонених вояків червоної армії взятих німцями протягом перших трьох місяців війни - найкращий доказ правильності наших тверджень. Ті люди вірили тому, про що крияла на всіх політичних процесах червона влада, а саме, що німці хочуть визволити немосковські народи та помогти їм збудувати незалежні держави. Вистарчило пару місяців, щоб переконатися в повній брехливості цього твердження і тоді не лише ніх-

то не йшов у полон, але й всюди починає організуватись національна партизанка.

Московське |"біле"| гасло "спочатку розіб'ємо більшевиків а потому вже будемо ділитися", є старе, обтріпане, занеавиджене і навіть Гестапо не могло присилувати довкола нього згуртуватися еміграцію ріжних поневолених Москвою народів. До "Власова" пішли лише слабші духом полонені советської армії, а в першу чергу москвичі, щоб врятуватися від голодової смерті.

Потрібна отже інша ідея, яка має реальну основу для свого розвитку.

Потребу ідеї визнають "теоретично" і деякі американські політики, так Вільям Булліт у своїй статті "Сила нашої за кордонної політики" друкованої в червні 1947 року в "

" пише: "... треба, щоби Сталін завжди стояв проти переважаючої сили. Ця сила має бути не тільки мілітарна й економічна: вона мусить бути силовою ідеєю".

Отже В.Булліт поставив питання безперечно правильного |це є те, що ми в 1943 році доводили в цій книжці| але поставити питання - це не те, що його розвязати! Найкращим доказом є та розвязка, яку пропонує нам автор цитованої статті:

"Щоби найти принципи, якими можна було поборювати брехні і перекручені пів-правди комуністів нам не треба шукати даліше ніж в ідеях Євангелія, нашого закону про права і промови Лінкольна в Залі Незалежності, в якій він поставив питання про те, який великий принцип держить Союз наших Штатів при купі і відповів: "Це був той дух Декларації Незалежності, який дав свободу не тільки народу нашої держави, але й надію для цілого світу на всі майбутні часи...." Це є те, що можемо дати світу. В області ідей - свобода - це наша атомова бомба."

Отже мусимо ствердити, що В.Булліт робить трагічну помилку - з такими ідеями пробували боротися проти червоно-го московського уряду: Керенський, Колчак, Денікін, Врангель - і всі вони впали! Подібну цілком ідею |навіть не виключаючи Євангелія!| пробував висунути на Сході |за Рижською лінією| навіть Гітлер - і також упав. Зрештою подіб-

ні ж ідеї проглянував у 1918 році командант англійського десанта в районі Архангельська - і мусів також відстути.

Такими ідеями може, спираючися на державний апарат можна ставити якийсь час чоло нацією "п'ятої колони", в Америці, але вони абсолютно не надаються як зброя до активної оборони, якою в даному випадку є лише наступ. Виступати з такою зброєю в Європі - це намагатися посуватися проти атомової бомби прикриваючись парасолькою або пробувати "досконалим човном", що "прекрасно служив на озерах Мічіган", переплисти Тихий океан.

В.Булліт тому так хибно розвязав, ним же поставлене правильно питання, що не знає хто є ворогом та не знає його зброї. Доказом повного незнання ворога, незнання з ким він бореться є дальше слова того ж В.Булліта з тої статті:

"Нам тяжко вірити, щоби люди, які мають великі якості росіян могли бути змушені своїми комуністичними панами нападати на все, що нам дорогое".

- Це є в своїй основі та ж ідея, на якій спіткнувся Гітлер і вінав боронячи її більше, чим "Третього Райху"! Він також усю ставку поставив на кокетуванні московинів і на припущення, що ворогом є не московський народ - лише "комуністичні пани" | в уяві Гітлера - жили | і загинув борючися з вітряками!

Причина помилки Булліта лежить в незнанні історії Сходу Європи, в незнанні хоч би ідей, імперіялістично-шовіністичних ідей, якими діє поезія Пушкіна |аж ніяк не більшевика!|, в суробі обираючи свою політику на дуже поверховному і загальниковому періоду останніх двадцять-тридцяти років. Коли б пан Булліт задумався над тим чи то "комуністичні пани" гнали "росіян" за чергою "нападати на все що було дороге" починаючи від XVII в. |оскільки говоримо про західний напрямок| украйнцям, полякам, шведам, туркам, австрійцям, румунам, знова українцям |XX від|, знова полякам, німцям, уг-

рам і т.д. і т.д.?

Від XVII віночавши кордони московські СТАЛО переносили москвиці все далі на захід, відсунувши їх у західному напрямці та в південному західному на більш-менш цівторі тисячі кільометрів, здобуваючи протягом 350 років території майже чотири рази більшу за сучасну графічно московські землі.

Всякі висновки зроблені без врахування сказаного є лише доказом незрозуміння історичності діючих сил та історичних процесів на Сході Європи, доказом залежності від поглядів, підсовуваних в інтересі своєї нації білимі москвицями.

Всі ж "атракції", пропонувані Буллітом, моглиби дуже імпонувати, але... тим групам населення СССР - які винишенні або вимерли. Це - ставка на покійників! Московський народ |той що тепер живе| за всі ці "атракції" не віддаст навіть міста Москви, а тим більше світової імперії.

Іправді В.Булліт пише: "ми маємо самі організувати цільні народи світа для опору проти союзного імперіалізму" |там же|, однаке, як цитовані нами реверанс на анесу москвиців, так і додаток "вільні" до слова "народи" управлює нас твердити, що п.Булліт має на увазі тільки ті народи, які ВІН знає, які звик уважати "вільними", щоб то ті, котрі в боротьбі між Московією і Німеччиною були або |волею чи неволею| по обидві останньої, або в кожному разі не належали до СССР! Коротко каже про народи державні в період між двома світовими війнами.

Що б перемогти московський народ, треба в площині національної - підняти проти московського народу в боротьбі з її власною державністю УСІ слов'янські і неслов'янські народи, а в першу чергу ті, котрі входять у склад СССР. Коли б деякі з них були

іже напів спаралізовані - треба їх гальванізувати! Це перша і головна передумова успіху в боротьбі з московським імперіалізмом.

Другою передумовою є добровільне, продумане, свідоме й рішуче зреформовання суспільно-економічного ладу |капіталізму| і то не по лінії будь якого соціялізму.

Чи крім капіталізму і соціялізму не може бути нічого третього?

Ми свідомі того, що для того, щоб хворий згодився на операцію - треба що б він був усвідомив собі її конечність. Ми знаємо, керовники американської політики той свідомості не мають. Буває, що можна вмерти, не припускаючи усієї конечності операції. Прикладом може бути французька аристократія, московське "дворянство" і царська еліта та ті її представники, що мали змогу в 1918-20 роках направити свою помилку, але того не зробили.

Москви ни на це власне й рахують.

Ми лише можемо щераз нагадати: в другій світовій війні із семи великих держав, що брали в ній участь - упали, втратили значення або є на краю загибелі - пять |Німеччина, Італія, Японія, Франція й Англія| і то всі активні або потенційні вороги московської імперії.

Найбільше зросла московська імперія і дещо менше ПАСІ.

Московська імперія має тільки успіхи, московська імперія наступає, вороги московської імперії надають! Коли вона посувастися за допомогою інших, тим **пірше** для них, хто сам приготовлює власну загибелі.

Радієvi авдіції в московській мові англійських та американських радіостанцій цілковито не показують, що все тут сказане було ясне для політичних керовників. Скоріше можемо припустити, що є нахил ще раз повторити попередні помилки очевидно з тим же результатом.

За давніх часів нераз давали державні політики у себе захист "претендентам до трону" тої чи іншої сусідньої держави |навіть, коли не дуже вірили в законність їх претенсій| так би

мовити на ~~який~~ випадок - тепер робітничі маси часто грають рою подібну до ролі "родової аристократії". А що можуть розповісти ~~жінки~~ особи", які змушені були УНРРА до поверсю і були свідками випадків, коли жінки рятувалися з дітьми від "повернення на батьківщину", кидаючися з вікон третього поверху разом з малими дітьми на брук |Кемптенськ. історія з 1946 року| або про сталу пресію, роблену шляхом зменшування харчів, які на перших ріжними "комісіями", атмосферою безперспективності і конечності завзятої боротьби за право навіть бути звичайним шахтарем! Які висновки можна було зробити з безумної декларації про величеські боєві заслуги для Аліантів і самої Англії польських військ, які завжди закінчувалися тим, що англійське робітництво не хоче призвати тим оборонцям Англії почесного права здобувати в занедбаних англійських копальніх вугілля для Англії.

Всі ці дрібні на перший погляд факти говорять разом про одне: брак плянової контракції є бессумнівним фактом, брак контракції, обертої на розумінню істоти небезпеки, знанні ворога та його тактики.

Бе "дванадцяття" і коли далі буде захід лише по інерції "відмахуватися", коли не вистудіє ворога та не опрайде продуманого віяння боротьби, а рівночасно й пляну перебудови світу на здорових підставах, та європейську привілізацію і взагалі західну культуру та народи, що її творили жде загибель.

Не лише право на панування, але й право на життя здобувається в безнастажній боротьбі і кожна найменша помилка може стати для кожної нації "початком її кінця".

Важко здобути місце в світі, але це важче підвістися тому, хто в пав.

Це мусять добре тяжити вільні та нині ще могутні народи. Кожний новий, підпорядкований Москві народ - один зайвий крок на шляху ці ворогів та хвилевих "приятелів". Спокій і воля народів землі можуть бути осягнуті лише по замкненню московського народу в його етнографічних межах, в межах території, серед населення якої вони мали абсолютну більшість в році 1914. А б то по втраті величезної більшості території загарбаніх це московським царством. А ця передумова не може бути здійснена

без ужиття сили. Сила ж сама, як доводить ціла наша праця, може дати позитивні наслідки лише тоді, коли вона йде в парі з правильною, пляновою політикою, яка послуговується великими ідеями якою своєю зброєю.

- 9 -

З МІСТ :

	стор.
I. Від Видавництва	1
II. Не самор зброя творяться імперії	" 1
III. Від імперіалізму царського до імперіалізму червоної Москви	" 10
IV. Національна політика Советів на службі червоного імперіалізму	" 27
V. Закулісовий бік національної політики червоної Москви	" 40
VI. Національна політика Москви в Центральній Азії як зброя в руках Москви в її боротьбі з Англією і як засіб скріплення імперіалістичних можливостей	" 96
VII. Внутрішня політика советів, як зброя московського імперіалізму	" 108
VIII. З чужим паспортом	" 115
IX. Політичні репрезентанти і керівники московської політики	" 161
X. Відношення і пляни червоної Москви що до своїх спільників Англії та Америки	" 166
Закінчення	" 175
Додаток I	" 188
	" 218

Примітка до стор. 206, рядок 14.
згадати хочаб вигадку славянського бльоку або "легенду"
про те, що СССР не хотів війни і не готувався сам до нападу
на Європу!

Зодятоок

Цілу свою працю, оскільки вона торкалася "советських" часів, вони спирали виключно на советських даних. Однак уважаємо за конечне при кінці, поза римками праці, подати два цікаві факти, які підтверджують правильність певних наших тверджень і на підставі інших джерел.

Серед опублікованих у 1948 р. з наказу Маршала документів, захоплених американцями в 1945 р., є такий:

Меморандум барона фон Вайцзекера, Генерального секретаря німецького міністерства закордонних справ від 17. квітня 1939 р.

"Російський амбасадор [Алексей Мерекалов] дав зрозуміти, що ... ідеологічні розходження не можуть бути перепоною у відношеннях [СССР] з Німеччиною... Росія не знає причин, які передикоджали би жити з нею в приятелстві. В майбутньому наші взаємовідносини ще більше покращають".

І ці слова меморандума мають величезне значення, бо: 1. вони є документом з того часу, 2. вони доводять, що і на інциденті з Гітлером пізніше підписаного союзу з Німеччиною Гітлер - буда Москвщина і що в квітні критичного року підготували грунт і 3. що на тлі скаженої "антигітлерівської" пропаганди, веденої саме Москвою таке посунення можна розглядати лише як намір захотіти Гітлера до дальшої агресії перспективою підтримки.

Знова ж у складі меморандуму з дня 15. червня того ж року, підсекретар німецького міністерства закордонних справ д-р Верман подав, що московський уповноважений в Берліні Астахов у таємній розмові з болгарським міністром підкреслив, що можливість зближення з Німеччиною - відповідає бажанням Москви.

Отже це вказує на дальшу підготовку порозуміння з Гітлером, де знову є Москва ініціатором!

На тлі цих двох документів стає досить імовірним освідчення підомого ліменського промисловця Рехберга, який ствердив, що йому сповідав свого часу генерал фон Шляхер, що Сталін, бажаючи щоб Німеччина якнайскоріше озброїлася і стала силou, радив генералові підтримувати стремлення Гітлера захопити владу в Німеччині. Цією метою вплинув Сталін на генерала і захотив останнього асистувати на підтримку гітлерівського руху у 1927 році сорок мільйонів марок з каси Райхсвери.

Помі Рехберг на спілку з ген. Гофманом почали працювати для створення німецько-англійсько-французького військово-промислового союзу і цією були ведені успішні переговори - тоді Кремль мав передумти через полковника Ніколая [що є за Вільгельм II, був шефом німецької розвідки і дав свою згоду на перевезення Деніїла до Москвщини через Німеччину] до диспозиції гітлерівців п'ятдесят мільйонів золотих марок.

Ці освідчення Рехберга, на тлі всього сказаного в книжці та на тлі поданих уривків з меморандумів, також на тлі заповідже-

кої лепідомі у 1918 р. [при обговоренні Берестейського миру] пляткової акції, яка мала перекреслити не лише Берестейський мир та забезпечити реванж, але і осягнути далеко більші наслідки — як позбавлене цікавості.

Нарешті на тлі всього тут сказаного особливо цікавою стає роль Мартина Бормана, начальника партійної канцелярії, людини, що мала величезний вплив на політику Гітлера.

Це він висунув на сцену московського генерала Власова, якого поясла будь властиво "останньою краплею", яка творхала поневолені москвичами народи в антинімецький табор. Гія імпреза казала всім тим народам виразно: наїть перемога над Москвою — збереже доля панування Москінів і ви одержуватимете німецькі директиви через руки московського посіпаки.

Роля Власова може колись ще буде висвітлена — але слід і зараз пам'ятати, що ген. Власов був свого часу, коли йшла боротьба за владу в Китаї — дорадчиком при китайському уряді. Які він мав спрощі доручення і що він виконав, а також чи мав "дораджувати" комусь щось чи навпаки — організувати якісь інші сили — це не знаємо.

Але Москва була і доволена з його праці.

Власов вернувся до Москви з перебудовання закордонного, де краще чим у ролі німецького полонізованого міг пізнати інший світ, міг "розчаруватись" в "большевизмі".

Тому автор цих рядків не вірить у ширість ген. Власова, патомісць в руках автора був у 1945 р. номер журналу [якого називу не пригадую] — це був журнал формату 16-ки, завгрушки в яких 96 стор. У цьому числі віддає спеціальної уваги стаття Бормана. В ній він оповідає про нараду Сталіна з кількома маршалами, з яких за винятком Власова всі решта були в чиній московській армії. Отже про неї міг знати Борман лише від Власова. Протидною ідеєю цієї статті було звернути увагу на аргантське легковажання Сталіним сліві рад військових спеціалістів, показати зразок цинічного глуму з тих військових спеціалістів і довести існі перемоги московської зброй одержані Сталіним саме тому, що він не числиється з думкою військових.

Усі, хто знає справжні відносини в СССР по прочитанні того міг сказати без надуми, що все описане там було звичайною вигадкою. Сталін міг наказати НКВД наїть "зліквідувати" будь його з тих маршалів, але ніколи з ними так не поводився, доки вони були маршалами. Автор цих рядків розцінив ту статтю як провокаційну, яка мала захопити Гітлера до ще більшого нахтування військових кол. Отже з того виникає питання: чи Борман сам чи і Власов працювали з наказу Москви? Чи Борман був інспіратором німецької політики на Сході чи Кремль? І як глибоко можуть сягати впливи московської "п'ятої коліони"?

Очевидно — подане в цьому додатку — не лише матеріал до міркувань.

Висловлена в цій праці думка, що Московщина, ще до захоплення влади в Німеччині Гітлером, стреміла до викликання другої світової війни, яка була конечна для здійснення московських плянів загарбання нових територій, як передумова остаточного бору за опанування Землі - аж ніяк однак не зменшує вини уряду Гітлера, який зі свого боку хотів того ж, для здійснення власних цілей.

Московщина послуговувалася ідеєю комуністичною, багато більше дбайливо спрацьованою, більше атракційною для поневолених народів і наївних людей або невдоволених у цілому світі чим ідея "Нової Європи", що була порожньою фразою, яка, падто очевидно для всіх, мала дещо прикривати лише і тільки німецькі інтереси.

Отже як Московщина так і Німеччина [кожна з інших причин] перли до війни і були агресорами. Виграла Московщина й загарбала тимчасом половину Європи. Ми не потребуємо забувати ані одного злочина за який відповідає Німеччина, але тому, що Німеччина навіть потенціяльно вже не може вважатися на довгий час небезпечною для своїх сусідів, тоді як не здемобілізована, озброєна Московщина, яка безупину тисне на Захід і розхитує всі державні організації, всі духові підвалини, всі поняття народів не поглинених ще і далі загрожую всім вільним ще народам - ми повинні сторожно стежити саме за нею.

Московські політики, так, як півтора століття свідомо концептували увагу і зневість українців на поваленій Польщі, щоб тим не помітніше опанувати Україну і прищепити українцям, яких вся увага була скерована на Захід - московофільство - так тепер намагаються всю увагу ^{народів} далі скеровувати проти Німеччини.

Найбільшою політичною помилкою було б дозволити це їм робити. Політик повинен бачити дійсність і передбачити майбутнє, а не як знервована баба, сто п'ятій раз переказувати відомі усім речі, скеровуючи тим увагу у протилежний бік від насуваючої небезпеки.

Історія вчить, що метод римського політика щодо Картахени - був правильніший!

